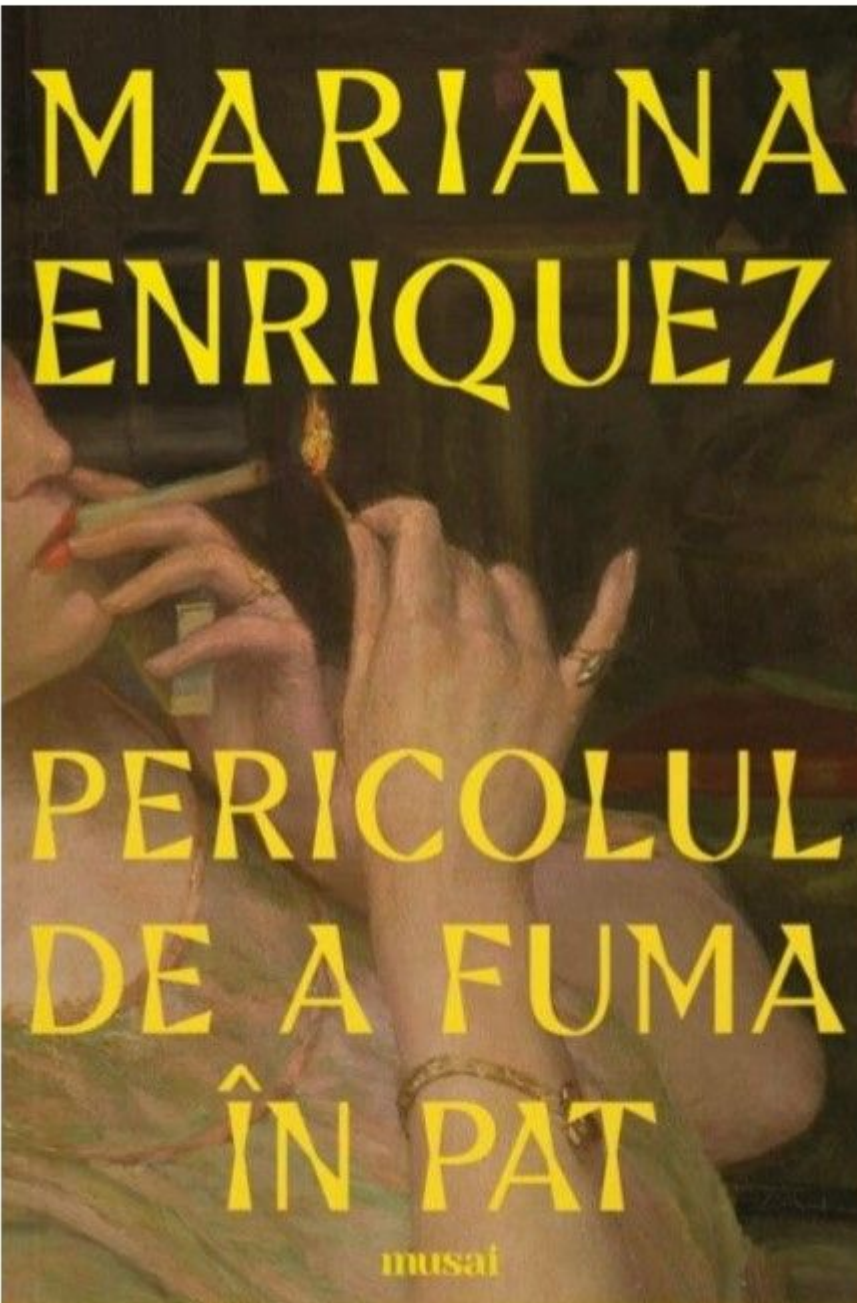

The background of the book cover is a painting. It depicts a woman's face in profile on the left, with her hand holding a lit cigarette. Another hand, adorned with a ring, holds a lit match. The scene is set against a dark, textured background, possibly a wall or a piece of fabric. The overall tone is moody and artistic.

MARIANA
ENRIQUEZ

PERICOLUL
DE A FUMA
ÎN PAT

musai

Mariana Enriquez

Pericolul de a fuma în pat

Titlu original:
*Los peligros de fumar en la
cama*

Traducere din limbaspaniolă de
Marin Mălaicu-Hondrari
EDITURA ART
— 2024 —

Mariana Enriquez s-a născut în Buenos Aires în 1973. Are studii de jurnalism, este profesoară la Universidad Nacional de La Plata și coordonează *Radar*, suplimentul cultural al unui important ziar argentinian. Pe lângă bestsellerul internațional *Ce-am pierdut în foc*, a mai publicat un volum de proză scurtă și trei romane. Povestirile ei au apărut în reviste ca *Granta* sau *The New Yorker*. Este considerată una dintre cele mai promițătoare și mai originale voci tinere ale literaturii sud-americane actuale.

1

DEZGROPAREA ÎNGERAȘULUI

Bunicii mele nu-i plăcea ploaia și înainte ca pri-mele picături să cadă, când cerul se întuneca, ieșea în curtea din spate cu niște sticle pe care le îngropa până la jumătate, cu gâtul sticlei în întregime sub pământ. Mă țineam după ea și o întrebam bunică, de ce nu-ți place ploaia de ce nu-ți place. Dar ea, cu lopățica în mână, tăcea mîlc, evazivă, strâmba doar din nas pentru a amușina umezeala din aer. Dacă până la urmă ploua, fie că era vorba de o burniță sau de o furtună, închidea toate ușile și ferestrele și dădea televizorul atît de tare, încât să acopere răpăitul ploii și vuietul vîntului – casa ei avea acoperiș de tablă –, iar dacă ploaia coincidea cu serialul ei preferat, Combat!, nu puteai scoate de la ea niciun cuvânt, pentru că era moartă după Vie Morrow.

Mie îmi plăcea ploaia pentru că înmuia pămîntul și mă ajuta să-mi pun în aplicare mania mea de a săpa. Cîte gropnițe! Foloseam aceeași lopățica pe care o folosea și bunica, una foarte mică, de mărimea celor folosite de copii pe plajă, numai că aceasta era din fier și lemn, nu din plastic. Pămîntul din capătul curții era plin de cioburi de sticlă verde, cu marginile atît de șlefuite, încât nu mai tăiau; pietricele fine precum cele de râu sau de pe plajă: ce căutau ele acolo, în curtea casei mele ? Cineva trebuie să le fi îngropat. Odată, am găsit o piatră ovală, de mărimea unui gîndac, dar fără piciorușe și antene. Pe o parte era finisată, pe cealaltă avea scrijelituri care conturau un chip zâmbitor. Sedusă de ideea că găsisem o relicvă, i-am arătat-o tatălui meu, dar el mi-a zis că acel contur al feței apăruse

întâmplător. Tata nu se entuziasma niciodată. Am mai găsit și zaruri negre, cu punctele albe aproape șterse. Am găsit cioburi de sticlă mată de culoare verde ca mărul și turcoaz. Bunica și-a amintit că făcuseră cândva parte dintr-o ușă veche. Mă mai jucam și cu râme, le tăiam în bucățele mici, mici. Nu-mi plăcea să văd corpul tăiat zbatându-se puțin, apoi continuându-și drumul. Credeam că dacă tocam râma mărunț, ca pe o ceapă, fără să las nicio legătură între inele, atunci nu va mai reuși să se refacă. Nu mi-au plăcut niciodată târătoarele.

Am găsit oasele după o furtună care transformase pătratul de pământ din capătul curții într-o baltă noroioasă. Le-am pus în găleata pe care o foloseam ca să duc comorile dezgropate până la pompa din curte, unde le spălam. I le-am arătat tatei. A spus că erau oase de găină sau poate de spinare de vită, sau ale vreunui animal de companie îngropat acolo de mult timp. Câine sau pisică. Insista pe faza că erau de găină, pentru că atunci când era el mic, pe locul acela bunica mea avusese un coteț de găini.

M-am mulțumit cu explicația asta, până când bunica a aflat de oase și a început să-și smulgă părul din cap și să strige „îngerășul, îngerășul”. Dar privirea tatălui meu a făcut ca tărăboiul să nu dureze prea mult: accepta „superstițiile” (așa le numea) bunicii, atâta timp cât nu o lua razna. Ea știa foarte bine când el adopta o atitudine dezaprobată, așa că s-a văzut nevoită să se calmeze. Mi-a cerut oscioarele și i le-am dat. Apoi mi-a zis să mă duc în cameră și să mă culc. M-am îmbufnat puțin, nu înțelegeam de ce mă pedepsea.

Dar mai târziu, în aceeași seară, m-a chemat și mi-a povestit totul. Era vorba despre surioara ei, al zecelea sau al unsprezecelea copil al părinților săi, bunica nu-și mai amintea cu precizie, pe vremea aia copiilor nu li se acorda atâta atenție. Fetița fusese răpusă de febră și diaree la

câteva luni după ce se născuse. Pentru că era neprihănită, au așezat-o pe o masă împodobită cu flori, i-au pus sub cap o pernuță și au înfășurat-o într-o pânză trandafirie. I-au făcut aripioare din carton, ca să urce mai repede la ceruri, dar nu i-au umplut gura cu petale roșii, pentru că maică-sa, străbunica mea, nu a putut să suporte, îi dădea senzația că e sânge. S-a dansat și s-a cântat toată noaptea, ba chiar s-au văzut nevoiți să-l dea afară pe un unchi beat și să o readucă în simțiri pe străbunica, pentru că leșinase din cauza plânsului și a căldurii. O bocitoare băstinașă a cântat trisaghionul și, drept plată, nu a acceptat altceva decât niște șnițele.

— Asta s-a întâmplat aici, bunică?

— Nu, în Salavino, în Santiago. Era o căldură...!

— Păi, dacă fetița a fost îngropată acolo, nu sunt oasele ei.

— Ba da, sunt ale ei. Le-am adus eu când ne-am mutat aici. N-am vrut să o las acolo pentru că plângea noapte de noapte, biata de ea. Dacă plângea cu noi în casă, aproape de ea, închipuie-ți ce-ar mai fi plâns singură, părăsită! Așa că am adus-o aici. Nu mai rămăseseră din ea decât oscioarele; le-am pus într-o pungă și le-am îngropat în capătul curții. Nu a știut nimeni, nici bunicul tău, nici străbunica ta. Pentru că numai eu o auzeam plângând. Mă rog, o auzea și străbunicul tău, dar el făcea pe surdul.

— Și fetița mai plânge și aici?

— Numai atunci când plouă.

Mai târziu l-am întrebat pe tata dacă povestea cu fetița-îngerăș era adevărată și el mi-a spus că bunica era deja foarte bătrână și vorbea în dodii. Nu părea foarte convins, sau poate că se simțea doar stânjenit de discuția noastră. Apoi bunica a murit, casa a fost vândută, tata s-a ales cu un apartament în Balvanera, iar eu m-am mutat singură, fără soț și fără copii, și am uitat de îngerăș.

Până când, zece ani mai târziu, într-o noapte cu o ploaie torențială, a apărut plângând lângă pat, în apartamentul meu.

Îngerașul nu pare o stafie. Nu plutește, nu e palidă, nici îmbrăcată în alb. E putredă pe jumătate și nu vorbește. La prima ei apariție, am crezut că visam și am încercat să mă trezesc din coșmar; când mi-am dat seama că nu aveam din ce să mă trezesc și că totul era real, am început să țip, să plâng și m-am ascuns sub așternut, cu ochii strâns închiși, și mi-am astupat urechile cu mâinile ca să nu o aud, căci atunci nu știam că era mută. După câteva ore, când am ieșit de sub așternut, fetița stătea tot acolo, cu o pătură ferfenițită pe umeri, ca un poncho. Arăta cu degetul către exterior, spre fereastră și spre stradă și așa mi-am dat seama că se făcuse ziuă. E ciudat să vezi un mort în timpul zilei. Am întrebat-o ce voia, dar în loc de orice răspuns a continuat să arate cu degetul, ca într-un film de groază.

M-am ridicat și am zbughit-o la bucătărie după mânușile cu care spălam vasele. Îngerașul m-a urmat. Personalitatea ei dominatoare abia începea să-și arate colții. Nu m-am lăsat intimidată. Mi-am pus mânușile și am apucat-o de gât. Nu e o idee prea bună să încerci să strangulezi un mort, dar nu poți fi și disperat, și rațional în același timp. Nu am reușit să o fac nici măcar să tușească, tot ce am reușit a fost că eu am rămas cu resturi de carne putredă lipite de degetele mânușilor, iar ea cu traheea la vedere.

Până în acel moment nu știam că era vorba despre Angelita¹, sora bunicii mele. Mi-am închis din nou ochii, cât de strâns am putut, ca să văd dacă nu cumva ea avea să dispară sau eu să mă trezesc. Nu a funcționat, așa că m-am dus în spatele ei și am văzut că-i atârnav – de

¹ *Îngeraș, la feminin, în spaniolă, poate fi atât nume propriu, cât și substantiv comun (n. tr.).*

ceea ce acum știu că erau zdrențele rămase din pânza trandafirie – două aripi de carton rudimentare împodobite cu pene de găină. N-ar fi trebuit să le mai aibă după atâția ani, m-am gândit, apoi am izbucnit într-un râs destul de isteric și mi-am zis că am în bucătărie o fetiță moartă, care era strămătusa mea și care știa să meargă, deși, judecând după înălțime, probabil că trăise abia vreo trei luni. Trebuia să renunț definitiv la a mai gândi în termeni de posibil sau nu.

Am întrebat-o dacă era strămătusa mea Angelita – pentru că nu apucaseră să îi scoată un certificat de naștere, erau alte vremuri pe atunci, au numit-o mereu cu acest nume generic – și așa mi-am dat seama că nu vorbea, dar că răspundea dând din cap. Deci era adevărat ce spunea bunica, mi-am zis, oscioarele pe care le dezgropasem pe când eram mică nu erau de găină, ci ale surorii ei.

Era un mister ce voia Angelita, pentru că nu făcea nimic altceva în afară de a da din cap în semn că da sau nu. Însă cu siguranță își dorea ceva cu destul de multă nerăbdare, căci nu doar că arăta în continuare cu degetul, dar nici nu mă lăsa în pace. Venea după mine prin toată casa. Când făceam duș, mă aștepta dincolo de perdea; se așeza pe bideu cât timp eu îmi făceam nevoile; stătea lângă frigider când spălam vasele și lângă scaunul meu cât timp lucram la computer.

În prima săptămână, am continuat să-mi văd de viața mea obișnuită. Mă gândeam că e vorba de halucinații cauzate de faptul că atinsesem o culme a stresului și că vor dispărea treptat. Mi-am luat câteva zile libere, am înghițit somnifere. Îngerașul continua să stea lângă pat, așteptând să mă trezesc. Câțiva prieteni au trecut pe la mine. La început, nu le-am răspuns la mesaje, nici nu le-am deschis ușa, dar, până la urmă, ca să nu se îngrijoreze și mai tare, am acceptat să-i văd, avertizându-i că eram epuizată psihic.

Ei au înțeles, ai muncit ca un sclav, mi-au zis. Niciunul nu a văzut-o pe fetița-îngerăș. Când m-a vizitat prietena mea, Marina, am închis-o pe Angelita în dulapul de haine, dar, spre oroarea și nemulțumirea mea, a scăpat și s-a așezat pe brațul fotoliului, cu fața aia a ei putredă și de un verde cenușiu. Marina nici nu și-a dat seama.

După puțin timp, am ieșit cu Angelita pe stradă. Nimic. În afară de domnul acela care a privit-o în trecere, apoi s-a întors și a privit-o din nou, acum cu fața răvășită, probabil pentru că-i scăzuse tensiunea, sau doamna aceea care a țâșnit ca din pușcă și a fost cât pe ce să o calce 45-ul pe strada Chacabuco. Unii oameni tot trebuie să o vadă, așa credeam, chiar dacă cu siguranță nu foarte mulți. Ca să nu-i pun în situații neplăcute, atunci când ieșeam împreună, mai bine zis când ea mă urma, iar eu nu aveam de ales și acceptam să mă însoțească, o căram într-un rucsac (nu suport să o văd mergând, e atât de mică, e ceva împotriva naturii). I-am cumpărat cel mai scump bandaj pentru față, de genul celor folosite pentru a ascunde urmele arsurilor. Astfel, cei care o văd acum simt mai mult silă, dar în același timp sunt cuprinși de milă și de emoție. Văd un copilăș grav bolnav, sau grav rănit, dar nu unul mort.

Dacă m-ar vedea tata, mă gândeam, el, cel care mereu s-a plâns că va muri fără să aibă nepoți (și chiar a murit fără nepoți, eu l-am dezamăgit și în privința asta, așa cum am făcut-o în multe altele). I-am cumpărat jucării ca să-și omoare timpul, păpuși și zaruri din plastic, biberoane ca să muște din ele, dar nimic nu părea să-i placă prea tare și, cu degetul acela expresiv, continua să arate spre sud, mi-am dat seama că mereu arăta spre sud, fie dimineață, fie după-amiază, fie noapte. Îi vorbeam, o întrebam, dar ea nu reușea să-mi transmită exact ce-și dorea.

Într-o dimineață a apărut cu o fotografie în care se vedea casa unde copilărisem, casa unde găsisem oasele în curtea

din spate. A luat-o din punga în care țin fotografiile, ceva absolut dezgustător: a mânjit toate fotografiile cu pielea ei putredă, din care se desprindeau fâșii umede și lipicioase. Acum degetul arăta cu insistență spre casă. Vrei să mergi acolo ? am întrebat-o și mi-a zis că da. I-am spus că vânduserăm casa aceea, că nu mai era a noastră și ea a continuat să spună da.

Am pus-o în rucsac, cu masca pe față, și am luat autobuzul 15 până în Avellaneda. Cât a durat călătoria, nu s-a uitat nicio clipă pe fereastră, nici la oameni, nu și-a omorât timpul cu nimic, lumea de afară avea pentru ea aceeași importanță ca jucăriile. Am ținut-o în poală, ca să-i fie mai comod, deși nu știu dacă e posibil să se simtă inconfortabil sau dacă asta înseamnă ceva pentru ea; habar nu am ce simte. Știu doar că nu e rea și că la început mi-a fost teamă de ea, dar a trecut ceva timp de când nu îmi mai este.

Pe la patru după-amiaza, am ajuns la casa care cândva fusese a mea. Așa cum se întâmplă mereu vara, pe strada Mitre plutea un miros greu de baltă și de petrol, amestecat cu iz de gunoaie. Am străbătut pe jos piața publică, apoi am trecut pe lângă spitalul Itoiz, unde murise bunica, după care am ocolit stadionul celor de la Racing. Fosta mea casă se afla la două cvartale de stadion. Dar ce-o să spun când voi fi în pragul ușii ? Să-i rog pe proprietari să mă lase să intru? Cu ce pretext? Nu mă gândisem deloc la asta. Era evident că o luam razna de la atâta umblat cu un bebeluș mort după mine.

Angelita a rezolvat situația. Nu a fost nevoie să intrăm. Se putea ajunge în capătul curții mergând pe zidul care despărțea proprietatea de cea a vecinului, iar ea nici nu voia altceva în afară de a ajunge în capătul curții. Am aruncat amândouă o privire, ținând-o în brațe: zidul despărțitor era scund, probabil că-l făcuseră de mântuială. Acolo, unde

Înainte era pătratul de pământ, acum se afla o piscină de plastic, albastră, îngropată în pământ. Era limpede că scosese rădăcina tot pământul din pătrat pentru a face groapa, iar asta însemna că oasele îngrășei ajunseseră cine știe pe unde, fuseseră răscolite, se pierduseră. Mi-a fost milă de ea, sărmana, i-am spus că-mi pare foarte rău, că nu puteam face nimic în privința asta; chiar i-am zis că îmi pare rău că nu le dezgropasem eu înainte de vânzarea casei, pentru a le îngropa într-un loc liniștit, sau cât mai aproape de familie, dacă așa își dorea. Dar la fel de bine aș fi putut să le pun într-o cutie sau într-un ghiveci și să le duc la mine acasă. Mă purtasem urât cu ea și am rugat-o să mă ierte. Angelita a spus că da. Am înțeles că mă iertase. Am întrebat-o dacă acum se simțea liniștită și va pleca, dacă mă va lăsa singură. A spus că nu. Deci așa, am zis, și pentru că răspunsul ei nu-mi căzuse prea bine, am plecat de acolo cu pas vioi, până la stația de autobuz, obligând-o să alerge în urma mea, cu picioarele ei desculțe și atât de putrede, încât i se ițeau prin ele oscioarele albe.

2

PREACURATA LACURILOR EXCAVATE

Silvia locuia singură, într-un apartament închiriat, avea o plantă de marijuana de un metru și jumătate în curtea interioară și un dormitor imens cu o saltea pe jos. Avea biroul propriu la Ministerul învățământului, un salariu, un păr lung vopsit negru ca jaisul și purta cămăși hinduse cu mâneci în clopot, străbătute de fire argintii care străluceau în bătaia soarelui. Era din Ola-varria și avea un văr care dispăruse în mod misterios, în timp ce străbătea zonele de

provincie ale Mexicului. Era prietena noastră „mai mare”, avea grijă de noi când ieşeam în oraş şi ne puneă la dispoziţie apartamentul ei ca să fumăm câte un cui şi să ne întâlnim cu băieţii. Dar ne-ar fi plăcut să o vedem fără o leţcaie, la cheremul sorţii, nenorocită. Pentru că Silvia era mereu cu un pas înaintea noastră: dacă una dintre noi o descoperea pe Frida Kahlo, o, ea deja vizitase casa Friedei cu vărul ei, înainte ca acesta să dispară. Dacă încercam un drog nou, ea deja luase o supradoză din aceeaşi substanţă. Dacă descopeream o trupă care ne plăcea, ea deja nu mai era fânul trupei respective. Ne scotea din sărite părul ei lins şi des, incredibil de negru, vopsit cu o

vopsea pe care nu reuşeam să o găsim în niciun magazin obişnuit. Ce marcă o fi fost ? Poate că ea ne-ar fi spus, dar n-am întrebat-o niciodată. Ne exaspera pentru că avea mereu bani de încă o bere, încă douăzeci şi cinci de grame, încă o pizza. Cum se putea una ca asta? Ea zicea că pe lângă salariu, îi mai intrau nişte bani şi de la taică-su, un bogătan, care nu voia să o vadă şi nici nu o recunoscuse ca fiică a lui, dar îi băga bani în cont. Precis că asta era o minciună. O minciună la fel de mare ca aceea că sora ei era fotomodel: o văzuserăm pe fată când venise în vizită la Silvia şi nu ai fi dat niciun scuipat pe ea, o piticanie brunetă, cu fundul mare, bucle rebele date cu gel, o piţipoancă de piţipoancă, vulgară cât încape, n-ar fi putut defila pe un podium nici în cele mai frumoase vise ale ei.

Dar voiam să o vedem distrusă mai ales pentru că lui Diego îi plăcea de ea. Noi, înaintea Silviei, îl cunoscuserăm pe Diego, în Bariloche, în timpul călătoriei noastre făcute cu prilejul terminării liceului. Era slab, cu sprâncene groase şi purta mereu un tricou diferit cu Rolling Stones (unul cu limba, altul cu coperta de la Tattooyou, altul cu Jagger ținând un microfon al cărui cablu se termină în formă de cap de şarpe). După plimbarea călare, când noaptea se lăsa

peste vârful Catedral, Diego ne-a cântat la chitara lui acustică, iar mai apoi, la hotel, ne-a învățat câtă vodcă și cât suc de portocale trebuie să pui ca să faci un cocktail șurubelniță ca lumea. S-a purtat frumos cu noi, ne-a sărutat, dar nu a vrut să se culce cu niciuna dintre noi, poate pentru că era mai mare (avea optișpe ani, repetase un an) sau poate pentru că nu-i plăcea de noi. După ce ne-am întors la Buenos Aires, l-am sunat ca să-l invităm la o petrecere. Ne-a băgat în seamă o vreme, până când Silvia a început să stea de vorbă cu el. A continuat să se poarte frumos cu noi, asta e drept, numai că Silvia îl acapara cu totul, îl uimea (sau îl vrăjea, părerile erau împărțite) cu poveștile ei mexicane despre peyote² și despre căpățânile de zahăr de Ziua Morților. Și ea era mai mare decât noi, terminase liceul în urmă cu doi ani. Diego nu călătorise prea mult, dar avea de gând să meargă pe cont propriu în nordul țării, chiar la vară, numai cu rucsacul și făcând autostopul. Silvia făcuse deja traseul acela (bineînțeles!) și îi dădea sfaturi, îi spunea că poate să o sune ca să-i recomande hoteluri ieftine și case care aveau camere de închiriat, iar el credea totul, chiar dacă Silvia nu avea nicio fotografie, nici măcar una, cu care să demonstreze că acea călătorie – sau oricare alta, că părea foarte umblată – fusese reală.

În vara aceea, ea a venit cu ideea lacurilor excavate și a trebuit să fim de acord: o idee foarte bună. Silvia nu suporta ștrandurile, nici piscinele private, nici măcar pe cele ale caselor de închiriat la sfârșit de săptămână. Și cum cel mai apropiat râu era contaminat, nu avea unde să înoate. „Cine se crede Silvia asta, doar nu s-a născut pe o plajă, în sudul Franței”, ne-am zis noi în gând, însă Diego a fost atent când ea i-a explicat de ce voia apă „proaspătă” și s-a arătat cu

² *Cactus din care se extrage mescalina, folosită ca stupefiant (n. red.).*

totul de acord cu ea. Au vorbit o vreme despre mări, cascade, pâraie până când Silvia a adus vorba despre lacurile apărute în urma excavațiilor. Un coleg de muncă îi spusese că se găseau o grămadă în drumul spre sud și că puțini oameni se scăldau în ele, pentru că le era frică, se zicea că sunt periculoase. Nici una, nici două, ne-a propus să mergem în următorul sfârșit de săptămână și noi am acceptat pe loc, pentru că știam că Diego avea să spună da și nu ne convenea să meargă numai ei doi. Poate că dacă vedea ce corp urât avea Silvia, niște picioare destul de butucănoase – de la cât hochei jucase de mică, zicea ea, dar jumătate dintre noi jucaserăm hochei, însă niciuna nu avea jamboanele alea –, fundul plat ca o scândură, dar șoldoasă tare, de asta-i stătea atât de rău în blugi, deci dacă vedea toate acele defecte (ca să nu mai zic de părul pe care niciodată nu și-l epila cum trebuie, sau poate că nu-l putea smulge din rădăcină, că așa e cu cele foarte brunete), atunci poate că lui Diego nu avea să-i mai placă de Silvia și ne va băga și pe noi în seamă până la urmă.

Ea a căutat o vreme, după care a zis că ar trebui să mergem la lacul Fecioarei, era cel mai mișto, cel mai curat. Totodată, era și cel mai mare, mai adânc și mai periculos dintre toate lacurile excavate. Era foarte departe, la capătul liniei 307, unde întorcea autobuzul. Lacul Fecioarei era special pentru că aproape nimeni nu se scălda în el, cel puțin așa se zicea. Pericolul care-i ținea departe pe oameni nu era dat de adâncime, ci de proprietarul lacului. Se spunea că îl cumpăraseră cineva și noi am luat-o de bună: niciuna dintre noi nu știa la ce era bun un lac excavat, nici dacă se putea cumpăra, dar nici nu ni se părea ciudat să fie în proprietatea cuiva, iar proprietarul să nu aibă chef de străini care să facă baie în lacul său.

Se zvonea că proprietarul apărea de după un dâmb, într-o camionetă și începea să tragă asupra intrușilor. Uneori

dădea drumul și la câini. Își împodobise lacul cu un altar imens, un lăcaș pentru Fecioară ridicat pe unul dintre malurile bălții principale. Puteai intra, după ce dădeai ocol lacului, pe o potecă de pe partea dreaptă, un drum de pământ care pornea de la o intrare rudimentară, aproape de șosea, marcată cu o arcadă de fier îngustă. De cealaltă parte era dâmbul de după care putea apărea camioneta proprietarului. Apa din fața Fecioarei era nemișcată, neagră. De partea asta, o plajă micuță cu pământ argilos.

Ne-am dus în fiecare sâmbătă din acel ianuarie, căldura era înăbușitoare, însă apa destul de rece: era ca și cum te-ai fi scufundat într-un miracol. Aproape că nu ne mai păsa de Diego și Silvia. Până și ei păreau să fi uitat unul de celălalt, extaziați de răcoarea apei și de pericol. Încercam să tăcem din gură, să nu facem gălăgie, ca să nu atragem atenția proprietarului pitit pe undeva. N-am mai văzut pe nimeni, niciodată, chiar dacă uneori, la întoarcere, întâlneam și alți oameni în stația de autobuz, căroră nu le era greu să presupună că veneam de la lac, la cât de ud ne era părul și la cum ne mirosea pielea, un miros greu de piatră și sare. Odată, șoferul de autobuz ne-a spus ceva ciudat: să avem grijă la câinii dezlegați, pe jumătate sălbatici. Ne-a cam luat cu tremurat, dar în următorul sfârșit de săptămână am fost din nou la fel de singuri ca întotdeauna, n-am auzit nici măcar un lătrat îndepărtat.

Observam cum Diego începea să se uite tot mai des la mușchii noștri aurii, la gleznelor noastre subțiri, la abdomenele plate. Dar în același timp era tot mai apropiat și de Silvia, care părea să-l fascineze în continuare, deși trebuie să-și fi dat deja seama că noi eram mult, mult mai frumoase decât ea. Problema era că amândoi înotau foarte bine și chiar dacă se jucau cu noi în apă și ne arătau trucuri, uneori se plictiseau și se îndepărtau înotând repede, siguri pe ei. Era imposibil să-i ajungi. Lacul era cu

adevărat imens; noi, aproape de mal, vedeam cele două capete întunecate plutind la suprafață, vedeam buzele lor mișcându-se, dar habar nu aveam ce-și spuneau. Râdeau mult, asta da, Silvia avea un râs zgomotos, trebuia să-i atragem atenția să râdă mai încet. Amândoi păreau foarte mulțumiți. Știam că nu după multă vreme, aveau să-și aducă aminte cât de mult se plăceau, că răcoarea verii și a lacului de lângă drum era ceva trecător. Trebuia să facem ceva pentru a-i despărți. Noi îl cunoscuserăm pe Diego, nu se putea ca tot ea să pună mâna pe el.

Diego arăta tot mai bine. Prima dată când și-a dat jos tricoul, am observat că avea spatele lat, umerii rotunzi și puternici, iar culoarea nisipie a pielii de pe șale era pur și simplu superbă. Ne-a învățat cum să facem dintr-o cutie de chibrituri un artefact de fumat marijuana și avea grijă să nu intrăm în apă când ne prăjeam prea tare, ca nu cumva să ne înecăm de drogate ce eram. Pirata pentru noi discuri cu trupele pe care, credea el, trebuia neapărat să le ascultăm, după care ne punea întrebări, era încântător de-a dreptul, se arăta atât de mulțumit când vedea că ne plăcuse vreuna dintre trupele lui favorite. Noi ascultam zeloase și căutam mesaje, voia să ne transmită ceva?, și incertitudinea ne făcea să traducem cu dicționarul piesele care erau în engleză; ni le citeam la telefon și dezbăteam. Totul era confuz, descopeream zeci de mesaje cu subînțeles.

Toate speculațiile noastre au încetat brusc – de parcă cineva ne-ar fi trecut pe șira spinării un cuțit înghețat – atunci când am aflat că Silvia și Diego se logodiseră. Cum? Când? Cât de stupide puteam fi aplicându-le lor limitele noastre de prostuțe, doar ei erau mari, Silvia locuia singură. Și chiar dacă aveam voie să ieșim des, ai noștri tot ne țineau din scurt, ne făceau un program destul de strict, ne supravegheau cu ajutorul telefoanelor și al părinților care se cunoașteau între ei, iar când voiam să mergem undeva

anume, ne duceau cu mașina: la bowling, la club, acasă la câte o prietenă care nu era din gașcă sau la vreuna dintre noi.

Curând aveam să aflăm și detaliile, dar ele nu erau cine știe ce. Se vedeau de ceva timp pe ascuns, mai exact noaptea, dar se mai întâmpla și ca el uneori să o caute la Minister și ieșeau să bea ceva, iar alteori rămâneau peste noapte împreună în apartamentul ei. Precis că-și făceau un cui din planta Silviei, după ce și-o trăgeau. Îngrozitor era că unele dintre noi, deși aveam deja șapțișpe ani, încă nu facuserăm dragoste; că supseserăm o sculă, asta da, chiar știam deja să o sugem ca lumea, dar de futut numai unele dintre noi, nu toate. Ne-a cuprins o ură cumplită, îl voiam pe Diego pentru noi, nu voiam să fie iubitul nostru, voiam doar să ne-o tragă, să ne învețe cum se face, așa cum ne învăța despre rock-and-roll, să preparăm cockteailuri și să înotăm în stil fluture.

Dintre toate, cea mai obsedată era Natalia. Ea era încă virgină. Zicea că se păstra pentru unul care să merite, iar Diego merita din plin. Dacă-i intra ceva în cap, era greu să o mai faci să dea înapoi. Odată, când maică-sa i-a interzis să mai meargă la bowling din cauza notelor dezastruoase de la școală, a înghițit douăzeci de pastile. Au lăsat-o să meargă din nou, dar au trimis-o și la psiholog. Natalia nu mergea la ședințe, cheltuia banii pe alte chestii. Cu Diego voia ceva special. Nu voia să i-o tragă. Voia ca Diego să o iubească, să-i placă de ea, să fie înnebunit după ea. Numai că la petreceri, când Natalia intra în vorbă cu Diego, el îi arunca un zâmbet forțat și își vedea mai departe de conversație cu oricare dintre noi. Nu-i răspundea la telefon, sau dacă o făcea, convorbirea era dezlânată și întotdeauna închidea el. La lac, nu se uita la trupul ei, la picioarele lungi și puternice, la fundul bombat, sau se uita ca la o plantă destul de plictisitoare, un ficus, de exemplu. Nataliei nu-i

venea să creadă că așa ceva e posibil. Nu știa să înoate, dar se bălăcea aproape de mal, apoi ieșea din apa rece în costumul ei de baie galben lipit de trupul bronzat, atât de lipit, încât i se ghiceau sfârcurile întărite de răceala apei; Natalia știa că oricare altul ar fi văzut-o și-ar fi frecat-o ca nebunul, dar Diego nu, el o prefera pe oacheșă aia fără cur. Toate căzuserăm de acord că așa ceva era de neînțeles.

Într-o după-amiază, când mergeam la ora de educație fizică, ne-a zis că pusese sânge menstrual în cafeaua lui Diego. O făcuse în casa Silviei; unde altundeva?! Erau numai ei trei, iar la un moment dat Diego și Silvia s-au dus la bucătărie câteva minute, să mai aducă niște cafea și biscuiți. Cafeaua lui Diego era pe masă, încă nebăută. Natalia i-a vărsat repede în cafea picăturile de sânge pe care reușise să le adune într-o mostră de parfum micuță. Reușise să umple sticluța storcând sângele adunat pe o fâșie de bumbac, ceva ce i-a provocat silă până și ei, căci ea utiliza mereu tampoane sau ob-uri, iar acum folosisse bumbac numai pentru a putea aduna puțin sânge. Îl diluase puțin cu apă, dar ea zicea că asta n-ar trebui să împiedice efectul. Învățase metoda dintr-o carte de parapsihologic: acolo se spunea că era destul de neigienic, dar infailibil pentru a cuceri definitiv pe cine iubeai.

Nu a funcționat. La o săptămână după ce Diego a băut cafeaua cu sângele Nataliei, însăși Silvia ne-a spus că erau iubiți în mod oficial. Următoarea dată când i-am văzut, se giugiuleau încontinuu. În acel sfârșit de săptămână am mers la lac, iar ei se țineau de mână, ceva absolut de neînțeles. Pur și simplu nu puteam înțelege.

Una în costum de baie roșu cu inimioare; cealaltă cu abdomenul plat și cu piercing în buric, o frizură perfectă cu o șuviță rebelă pe față, picioarele fără un firicel de păr, subsuorile de marmură. Și el o prefera pe aia? De ce? Pentru că i-o trăgea? Păi și noi voiam să ne-o tragem, nu ne

doream altceva! Chiar nu-și dădea seama cum ne fâțâiam fundul când ne așezam pe genunchii lui și încercam să-i atingem scula, ca din greșeală? Sau când râdeam cu gura lângă gura lui și scoteam limba? De ce nu săream pe el și gata? Căci toate voiam asta, nu doar Natalia era obsedată de el: voiam ca Diego să ne aleagă pe rând. Voiam să fim cu el, încă ude de apa rece a lacului, să ne fută pe rând, el întins pe micuța plajă, așteptând să auzim focurile de armă ale proprietarului și să o zbughim spre șosea, pe jumătate dezbrăcate, sub o ploaie de gloanțe.

Dar nu. Stăteam acolo, mai superbe ca oricând, dar el o săruta pe Silvia cea fără cur, plus că mai era și bătrână. Soarele ardea, iar Silviei fără cur începuse să i se ducă pielea de pe nas, un dezastru, folosea creme solare nașpa. Noi, impecabile. La un moment dat, Diego a părut că începe să-și dea seama. S-a uitat la noi altfel, de parcă ar fi înțeles că umbla cu o oacheșă urâtă. A spus „hai să înotăm până la Fecioară”. Natalia s-a făcut palidă, nu știa să înoate. Noi da, dar tot nu îndrăzneam să traversăm lacul lat și adânc, dacă am fi fost pe punctul de a ne îneca, nu avea cine să ne scoată din apă, nu era nici țipenie de om în jur. Diego a ghicit cum stăteau lucrurile: „Eu și Sil mergem înot, voi mergeți pe mal și ne vedem acolo. Vreau să văd de aproape altarul ăla. Vă băgați?”

Am spus că da, normal, chiar dacă ne făceam griji, căci dacă ajunsese să-i spună „Sil” poate că interpretaserăm noi greșit toate privirile lui, deși numai gândul că poate nu era așa ne făcea să o luăm razna de plăcere. Am pornit la drum. Nu era simplu să dai ocol lacului: când stăteai pe plajă părea mult mai mic. Era imens. Probabil că avea o lungime de vreo trei cvartale. Diego și Silvia înaintau mai repede decât noi, le vedeam capetele întunecate apărând la suprafața apei din când în când, pe jumătate aurite de soare, atât de luminoase, brațele împrăștiind apa,

alunecând. La un moment dat s-au oprit, am văzut de pe mal; noi în plin soare, pline de praf lipit de trupurile noastre transpirate, orbite de lumina puternică, mergând de parcă am fi urcat pieptiș; ne-am dat seama că se opriseră și Silvia râdea cu capul dat pe spate și mișcând din brațe ca să nu se scufunde. Distanța dintre maluri era prea mare pentru a putea fi parcursă fără să se oprească puțin, nu erau înotători profesioniști. Dar Natalia a avut senzația că cei doi nu se opriseră numai pentru a se odihni, credea că puneau ceva la cale, „vaca aia are ceva în plan”, a zis, continuând să meargă spre Fecioara care abia se întrezărea în grotă.

Diego și Silvia au ajuns exact când noi am luat-o la dreapta, pregătite să parcurgem și ultimii cincizeci de metri care ne despărteau de grotă Fecioarei. Precis că ne-au văzut cum găfâiam, cu subsuorile puțind a ceapă și cu părul lipit de tample. S-au uitat lung la noi, au râs exact cum râseseră când se opriseră din înotat, după care s-au aruncat din nou în apă și s-au îndreptat spre malul celălalt înotând foarte repede. Pur și simplu. Râsetele lor batjocoritoare acopereau plescăitul apei. „Ciao, fetelor!”, a strigat Silvia triumfală, înainte de a porni înot, iar noi am înghețat pe loc, în ciuda căldurii, ce chestie incredibilă, congelate și în același timp mai moarte de căldură ca oricând, cu urechile arzându-ne de ciudă, în timp ce-i vedeam cum se îndepărtau râzând de proastele de noi care nu știam să înotăm, imaginându-și cât de tare sufeream din cauza asta. Umilite, la cincizeci de metri de Fecioara pe care niciuna nu mai avea chef să o vadă și, de fapt, niciuna nu avusese chef să o vadă niciodată. Am privit-o pe Natalia. Era atât de furioasă, încât nici nu putea să plângă. I-am spus că trebuie să ne întoarcem. Ea a zis că nu, că voia să vadă statuia Fecioarei. Noi, obosite și moarte de rușine, ne-am așezat ca să fumăm o țigară, i-am spus că o așteptăm.

A stat destul de mult, vreo cincisprezece minute. Ciudat, oare s-o fi rugat? N-am întrebat-o, știam că e mai bine să-i dăm pace când era furioasă, odată, într-un acces de furie, o mușcase de braț pe una dintre noi, atât de tare, încât i-a rămas urmă vreo săptămână. A revenit la noi, a vrut câteva fumuri, nu-i plăcea să fumeze o țigară întreagă, apoi a luat-o la picior. Am urmat-o. Diego și Silvia ajunseseră pe plajă, îi vedeam cum se ștergeau unul pe celălalt, nu-i auzeam prea bine, dar era clar că râdeau, până când, brusc, Silvia ne-a strigat:

— Nu vă supărați, fetelor, a fost o glumă.

Natalia s-a oprit și s-a întors spre noi. Era plină de praf. Avea praf până și în ochi. Ne-a fixat cu privirea, s-a uitat la noi pe rând. A zâmbit și a spus:

— Nu e o Fecioară.

— Ce?

— Are un veșmânt alb care-o acoperă, care-i ascunde trupul, dar nu e o Fecioară. E o femeie roșie, de ghips și e goală-puşcă pe sub veșmânt. Are sfârcurile negre.

Ne-a cam băgat în sperieți. Cine era atunci Fecioara aia? am întrebat-o. Ne-a zis că nu știe, ceva de prin Brazilia. Ne-a mai spus și că o rugase ceva. Și că roșul strălucea, era vopsită ca lumea, părea acrilic. Avea un păr foarte frumos, negru și lung, mai întunecat și mai mătăsos decât al Silviei. Când s-a apropiat de ea, veșmântul virginal i-a căzut singur, fără ca ea să-l fi atins, de parcă ar fi vrut ca Natalia să o recunoască. Și atunci a rugat-o ceva.

Niciuna dintre noi nu i-a spus nimic. Uneori făcea chestii nebunești, cum fusese faza cu sângele menstrual, dar apoi îi trecea.

Am ajuns la micuța plajă supărate rău și chiar dacă Diego și Silvia au încercat să ne facă să râdem, n-au avut cu cine. Am observat că începeau să se simtă vinovați. Chiar și-au cerut scuze. Au recunoscut că fusese o glumă proastă,

tâmpită, gândită pentru a ne face să ne simțim umilite, o glumă răutăcioasă, o bătaie de joc: Din lada frigorifică portabilă, pe care mereu o luam cu noi la lac, au scos o bere, iar când Diego a deschis-o cu brelocul său cu desfăcător de bere, am auzit și primul furnăit. S-a auzit atât de puternic și de clar, de parcă ar fi venit de lângă noi. Silvia a arătat cu degetul spre coama dâmbului de unde se zice că apărea proprietarul. Acolo, pe dâmb, era un câine, deși Diego a spus mai întâi „e un cal”. Nici nu a terminat bine de zis, că s-a auzit lătratul câinelui, un lătrat care a umplut după-amiaza și noi toate am jurat că a făcut să tremure ușor suprafața lacului. Era mare cât un mânz, complet negru și se vedea că era gata să coboare dâmbul. Dar nu era singurul. Primul mârâit venise din spatele nostru, de la capătul plajei. Acolo se aflau trei câini-mânji plini de bale, li se vedeau coastele când respirau, erau jigăriți rău. Ția nu sunt câinii proprietarului, ne-am gândit, sunt câinii sălbatici despre care ne vorbise șoferul de autobuz, cei sălbatici și periculoși. Diego a scos un „șșșșșș” ca să-i liniștească, iar Silvia a zis „să nu le arătăm că ne e frică de ei”; atunci Natalia, furioasă, plângând în sfârșit, le-a strigat: „Încrezuții dracului, tu ești o neagră fără cur, iar tu ești un tâmpit și ăștia sunt câinii mei!”

Unul ajunsese la cinci metri de Silvia. Diego n-a luat-o în seamă pe Natalia: a trecut în fața iubitei lui ca să o apere, însă imediat a apărut un alt câine în spatele său și încă doi au coborât în fugă, lătrând, dâmbul de după care nu apărea proprietarul și au început să urle de foame sau de furie, nu știam. În schimb știam, era evident, că niciunul dintre câini nu se uita la noi. La niciuna dintre noi. Nu ne dădea nicio atenție, ca și cum n-am fi existat, ca și cum pe malul lacului ar fi fost numai Diego și Silvia. Natalia și-a luat un tricou și o fustă, ne-a șoptit să ne îmbrăcăm și noi, după care ne-a luat de mână. S-a îndreptat spre intrarea marcată prin arcu

de fier și a ieșit în șosea, iar odată ajunsă acolo, a rupt-o la fugă, cu noi după ea, până în stația unde oprea 307. Poate că fugiserăm cu gândul de a cere ajutor, dar niciuna dintre noi nu a spus asta cu voce tare. Așa cum nu a spus nici dacă ne trecuse prin cap să ne întoarcem. Când am început să auzim din șosea țipetele Silviei și ale lui Diego, ne-am rugat în gând să nu oprească nicio mașină, ca să nu le mai audă nimeni; uneori, pentru că eram tinere și frumoase, se ofereau să ne ducă gratis cu mașina până în oraș. A venit 307, am urcat fără grabă, pentru a nu trezi bănuieli. Șoferul ne-a întrebat cum o mai ducem și i-am zis bine, super, toate bune, toate bune.

3

CĂRUCIORUL

În după-amiaza aceea, Juancho era beat și mergea pe trotuar dându-se mare, deși nimeni din cartier nu-i mai știa de frică, prezența lui nedorită nu mai neliniștea pe nimeni. Pe la mijlocul cvartalului, Horacio își spăla mașina, ca în fiecare duminică, în pantaloni scurți și șlapi, cu burta lui umflată și mare, cu părul cărunt de pe piept și cu radioul pus pe meciul de fotbal. La colțul străzii, galicienii care țineau bazarul beau mate, ținând ceainicul pe jos, între cele două șezlonguri pe care stăteau întinși afară, ca să se bucure de soare. Peste drum, copiii lui Coca beau bere pe pragul ușii și un grup de fete proaspăt îmbăiate și machiate strident stăteau de vorbă în fața garajului Valeriei. Tata încercase din nou, ceva mai devreme, dăduse binețe și se chinuise să intre în vorbă cu vecinii, dar s-a întors în casă cu capul plecat, ca de obicei, ușor contrariat, pentru că erau oameni buni, dar nu știau ce să vorbească, după cum zicea el în fiecare după-amiază de duminică.

Mama spiona totul prin fereastră. O plictiseau emisiunile duminicale de la televizor, dar nici nu avea chef să iasă. Arunca priviri printre lamelele jaluzelelor întredeschise și din când în când ne cerea un ceai, un biscuit sau o aspirină. De cele mai multe ori, eu și fratele meu stăteam acasă duminica; uneori, după ce se lăsa seara, dădeam o raită prin centru, dacă tata ne lăsa să-i luăm mașina.

Mama l-a văzut prima. A apărut de la colțul străzii Tuyuti, mergea pe mijlocul drumului împingând un cărucior de cumpărături plin ochi și era mai beat decât Juancho, dar reușea cumva să împingă tot gunoiul adunat acolo, sticle, cartoane, cărți de telefon. S-a oprit, clătinându-se, dinaintea mașinii lui Horacio. Era 0 după-amiază caldă, dar bărbatul purta un pulover uzat, verzui. Să tot fi avut în jur de șaizeci de ani. Și-a lăsat căruciorul lângă bordură, s-a apropiat de mașină, s-a oprit într-un unghi din care mama îl vedea cel mai bine și și-a coborât pantalonii.

Mama ne-a strigat, țipând din toți rărunchii. Ne-am apropiat de fereastră și ne-am uitat printre lamelele jaluzelelor toți trei, fratele meu, tata și eu. Bărbatul avea pantalonii jegosi, nu purta chiloți și, după ce s-a lăsat pe vine, a țâșnit din el pe trotuar o mare cantitate de fecale moi, aproape diaree; duhoarea a ajuns până la noi, mirosea atât a fecale, cât și a alcool.

Bietul om, bietul om, a zis mama. Ce mizerie, unde poate să ajungă omul, a zis tata.

Horacio era stupefiat, dar se vedea că începea să se înfijie, i se înroșise gâtul. Dar înainte ca el să reacționeze, Juancho a traversat în fugă strada și i-a dat un brânci bărbatului, care nu apucase nici să se ridice, nici să-și tragă pantalonii. Bătrânul a căzut în propria lui mizerie, și-a mânjit puloverul și palma dreaptă. A scos doar un „of”.

— Negru de căcat ce ești! i-a strigat Juancho. Pizda mă-tii de boschetar, vii să te căci la noi în cartier, negru neobrazat ce ești.

A început să-i tragă șuturi. S-a mânjit și el cu mizerie pe picioare, purta sandale.

— Ridică-te, morții mă-tii, ridică-te și spală-i trotuarul lui Horacio, aici nu-ți merge cum crezi tu, du-te înapoi în haznaua din care ai ieșit, fiu de răscurvă ce ești!

A continuat să-l lovească cu picioarele în piept, în spate. Omul nu reușea să se ridice, părea să nu înțeleagă ce se întâmplă. Brusc, a început să plângă.

Nici chiar așa, a zis tata. Cum să-și bată joc în halul ăsta de bietul nenorocit, a zis mama, apoi a pornit spre ușă. Am urmat-o cu toții. Când mama a ajuns pe trotuar, Juancho, după ce-l ridicase de jos pe bătrânul care se smiorcăia și-și cerea scuze, acum încerca să-l facă să apuce furtunul, cu care Horacio își spăla mașina, ca să curețe mizeria de pe trotuar. Toată strada putea. Nimeni nu îndrăznea să se apropie. Horacio a șoptit „Juancho, gata”.

A intervenit mama. Cu toții o respectau, mai ales Juancho, căruia obișnuia să-i dea mărunțiș pentru băutură, când acesta o ruga; ceilalți o tratau cu respect pentru că mama era kinetoterapeut, dar toți credeau că e doctoriță și așa îi și ziceau.

— Lasă-l în pace. Să se care de aici și gata. O să cu rățăm noi. E beat, nu știe ce face, n-ai de ce să-l bați.

Bătrânul a privit-o pe mama, iar ea i-a zis: „Domnule, cere-ți scuze și pleacă? El a mormăit ceva, a dat drumul furtunului și, cu pantalonii încă neridicați, a vrut să tragă căruciorul.

— Ai noroc cu doamna doctor, negru împuțit ce ești, dar căruciorul nu-l mai iei. Plătești ce-ai murdărit, ca un bou din naștere ce ești, nu-ti faci tu mendrele la noi în cartier.

Mama a încercat să-l facă pe Juancho să se răzgândească, dar era beat și furios, striga ca un justițiar și în ochi nu mai avea nici pic de alb, numai negru și roșu, exact culorile pantalonilor scurți pe care-i purta. S-a proțăpit în fața căruciorului, împiedicându-l pe bătrân să-l urnească. M-am temut că va începe o altă încăie-rare, că Juancho o să-i mai tragă câteva, însă bărbatul a părut să se trezească la realitate. Și-a tras fermoarul pantalonilor – nu avea nasture – și a plecat pe mijlocul străzii, spre Catamarca; cu toții s-au uitat după el cum se îndepărta, galicienii murmurând ce nebunie, copiii lui Coca chicotind, unele dintre fetele din fața garajului Valeriei râzând nervoase, altele stând cu capul plecat, ca și cum le-ar fi fost rușine. Horacio înjura cu voce joasă. Juancho a luat o sticlă din cărucior și a aruncat-o după bătrân, dar sticla a trecut departe de el și s-a spart de asfalt. Bărbatul, speriat de zgomot, s-a răsucit și a strigat ceva de neînțeles. Nu ne-am dat seama dacă vorbea o altă limbă (dar care?) sau, pur și simplu, era atât de beat, încât i se împleticea limba în gură. Dar înainte de a o lua la fugă în zigzag, cu Juancho strigând în urma lui, a privit-o pe mama plin de luciditate și a dat de două ori din cap afirmativ. A mai spus ceva, rotindu-și privirea peste toată strada și dincolo de ea, apoi a dispărut după colț. Juancho, mult prea beat, nu l-a mai urmărit. S-a mulțumit doar să mai strige după el o vreme.

Am intrat în casă. Vecinii aveau să dezbată subiectul toată după-amiaza și toată săptămâna următoare. Horacio a curățat cu furtunul, bombănind negri de căcat, negri de căcat.

Cartierul ăsta a ajuns în ultimul hal, a spus mama și a închis jaluzelele.

Cineva, poate chiar Juancho, a dus căruciorul la colțul străzii Tuyuti și l-a lăsat în fața casei părăsite a doam-nei

Rita, care murise anul trecut. După câteva zile, nimeni nu-i mai dădea atenție.

La început, da, pentru că așteptau ca boschetarul – ce altceva ar fi putut să fie bărbatul ăla – să revină după cărucior. Dar nu a apărut și nimeni nu știa ce era de făcut cu lucrurile lui. Așa că au rămas să zacă acolo, iar într-o zi le-a udat ploaia, cartoanele s-au înmuiat și au început să pută. Și mai era ceva care putea printre gunoaiile din cărucior, probabil mâncare stricată, dar nimeni nu avea suficient stomac pentru a-l curăța. Cel mai simplu era să nu-i arunci nici măcar o privire, să treci cât mai departe de el, pe lângă zidurile caselor. Cartierul duhnea mereu de la nămolul verzui care se aduna lângă bordură și de la râul Riachuelo, mai ales seara, când bătea vântul.

Totul a început după vreo cincisprezece zile de la apariția căruciorului. Poate că începuse mai devreme, dar a fost nevoie de o serie de nenorociri pentru ca întreg cartierul să aibă senzația că se petrecea ceva ciudat. Horacio a fost primul. Avea o rotiserie în centru, îi mergea bine. Într-o noapte, când făcea casa, l-au călcat hoții și i-au furat totul. Chestii obișnuite într-o suburbie. În aceeași noapte, după ce a depus plângere la poliție – inutilă, ca în majoritatea furturilor, în primul rând pentru că hoții purtaseră cagule –, s-a dus să scoată bani de pe cârd și a descoperit că nu avea nicio lețcaie în cont. A sunat la bancă, a făcut scandal, a dat CU picioarele în uși, s-a repezit la gâtul unui angajat și a reușit să ajungă până la șeful sucursalei și mai apoi până la directorul zonal. Dar n-a rezolvat nimic: banii dispăruseră, cineva îi retrăsese din cont, așa că Horacio s-a trezit, de la o zi la alta, fără niciun ban. Și-a vândut mașina. A luat pe ea mai puțin decât se aștepta.

Cei doi copii ai lui Coca au rămas fără locul de muncă de la atelierul mecanic de la șosea. Fără niciun preaviz; patronul nu le-a dat nicio explicație. L-au făcut cu ou și cu

oțet, iar el i-a scos afară în șuturi. În plus, Coca nu reușea să capete pensie. Fiii ei au căutat de muncă vreo săptămână, după care au început să-și risipească pe bere puținii bani economisiți. Coca zăcea toată ziua în pat spunând că vrea să moară. Nimeni nu le mai dădea pe credit. N-aveau bani nici de autobuz.

Galicienii s-au văzut obligați să închidă bazarul. Pentru că nu a fost vorba numai de băieții lui Coca sau de Horacio, ci aproape toți vecinii, în decurs de câteva zile, au pierdut totul. Chioșcul cu de toate s-a închis subit. Taximetristului i-au furat mașina. Soțul lui Mari, zugrav, singurul ei sprijin, a căzut de pe o schelă și a murit. Fetele au fost nevoite să renunțe la școala particulară pentru că părinții nu mai aveau bani de taxe: dentistul rămăsese brusc fără pacienți, croitoreasa nu mai avea clienți, iar un scurtcircuit a ars toate vitrinele frigorifice ale măcelarului.

În două luni de zile, toți cei din cartier aveau telefonul tăiat pentru neplata facturii. În trei luni, trebuiau să se lege ilegal la curent pentru că nu-și mai puteau plăti lumina. Băieții lui Coca s-au apucat de furat, iar unul dintre ei, cel mai nepriceput, a căzut în mâinile poliției. Celălalt a plecat într-o noapte și nu s-a mai întors, probabil că-l omorâseră pe undeva. Taximetristul s-a aventurat, pe jos, pe cealaltă parte a bulevardului și a zis că acolo lucrurile mergeau mai bine. Vreo trei luni de când începuse totul, magazinele de pe cealaltă parte a bulevardului încă le-au dat pe datorie. Apoi nu le-au mai dat nici ele.

Horacio și-a scos casa la vânzare.

Toate magazinele erau ferecate cu lacăte vechi, pentru că proprietarii nu aveau bani de sisteme de alarmă sau de încuietori mai eficiente; au început să dispară lucruri din case: televizoare, radiouri, sisteme audio, computere; puteai vedea cum unii vecini duceau câte două, trei aparate electrocasnice în cărucioare de cumpărături, sau cărau câte

unul în brațe. Vindeau tot ce puteau vinde la consignația de peste drum. Alți vecini au început să se organizeze și când cineva încerca să le prade casa, era atacat cu cuțite sau cu pistoale, dacă aveau. Cholo, zarzavagiul de la colț, i-a crăpat taximetristului capul cu un clește de fier pe care îl folosea la grătar. La început, câteva femei au format un grup care împărțea mâncare rămasă prin congelator, însă s-a descoperit repede că unele dintre ele mințeau și păstrau alimentele pentru ele, toată bunăvoința s-a dus de râpă.

Coca și-a mâncat pisica, apoi s-a sinucis. Vecinii au fost nevoiți să meargă la sediul Asistenței Sociale ca să vină cineva după cadavru și să-l înmormânteze gratis. Unul dintre angajații de acolo a vrut să știe mai multe, i-au povestit și apoi s-au trezit pe cap cu televiziunea care venise să filmeze ghinionul ce adusese la sapă de lemn acea zonă a cartierului. Cei de la televiziune voiau să știe, mai ales, de ce locuitorii din cartier, de exemplu cei care locuiau la numai un cvartal distantă, nu erau mai solidari.

Și-au făcut apariția asistenți sociali și au împărțit mâncare, dar asta a dus la și mai multe certuri. După cinci luni, nici poliția nu mai îndrăznea să calce pe acolo, iar cei care continuau să se uite la televizoarele expuse în vitrinele de pe bulevard ziceau că la știri nu se vorbea despre nimic altceva. Dar nu a trecut mult timp până s-au trezit izolați cu totul, pentru că cei de pe bulevard îi alungau imediat ce-și dădeau seama de unde vin.

Am zis s-au trezit izolați pentru că noi chiar aveam televizor, electricitate, gaz și telefon. Sigur că ziceam că nu avem, că trăiam la fel ca ceilalți, iar când ne întâlneam cu vreun vecin, mințeam: că am mâncat câinele, că am mâncat plantele, că Diego, fratele meu, găsisese de lucru în cealaltă parte a orașului. Mama mergea la muncă trecând de pe un acoperiș pe altul (ceea ce nu era foarte greu într-un cartier în care toate casele erau joase). Tata își scotea pensia de la

bancomat, iar facturile le plăteam online, pentru că încă mai aveam internet. Nu ne-au prădat casa, poate din respect pentru doamna doctor, sau poate pentru că nu le-am dat nicio ocazie.

Juancho, după ce a furat băutură de la un chioșc din alt cartier și s-a așezat să bea pe bordura trotuarului, a început să strige și să înjure. „E de la mizeria aia de cărucior, de la căruciorul boschetarului.” A strigat ore în șir, a umblat bezmetic ore în șir, a bătut în uși și la ferestre, „e căruciorul, e numai din vina bătrânului, trebuie să-l căutăm, haideți, lași de rahat, ne-a făcut farmece”. Foamea lui Juancho era mai evidentă decât la ceilalți, pentru că el nu avusese niciodată nimic și trăia din banii pe care-i primea zilnic, mergând din ușă în ușă (oamenii îi dădeau, fie de frică, fie din milă, cine să știe). După lăsarea serii, a dat foc căruciorului și toți vecinii au urmărit flăcările prin ferestre. Ceva dreptate tot avea Juancho. Tuturor le trecuse prin minte că era de la cărucior. De la ceva din cărucior. Bătrânul adusese ceva contagios din cloaca în care locuia.

În aceeași seară, tata ne-a chemat pe toți în bucătărie ca să stăm de vorbă. A spus că trebuia să ne mutăm. Că își vor da seama că noi eram imuni. Mari, vecina, intrase deja la bănueli pentru că mirosul de mâncare ajungea până la ea, chiar dacă de fiecare dată când găteam, aveam grijă să punem cârpe ca să nu iasă mirosul pe sub ușă. Norocul nostru nu putea ține la nesfârșit, totul se va duce de râpă. Mama era de acord. A zis că fusese văzută când sârise pe partea din spate a acoperișului. Nu era sigură, dar le simțise privirile. La fel și Diego. Ne-a spus că într-o după-amiază, când ridicase jaluzelele, văzuse câțiva vecini plecând în fugă din fața casei, dar că alții rămăseseră pe loc și-l priviseră sfidători; se înrăiseră, erau nebuni deja. Stăteam închiși, aproape nimeni nu ne vedea, dar dacă voiam să continuăm să disimulăm, trebuia să ieșim cât mai repede. Și problema

era că noi nu eram numai piele și os, nici măcar slabi. Eram speriați, dar teama e una și disperarea e alta.

Am ascultat ce plan avea tata și nu ni s-a părut prea bun. Apoi mama ne-a zis planul ei, care era ceva mai bun, dar tot nu cine știe ce. Până la urmă, am acceptat cu toții planul lui Diego: fratele meu a fost mereu capabil să gândească simplu și eficient.

Ne-am dus la culcare, dar niciunul dintre noi nu a reușit să doarmă. M-am foit o vreme, apoi am bătut la ușa camerei fratelui meu. L-am găsit stând pe jos. Era foarte palid, toți din familie eram așa pentru că nu ieșeam la lumină. L-am întrebat dacă credea că Juancho are dreptate. A dat din cap că da.

— Mama ne-a salvat. Ai observat cum a privit-o bătrânul înainte să plece? Ne-a salvat.

— Până acum, am zis.

— Până acum, a zis și el.

În noaptea aceea am simțit miros de carne prăjită.

Mama era în bucătărie, noi am sărit cu gura pe ea, am crezut că o luase razna, cum să prăjești biftec la ora aia, o să-și dea seama toți. Dar mama nu gătea nimic, doar tremura lipită de blat.

— Asta nu-i carne obișnuită, a spus.

Am ridicat puțin jaluzelele și ne-am uitat în sus. Am văzut că fumul venea dinspre terasa din fața casei. Era negru și niciodată nu mai mirosisem un asemenea fum.

— Ce boschetar de rahat, fiu de curvă, a spus mama și a început să plângă.

4 FÂNTÂNA

I am terrified by this dark thing That sleeps in me;

AU day I feel its soft, feathery turnings, its malignity.

SYLVIA PLATH

Josefina își amintea căldura și îmbulzeala din acel Renault 12 ca și cum s-ar fi întâmplat doar cu câteva zile în urmă și nu pe vremea când ea avea șase ani, după Crăciun, sub soarele necruțător din ianuarie. Tatăl ei conducea aproape fără să scoată o vorbă; maică-sa stătea în dreapta lui, pe scaunul din față, iar pe bancheta din spate Josefina zăcea prinsă între sora ei și bunica lor, Rita, care curăța mandarine umplând mașina de mirosul fructelor borșite de la căldură. Plecaseră în vacanță la Corrientes, în vizită la unchii din partea mamei, dar aceasta era numai o parte din adevăratul motiv al călătoriei, pe care Josefina nu avea cum să-l ghicească. Își amintea că niciunul nu vorbea mult; maică-sa și bunica purtau ochelari negri și își deschideau gura numai când vreun camion trecea prea aproape de mașină, ori pentru a-i cere tatălui ei să conducă mai încet; teama de un accident le făcea să stea încordate, în alertă.

Le era frică, mereu le era frică. Vara, când Mariela și Josefina voiau să se scalde în piscina gonflabilă, bunica Rita nu o umplea mai mult de două palme și asista la bălăceala lor așezată pe un scaun la umbra lămâiului din patio, gata să-și salveze nepoatele dacă ar fi fost în pericol de înec. Josefina își amintea că mama ei plângea cu sughituri și suna la doctori și chema ambulanța cu noaptea-n cap dacă ea sau sora ei avea puțină febră. Ori nu le lăsa să meargă la școală dacă erau ușor răcite. Nu le lăsa niciodată să doarmă acasă la vreo prietenă, abia dacă le lăsa să se joace pe trotuar, iar atunci când totuși le lăsa, se ascundea după perdea și nu-și lua ochii de la ele. Uneori, Mariela plângea noaptea, spunea că ceva se mișcă sub patul ei și nu reușea nicicum să doarmă cu lumina stinsă. În afară de tatăl ei, Josefina era singura căreia nu-i era frică niciodată. Până la acea călătorie la Corrientes.

Nu mai știa exact câte zile stătuseră în casa rudelor mamei, nici dacă fuseseră la Costanera, ori dacă se plimbaseră pe promenadă. Dar își amintea perfect de vizita la dona Irene. În ziua aceea cerul era noros și era zăpușeală, așa cum se întâmplă în Corrientes de fiecare dată înaintea unei furtuni. Tatăl ei nu li se alăturase. Dona Irene locuia în apropiere de casa rudelor, așa că au mers pe jos toate patru, însoțite de mătușa Clarita. Nu-i ziceau Vrajitoarea, i se spunea Senora. Casa ei avea un patio superb, poate puțin cam sufocat de plante, iar în mijlocul lui se afla o fântână vopsită cu alb. Josefina, imediat ce a văzut fântâna, s-a smuls din mâna bunicii și a zbughit-o, fără să țină cont de țipetele lor de panică, tot mai ascuțite pe măsură ce se apropia de fântână. Nu au reușit să o oprească înainte de a se uita în fântână și de a vedea apa încremenită în adânc.

Maică-sa i-a tras o palmă, care ar fi făcut-o să plângă, dacă nu ar fi fost obișnuită ca maică-sa să-i dea câte una la nervi, pentru ca mai apoi să izbucnească în lacrimi și s-o îmbrățișeze și să-i dea înainte cu „fetița mea, fetița mea, dacă pățezi ceva?” Ceva ce? se gândise Josefina. Nu-i ca și când i-ar fi trecut prin cap să se arunce în fântână. Și nici nu era nimeni care să o fi împins. Ea voia doar să vadă dacă apa îi reflectă chipul, așa cum se întâmplă cu toate fântânile din povești, chipul ei ca o lună cu păr blond în apa neagră.

În acea după-amiază, Josefina s-a distrat acasă la Senora. Maică-sa, bunică-sa și soră-sa, stând pe taburete, o lăsaseră pe Josefina să cotrobăie în voie printre ofrandele și dulciurile îngrămădite în fața unui altar; mătușa Clarita, respectuoasă, aștepta fumând în patio. Senora vorbea, sau se ruga, dar Josefina nu-și amintea nimic ieșit din comun, nici descântece, nici cădelnițe, nici că le-ar fi atins pe vreuna dintre ele. Doar le vorbea în șoaptă, destul de încet, încât Josefina să nu audă ceea ce spunea, dar ei nu-i păsa: dăduse lângă altar de botoșei pentru bebeluși, buchete de

flori și crenguțe uscate, fotografiile color și alb-negru, cruci împodobite cu franjuri roșii, imagini cu sfinți, multe rozarii – de plastic, lemn sau metal argintat – și figura urâtă a sfântului la care se ruga bunică-sa, San La Muerte, un schelet cu coasă, în mai multe exemplare de diferite dimensiuni și din materiale diferite, unele făcute de mântuială, altele până în cele mai mici detalii, cu găvanele ochilor negre și un rânjet larg. După o vreme, Josefina s-a plictisit și Senora i-a spus: „Copilă, ia du-te tu și te culcă puțin în fotoliu.” A ascultat-o și a adormit pe loc, așezată în fund. Când s-a trezit, era deja întuneric, iar mătușa Clarita se săturase de așteptat. Au făcut drumul înapoi singure. Josefina își amintea că, înainte de a pleca, se gândise să mai arunce o privire în fântână, dar nu îndrăznise. În întuneric, vopseaua albă de pe fântână lucea ca oasele lui San La Muerte; atunci s-a temut pentru prima dată. După câteva zile, s-au întors la Buenos Aires. În prima noapte acasă, Josefina nu a reușit să doarmă după ce Mariela a stins lumina.

Mariela dormea dusă în pătuțul din față. Josefina mutase veioza pe noptiera de lângă patul ei, pentru că în ultimul timp somnul o prindea numai pe la trei sau patru dimineața, după cum arăta ceasul fosforescent Hello Kitty. Mariela dormea cu o păpușă în brațe și Josefinei i se părea că ochii de plastic sclipeau în semiîntuneric ca niște ochi de om. Sau auzea un cocoș cântând în crucea nopții și-și amintea – dar cine îi spusese ? – că dacă un cocoș cântă la o asemenea oră, e semn că o să moară cineva. Și se gândea că era vorba despre ea, așa că-și lua pulsul, cum văzuse că făcea mama lor, care le controla pulsul de fiecare dată când aveau febră. Dacă Josefinei i se părea că are pulsul accelerat, i se făcea atât de frică, încât îi pierdea până și curajul de a-i chema pe părinții ei în ajutor. Dacă pulsul era scăzut, își puneă o mână pe piept ca să se asigure că inima

nu i se va opri. Uneori adormea numărând, cu ochii pe minutar. Într-o noapte a observat că pe tavan, exact deasupra patului ei, acolo unde tencuiala fusese reparată din cauza unei infiltrații de apă, rămăseseră niște urme care aveau forma unui cap cu coarne, chipul diavolului. Așa ceva chiar nu putea ține numai pentru ea, așa că i-a spus și Marielei, însă sora ei a râs și a zis că urmele sunt ca niște nori și că dacă te uiți mult la ele, poți vedea tot felul de forme. Ea nu vedea niciun diavol, mai degrabă o pasăre cu cele două picioare ale ei. Într-o altă noapte a auzit răgetul unui măgar sau nechezatul unui cal și mâinile au început să-i tremure când s-a gândit că putea fi Alma Mula³, strigoiul unei moarte care n-avea pace și bântuia nopțile sub formă de catâr. I-a spus tatălui ei. El a sărutat-o pe frunte, i-a zis că erau baliverne, iar după-amiază l-a auzit strigându-i maică-sii: „Spune-i lu' mă-ta să nu-i mai umple copilei capul cu tot felul de prostii, ca o superstițioasă proastă ce e.” Bunica susținea că nu-i spusese nimic fetei și nu mințea. Josefină nu avea habar de unde scosese toate cheștiile alea, dar simțea că le știa, așa cum știa că nu poți să pui mâna pe o sobă încinsă fără să te arzi sau că toamna trebuia să-și ia o bluză peste tricou, pentru că se făcea mai frig odată cu venirea serii.

Mulți ani mai târziu, în fața unuia dintre nenumărații ei psihologi, încercase să-și explice fiecare teamă în parte și să o gândească rațional: ceea ce spusese Mariela despre urmele de pe tavan putea fi adevărat; poate că auzise poveștile alea de la bunică-sa, până la urmă făceau parte din mitologia argentiniană, poate că vreun vecin avea un cocoș, poate că acel catâr era al familiei care aduna și vindea lucruri vechi, cea care locuia după colț. Dar nu credea în explicații.

³ În limba spaniolă *alma* înseamnă „suflet”, *mula* înseamnă „catâr” (n. tr.).

Adeseori, maică-sa venea cu ea la ședințe și rezulta că mama și bunica Josefinei erau „anxioase” și „sufereau de fobii” și că era foarte posibil să-i fi transmis Josefinei toate acele temeri. Însă își reveneau treptat, Mariela deja nu mai suferea de pavor nocturn, așa că „problema Josefinei” avea să dispară și ea odată cu trecerea timpului.

Dar au trecut ani întregi și Josefinea îl ura pe tatăl ei pentru că într-o zi dispăruse, o lăsase singură cu femeile acelea care, după ani de izolare, își făceau planuri de vacanță și de ieșiri la sfârșit de săptămână, pe când ea ametea imediat ce ajungea la ușă; nu suporta faptul că fusese nevoită să renunțe la școală, că maică-sa o însoțea la sfârșit de an școlar, când își dădea examenele, că singurii băieți care le călcau pragul erau prietenii Marielei, că vorbeau în șoaptă despre „faza cu Jose” și, mai ales, ura să stea în camera ei, citind povești care noaptea se transformau în coșmaruri. Citise povestea lui Anahi și a florii arborelui de coral și în vis îi apăruse o femeie în flăcări; citise despre caprimulg și apoi, înainte de a adormi, auzea pasărea, care de fapt era o fată moartă ce plângea la fereastra ei. Nu putea să se apropie de La Boca pentru că i se părea că în apele râului negru pândeau trupuri scufundate, care ar fi ieșit la suprafață imediat ce Josefine ar fi pășit pe mal. Nu-și scotea niciodată tălpile de sub așternut, căci imediat ar fi simțit pe ele atingerea unei mâini reci. Când maică-sa trebuia să plece de acasă, o lăsa în grija bunicii Rita; dacă maică-sa întârzia mai mult de o jumătate de oră, Josefine începea să vomite, pentru că întârzierea nu putea însemna altceva decât că murise într-un accident. Bunicul ei murise înainte ca ea să-l cunoască, dar trecea valvârtej prin dreptul portretului său, pentru că avea senzația că ochii lui negri o urmăresc și n-ar fi intrat nici moartă în camera unde maică-sa ținea un pian vechi,

pentru că știa că atunci când nimeni nu cânta la el, cânta diavolul.

Stând în fotoliu, cu părul atât de unsuros, încât părea veșnic ud, contempla viața care i se scurgea printre degete. Nu fusese nici măcar la aniversarea de cincisprezece ani a surorii ei și știa că Mariela îi apreciase gestul. Trecea deja de mai multă vreme de la un psihiatru la altul și unele pastile o ajutaseră să intre la liceu, dar rezistase numai până într-a unsprezecea, când începuse să audă voci pe coridoarele liceului, altele decât cele ale băieților care plănuiau petreceri și beții; apoi, în timp ce era la baie și urina, văzuse tălpile desculțe ale cuiva călcând pe gresie și o colegă de clasă îi spusese că probabil fusese călugărița care, cu ani în urmă, se spânzurase de catargul drapelului. Degeaba maică-sa, împreună cu directoarea și cu psiholoaga școlii îi spusese că nicio călugăriță nu se spânzurase vreodată de catarg; Josefina începuse să aibă coșmaruri cu Inima lui Isus, cu pieptul deschis al lui Cristos din care sângele curgea șiroaie pe chipul ei, cu Lazăr, palid și în putrefacție, ridicându-se dintr-un mormânt săpat în stâncă, cu îngeri care voiau să o violeze.

Așa că rămăsese acasă, pe baza certificatului medical, și își dădea examenele la sfârșitul fiecărui an școlar, între timp, Mariela se întorcea acasă la crăpatul zorilor, în mașini care frâneau violent în fata casei și se auzeau țipetele băieților la capătul unei nopți de aventuri pe care Josefina nici măcar nu și le putea imagina. O invidia pe Mariela chiar și atunci când maică-sa o certa pentru astronomică factură la telefon; pentru că numai ea, Mariela, avea cu cine să vorbească la telefon. Nu o ajutau deloc orele petrecute la terapia de grup, toți acei tineri cu probleme evidente, cu părinți absenți sau cu o copilărie plină de violențe, tinerii aceia care vorbeau despre droguri, sex, anorexie și dezamăgiri în dragoste. Totuși, continua să meargă la acele

întâlniri, mereu cu taxiul, dus-întors, iar taximetristul trebuia să fie întotdeauna același, să o aștepte la ușă, pentru că dacă ieșea singură în stradă, o lua cu amețală și inima începea să-i bată atât de tare, încât se sufoca. Nu mai urcase într-un autobuz de când fusese la Corrientes, iar singura dată când a luat metroul a țipat încontinuu până a răgușit, iar maică-sa a fost nevoită să coboare cu ea la prima stație, o zgâlțâise și o târâse pe scări, dar Josefinei nu i-a păsat, tot ce o interesa era să scape odată din cușca aceea, din zgomotul acela, din întunericul acela șerpuitor.

Noile pastile, ca azurul, aproape experimentale, strălucitoare de parcă ar fi fost proaspăt scoase din laborator, erau ușor de înghițit și după numai câteva clipe făceau ca trotuarul să nu mai pară un câmp minat; o făceau să doarmă fără să-și amintească vreun vis, iar noaptea, când stingea veioza, așternutul din jurul ei nu se răcea ca un mormânt. Încă îi mai era teamă, dar reușea să meargă singură până la chioșc, fără să fie convinsă că va muri pe drum. Mariela părea mai entuziasmată decât ea. I-a propus să iasă împreună la o cafea și Josefina a acceptat, dar numai cu condiția să meargă și să se întoarcă cu taxiul. În acea după-amiază a reușit să vorbească cu Mariela așa cum nu o mai făcuse niciodată și s-a uimit pe sine însăși propunând să meargă la un film (Mariela a promis că vor ieși la jumătatea filmului dacă va fi cazul), ba chiar i-a mărturisit surorii ei că avea de gând să dea la facultate, că poate nu o să fie foarte mulți studenți în aulă și că ar putea sta aproape de o fereastră sau de ușă. Repezindu-se să o îmbrățișeze, Mariela a răsturnat o ceașcă cu cafea pe jos și ceașca s-a spart exact în două. Bucățile le-a adunat un chelner, tot numai zâmbet, cum altfel, dacă se uita la Mariela, care era superbă cu șuvițele ei blonde încadrându-i obrazii, cu buzele pline mereu umede și cu ochii conturați cu negru ca să-i scoată în evidență irisul verde, hipnotic.

Au ieșit de mai multe ori la cafea – faza cu mersul la cinematograful nu s-a concretizat niciodată – și, într-una dintre acele după-amiezi, Mariela i-a adus mai multe broșuri cu admiterea la diverse facultăți care ar fi putut-o interesa pe Josefina – Antropologie, Sociologie, Litere. Dar Mariela părea destul de agitată, și nu așa cum fusese la primele ieșiri, când trebuia să fie mereu pregătită ca să cheme un taxi sau, în cel mai rău caz, o ambulanță, pentru a o duce pe Josefina înapoi acasă sau la urgențe. Și-a dat lungile șuvițe blonde după urechi și și-a aprins o țigară.

— Josefina, i-a zis, vreau să-ți spun ceva.

— Ce?

— Îți amintești când am fost la Corrientes? Cred că tu aveai vreo șase ani, eu opt...

— Da.

— Ei bine, îți amintești că am mers la o vrăjitoare ? De fapt, mama și bunica au ținut morțiș să meargă, pentru că ele erau ca tine, le era frică tot timpul și voiau să se vindece.

Josefina o asculta cu mare atenție. Inima începuse să-i bată mai repede, dar a tras adânc aer în piept, și-a șters palmele de pantaloni și a încercat să rămână concentrată la ce-i spunea sora ei, așa cum îi recomandase psihiatrul („Când simți că te cuprinde teama”, îi spusese, „gândește-te la altceva. La orice. Uită-te ce citește persoana din fața ta. Citește panourile publicitare sau numără câte mașini roșii trec pe stradă”).

— Îmi amintesc că vrăjitoarea a zis că puteau să vină din nou la ea dacă le revenea teama. Cred că ai putea merge la ea. Mai ales acum, când te simți mai bine. Știu că e o nebunie, parcă aș fi bunica debitând prostiile ei provinciale, dar faza e că ele au scăpat, corect ?

— Măriei, nu pot călători. Știi prea bine.

— Dar dacă vin cu tine ? Mă ocup eu de toate, vorbesc serios. Punem totul la punct.

— Nu am chef. Nu pot.

— Mă rog, dacă te răzgândești, spune-mi, mai vedem. Sunt gata să te ajut, pe bune.

În dimineața când a ieșit din casă pentru a merge să se înscrie la facultate, Josefina și-a dat seama că îi era imposibil să parcurgă distanța de la ușa casei până la taxi. Încă nu apucase să pășească pe trotuar, că genunchii începuseră deja să-i tremure și a izbucnit în plâns. Observase, de câteva zile, că pastilele nu-și mai făceau efectul, ba chiar că începuse să se simtă mai rău; simțea din nou că nu avea suficient aer sau, mai bine zis, era din nou atentă la fiecare respirație, ca și cum ar fi fost nevoită să controleze cât aer îi intra în plămâni, pentru ca mecanismul să funcționeze, ca și cum și-ar fi făcut ei înseși respirație gură la gură pentru a se menține în viață. Ajunsese iarăși să încremenească la cea mai mică schimbare a locului obiectelor din camera ei, trebuia, din nou, să aprindă nu numai veioza, ci și televizorul, și lustra pentru a putea dormi, căci nu mai suporta nicio umbră. Pâdea fiecare semn, îl recunoștea; iar acum, pentru prima dată, mai simțea ceva dincolo de resemnare și de disperare. Era furioasă. Mai era și epuizată, dar nu voia să se întoarcă în pat pentru a-și controla tahicardia și tremurăturile, nici să se târască până la fotoliu, să se prăbușească în el și să se gândească la viața care o aștepta, la un viitor petrecut într-un spital de psihiatrie sau alături de infirmiere personale, căci să se sinucidă nici nu încăpea vorba, doar se temea atât de tare de moarte.

În schimb a început să se gândească la Corrientes și la Senora, la cum era viața ei înainte de călătoria aceea. Și-a amintit cum bunica ei plângea ghemuită lângă pat, rugându-se să se oprească furtuna, căci îi era frică de fulgere, de tunete, de trăsnete, ba chiar și de o ploaie obișnuită. Și-a amintit că maică-sa se holba pe fereastră de

fiecare dată când apa inunda străzile și cum începea să țipe că aveau să se înece cu toții. Și-a amintit că Mariela nu voia să se joace niciodată cu copiii vecinilor, nici măcar atunci când veneau să o cheme, și că își strângea disperată păpușile la piept, de parcă cineva ar fi vrut să i le fure. Și-a amintit că tatăl ei o ducea săptămânal la psihiatru pe maică-sa și că la întoarcere ea era mereu semiadormită și imediat se băga în pat. Și-a amintit până și de dona Carmen, cea care le făcea cumpărăturile și scotea pensia bunicii, care nu voia – nu putea, acum Josefina știa – să iasă din casă. Dona Carmen era moartă de zece ani, murise cu doi ani înainte să moară bunica, și după călătoria la Corrientes nu mai venise pe la ei decât în vizită, ca să bea un ceai, pentru că femeile scăpaseră de toate spaimile și nu mai simțeau nevoia să stea închise în casă. Ele scăpaseră, dar pe Josefina tocmai o apucaseră. Ce se întâmplase la Corrientes? Senora uitase să o „vindece” și pe ea? Dar cum să o fi vindecat dacă nu avea de ce, dacă Josefina nu avea nicio teamă? Dar de ce, atunci când, după foarte puțin timp, începuse să sufere și ea de ceea ce suferiseră ele, nu o duseseră să o vadă Senora? Pentru că nu o iubeau? Și dacă Mariela se înșela? Josefina a înțeles că supărarea ei era limita, că dacă nu se agăța de acea furie și nu-i permitea să o ducă până la un microbuz de cursă lungă, până la Senora, nu va mai putea scăpa niciodată de reclusiunea aceea, așa că merita să-și pună viața în joc pentru a face călătoria.

Într-o noapte, a stat trează până târziu, aproape până în zori, când Mariela s-a întors acasă și i-a făcut o cafea ca să-și revină.

— Măriei, hai să mergem. Vreau să mergem.

— Unde?

Josefina s-a temut că sora ei va da înapoi, că-și va retrage oferta, însă a înțeles repede că nu și-a dat seama despre ce vorbea numai pentru că era destul de beată.

— La Corrientes, la vrăjitoare. Mariela a privit-o brusc extrem de lucidă.

— Ești sigură?

— M-am gândit bine, iau mai multe pastile și dorm tot drumul. Dacă mă apucă... îmi mai dai câteva. Nu-mi fac nimic rău. O să dorm o grămadă, cel mult.

Josefina a urcat în microbuz aproape adormită; îl așteptase stând pe o bancă, lângă sora ei, sforăind cu capul sprijinit de poșetă. Mariela se speriasse puțin când o văzuse că ia cinci pastile cu o gură de Seven-Up, dar nu i-a zis nimic. Și a ținut figura: Josefina s-a trezit abia în autogara din Corrientes, cu un gust acru în gură și cu o puternică durere de cap. Au luat un taxi până la casa mătușii lor și Mariela a îmbrățișat-o tot drumul, în timp ce Josefina credea că o să-i sară dinții de la atâta clănțănit. A mers direct în camera unde le aștepta mătușa Clarita și nici nu a vrut să audă de mâncare sau de băutură și nici să vadă vreo altă rudă; a reușit cu greu să-și deschidă gura ca să ia pastilele, o dureau fălcile și nu reușea să-și scoată din minte valul de panică și de ură ce se ivise în ochii mamei atunci când Josefina i-a zis că merge la vrăjitoare și nici tonul sfidător pe care i-a spus: „Știi bine că e degeaba.” „Vaca naibii”, țipase Mariela la maică-sa și nu a vrut să mai audă nicio explicație; s-a închis cu Josefina în cameră și a stat toată noaptea trează, fără să scoată o vorbă, fumând încontinuu și alegând tricouri și pantaloni de vară potriviți arșitei din Corrientes. Când au plecat spre autogara, Josefina deja luase pastilele, însă mai era suficient de conștientă încât să-și dea seama că maică-sa nu ieșise din camera ei pentru a-și lua la revedere de la ele.

Mătușa Clarita le-a spus că Sefiora locuia tot acolo, dar era tare bătrână și nu mai făcea farmece pentru nimeni. Mariela a insistat: veniseră la Corrientes numai cu scopul de a merge la ea și nu aveau de gând să plece până când nu

avea să le primească. Josefina a observat că în ochii Claritei apăruse aceeași teamă ca în ochii mamei lor. Și a înțeles că nu avea de gând să le însoțească, așa că a strâns-o de braț pe Mariela ca să o facă să înceteze cu țipetele („Dar ce dracu’ e cu tine, nici tu nu vrei să o ajuți, nu vezi în ce hal e?!”) și i-a șoptit: „Mergem noi două.” Străbătând scurta distanță, dar care li s-a părut kilometrică, ce le despărțea de casa unde locuia Sefiora, Josefina s-a tot gândit la acel „nu vezi în ce hal e” și s-a supărat pe sora ei. Și ea ar fi frumoasă dacă nu i-ar cădea părul, dacă nu ar avea acele porțiuni unde i se vedea scalpul; ar putea avea picioare la fel de lungi și de puternice dacă ar fi în stare să dea măcar o raită în jurul blocurilor; ar ști cum să se aranjeze dacă ar avea pentru ce și pentru cine; mâinile ei ar fi frumoase dacă nu și-ar roade unghiile până la sânge; pielea ei ar fi aurie ca pielea Marielei dacă ar sta mai mult la soare. Și ochii ei nu ar fi mereu roșii și nici nu ar avea cearcăne dacă ar putea să doarmă sau să-și omoare și altfel timpul nu doar la televizor sau pe internet.

La intrarea în casă nu exista sonerie, așa că Mariela s-a văzut obligată să bată din palme în patio ca să li se deschidă. Josefina a privit grădina, acum abandonată, cu trandafirii morți de căldură, cu crinii ofiliți, năpădită de virnantul crescut până la înălțimi incredibile. Sefiora a apărut în prag tocmai când Josefina reușise să zărească fântâna, ascunsă aproape cu totul de buruieni, cu vopseaua albă atât de scorojită, încât se vedeau cărămizile de sub ea.

Sefiora le-a recunoscut imediat și le-a poftit în casă. De parcă le-ar fi așteptat. Altarul era în același loc, cu deosebirea că acum era încărcat cu de trei ori mai multe ofrande, plus un San La Muerte de mărimea unui crucifix de biserică; în găvanele goale ale ochilor sclipeau luminițe intermitente, cu siguranță luate de la o instalație de Crăciun. Senora a vrut să o conducă pe Josefina la fotoliul

în care dormise în urmă cu aproape douăzeci de ani, însă a trebuit să dea fuga după un lighean pentru că Josefinei i-a venit să vomite; Josefina a vomitat numai lichide, simțind cum inima îi stătea în gât, până când Senora i-a pus o mână pe frunte.

— Respiră adânc, fata mea, respiră.

Josefina a ascultat-o și, pentru prima dată după mulți ani a simțit iarăși bucuria de a avea plămânii umpluți cu aer, liberi, nu apăsați de coaste. I-a venit să plângă, să-i mulțumească, sigură că Senora o tămăduia. Însă atunci când, chinuindu-se să zâmbească cu dinții încleștați, și-a ridicat capul ca să o privească în ochi, a văzut în ei milă și remușcare.

— Fată dragă, n-am ce-ți face. Când te-au adus la mine, era deja prea târziu. A trebuit să-l arunc în fântână. Știam că sfinții nu o să mi-o ierte, că Ană te va face să revii aici.

Josefina a negat dând din cap. Se simțea bine. Ce voia să spună? Oare chiar să fi ajuns doar o bătrână ținută, cum a zis mătușa Clarita? Dar Senora s-a ridicat oftând, s-a dus la altar și a revenit cu o fotografie veche. Și-a amintit imaginea: maică-sa, bunică-sa, iar între ele Mariela la dreapta, iar la stânga un loc gol, acolo unde ar fi trebuit să fie Josefina.

— Tare milă mi-a fost de ele, tare milă. Toate trei cu gânduri negre, moarte de spaimă, cu un rău vechi în ele. Mă cutremuram numai când le vedeam, mă înecam, nu puteam scoate răul din ele.

— Ce rău?

— Rău vechi, copilă, un rău despre care nu se poate vorbi, a zis Senora și și-a făcut cruce. Nici Cristo de las Dos Luces n-ar fi avut ce face, nu, nu. Rău vechi. Tare roase erau de răul acela. Dar tu, fată dragă, tu nu erai. Nu erai roasă. Nu știu de ce.

— Roasă de ce?

— De rău. Nu i se poate spune pe nume, a spus Senora și și-a dus un deget la buze, cerându-le să tacă, apoi a închis ochii. Nu puteam să scot răul din ele și să-l trec în mine, puterea asta nu o am și nu o are nimeni. N-am avut cum să-l alung, cum să le curăț. Tot ce am putut face a fost să-l mut și l-am mutat. L-am mutat din ele în tine, copilă, când tu dormeai în fotoliu. Sfințișorul a zis că n-o să-ți facă mult rău, pentru că tu erai pură. Dar ori m-a mințit Sfințișorul, ori eu n-am înțeles bine. Ele au fost de acord să-l mut în tine, ziceau c-o să aibă grijă de tine. Dar n-au avut. Atunci a trebuit să o arunc. Fotografia, am aruncat-o în fântână. Dar nu-l mai pot scoate din tine. Nu o să-l mai pot scoate niciodată, pentru că răul zace în fântână, în fotografia cu tine, iar fotografia trebuie să fi putrezit. A rămas așa, lipit de tine.

Senora și-a acoperit fața cu palmele. Josefina a avut impresia că Mariela plângea, dar nu a luat-o în seamă pentru că încerca să înțeleagă.

— Au vrut să se salveze pe ele, copilă. Și ea la fel, a spus arătând spre Mariela. Era ea micuță, dar deja era poamă rea.

Josefina s-a ridicat în picioare, ajutându-se de puținul aer care-i mai rămăsese în plămâni și de o putere nouă pe care o simțea în picioare. Era convinsă că nu avea să o țină mult, dar se ruga să-i ajungă măcar cât să poată alerga până la fântână și acolo să se arunce în apa de ploaie și ce bine-ar fi să fie o fântână fără fund, să se înece în ea cu fotografia aceea și cu trădarea lor. Sefiora și Mariela nu au urmat-o, iar Josefina a alergat cât de repede a putut, însă când a ajuns lângă fântână, mâinile i-au alunecat pe marginea ei umedă, genunchii au lăsat-o și nu a reușit, nu a reușit să se cațare, abia a apucat să-și vadă chipul reflectat în apă, apoi a căzut între buruienile înalte,

plângând, sufocându-se, pentru că-i era frică, foarte frică să sară.

5

TRISTA RAMBLA

Cu iscusință, pe ascuns, orașul ăsta face totul ca să se răzbune.

MANUEL DELGADO

Poate că nasul înfundat de la răceală – se alegea cu câte un virus de fiecare dată când călătorea cu avionul – îi afecta mirosul, altfel nu-și explica de ce imediat ce-și sufla nasul în batistutele de hârtie și putea să respire pe el, simțea un miros încă și mai urât. Nu-și amintea ca Barcelona să fi fost atât de murdară, cel puțin nu observase asta în prima ei călătorie, cu cinci ani în urmă. Dar sigur era de la răceală, de la muci, pentru că mergea cvartale întregi fără să simtă nimic, pentru ca apoi, brusc, mirosul să se repeadă asupra ei, provocându-i spasme de greață. Mirosea a hoit de câine putrezit la marginea drumului, a carne stricată și uitată în frigider, când se învinețește, se face ca vinul roșu. Mirosul venea de te miri unde și valurile lui urâteau cele mai frumoase străzi, cele mai pitorești pasaje, unde rufele atârinate între balcoane împiedicau vederea cerului. Se simțea până și pe Ramblas. Sofia a fost atentă la turiștii din jur ca să vadă

dacă și ei strâmbau din nas ca ea, dar nu a observat ca vreunul să fie îngreșat. Poate că totul era numai în imaginația ei, pentru că nu-i mai plăcea orașul. Pasajele înguste, care înainte i se păruseră romantice, acum o făceau să-i fie teamă, barurile își pierduseră farmecul, îi aminteau de cele din Buenos Aires, pline de bețivi urlători sau gata să înceapă discuții stupide; căldura de altădată, uscată și

plăcută, acum era apăsătoare. Dar nu avea de gând să le spună prietenilor ei noile sale impresii, nu voia să treacă drept turista din Buenos Aires care făcea pe deșteaptă scoțând în evidență neajunsurile orașului-paradis.

Voia să plece.

Poate că era din cauza fetei.

În urmă cu cinci ani, strada Escudellers era plină de boschetari, de la un capăt la celălalt, întinși cu toții pe trotuar, pe hainele lor jechoase. Acum nu se mai vedeau; cu siguranță îi alungaseră polițiștii, scandalurile, amenzile, plus mașinile care spălau străzile orașului în fiecare noapte, udând orice colțișor unde cineva ar fi putut să bea liniștit o bere și să mănânce un kebab. Erai silit să umbli sau să intri în baruri; strada era numai pentru a circula. Trecând prin Raval, a evitat ciudata stradă Robadors⁴ – întunecoasă și plină de hoți, conform legendei, de nimeni contestate, perpetuate de numele străzii – și a ajuns pe Marques de Barberà, mai largă și mai luminoasă. O fată mergea în fața ei, cu pas șovăitor, cu blugii cu talie joasă și mulați pe șolduri, astfel încât burta umflată ieșea pe sub tricoul scurt, un colăcel de carne albă cu vergeturi, care ar fi fost ușor de ascuns sub un tricou mai lung și mai larg, însă era evident că fetei nu-i păsa de imaginea ei. Erau singure; era devreme, abia opt seara, însă, în mod ciudat, strada era pustie, încă nu ieșiseră nici măcar turiștii de la hostelul de lângă internet cafe.

La un moment dat, fata s-a întors, a privit-o pe Sofia în ochi și a spus, cu un pronunțat accent catalan, dar într-o spaniolă corectă: „Nu mai pot.” Și-a dat jos pantalonii și și-a făcut nevoile pe trotuar, schimonosindu-se de la crampe, cu

⁴ În limba catalană robador înseamnă „hoț” (n. red.).

diareea țâșnind din ea. Apoi s-a lăsat să cadă lângă perete. A fost cât pe ce să cadă în propriile-i fecale.

Sofia a încercat să o ridice, a întrebat-o unde locuia, dacă putea să sune la cineva care să vină să o ia de acolo; a întrebat-o ce era cu ea, ce luase. Fata doar o privea speriată, incapabilă să vorbească. Duhoarea nu mai era imaginară și Sofiei i-au dat lacrimile de la efortul de a nu vomita. După zece minute au apărut doi polițiști și au luat-o pe fată. Sofia a răspuns la întrebările polițiștilor și a rămas pe loc ca să se asigure că aveau să se poarte frumos cu fata. Dar nu a mai așteptat și până să vină cineva să curețe. Ca să scape de duhoare, și-a aprins o țigară și aproape că a alergat până pe strada Cera, spre apartamentul Julietei, acolo unde urma să stea cele zece zile în Barcelona. Avea cheia ei, așa că a folosit-o: intra-rea în clădire fusese renovată, din cauza unui incendiu izbucnit în urmă cu câteva luni; pe atunci, ușa nu se închidea bine și niște boschetari au intrat să doarmă acolo, iar focul pe care l-au făcut ca să se încălzească a scăpat de sub control. Din fericire, Julieta nu era acasă când a fost faza cu incendiul, dar avusese și ea problemele ei cu focul; abia cu un an în urmă, în plină iarnă, ajunsese la spital intoxicată cu monoxid de carbon din cauza sobei al cărei coș se înfundase.

Locul în care stătea Julieta nu era de fapt un apartament, ci un spațiu de birouri care se închiria ca locuință, fără să aibă duș sau cadă, doar o baie comună, cu veceu și chiuvetă, pe hol. Dar era destul de mare pentru standardele din Barcelona, ieftin și mai avea și balcon, ceea ce era fantastic în lunile de vară. Sofia nu știa ce căuta Julieta în Spania și probabil că nici Julieta nu știa. Se afla de opt ani acolo, făcând scurtmetraje de animație și filmulețe pentru oricine i le comanda. Când se plictisea, intra în șomaj. Se plictisea frecvent.

Făcea o salată când a ajuns Sofia. Julieta devenise vegetariană imediat ce ajunsese în Europa, pentru că, printre altele, prima ei locuință fusese într-o casă ocupată ilegal, unde să mănânci carne era un păcat. La început, a aderat la vegetarianismul noilor ei prieteni cu o înflăcărare militantă. După ce s-a despărțit de ei, dezamăgită, a renegat stilul de viață okupa, în afară de stilul alimentar. Pe Sofia nu o deranja să urmeze dieta amfitrioanei sale, plus că putea să meargă, oricând avea chef, să-și cumpere o savuroasă șaorma cu carne de pui sau vită.

Sofia s-a așezat pe fotoliul roșu, pe care noaptea îl deschidea ca să-l transforme într-un pat și i-a povestit prietenei ei despre faza cu fata și diareea. Amestecând salata, Julieta a zis că era ceva normal în Barcelona.

— În toată Spania nu există un alt oraș cu mai mulți nebuni. Nici în Madrid, în Zaragoza ce să mai zic; fratele meu zice că nici în Sevilla. Doar aici e plin de nebuni de legat, asta e.

A pus salata în două farfurii, s-a așezat la masă și a spus că mai era ceva, și anume că ticniții apăreau în funcție de anotimp. De exemplu, doamna cu o mie de agrafe, o femeie care-și împodobește capul cu atâtea briz-brizuri încât nu i se mai vedea părul, apărea doar vara. Nebunul cu rasta, un ins la vreo cincizeci de ani care izbea cu o bucată de lemn în ușile de fier ale magazinelor închise, apărea de sărbătorile de iarnă, în preajma Crăciunului. Făcea un zgomot cumplit, loviturile răsunau ca niște împușcături și uneori turiștii o ștergeau înspăimântați. Ea se obișnuise, dar prima dată când îl văzuse, își zisese că o să sară pe ea, căci nu doar că lovea cu bucata de lemn, ci mai și striga. Și mai e și bătrânul de după colț, o să-l cunoști, i-a zis ea, apare seara și dimineața, face vreo cincizeci de pași, dus-întors, uneori țipă, alteori mormăie și dă din mâini încontinuu, ca și cum ar vrea să convingă pe cineva nevăzut că este vorba despre

ceva extrem de important. Julieta era de părere că familia individului îl trimitea zilnic la plimbare, sătulă să-l tot audă plângându-se într-un apartament, care, dacă era în șirul lor de blocuri, atunci nu putea fi decât foarte mic. Ciudat era că Julieta nu-l văzuse niciodată ieșind din vreo clădire: ar trebui să fie mai atentă, eventual să aștepte pe trotuarul de vizavi ca să-și dea seama de unde ieșea în stradă, ca să scape de senzația ciudată pe care i-o dădea bătrânul nebun și, de fapt, nu doar el în mod special, ci toți ticniții din Barcelona adunați în cartierul Raval.

— E ca și cum... poate e o tâmpenie ce vreau să-ți zic, dar în fine, uneori mă gândesc că nebunii nu sunt persoane, că nu sunt reali. Ca și cum ar fi niște întrupări ale nebuniei orașului, niște supape. Dacă ei nu ar fi, ne-am omorî unii pe alții sau am muri de stres, sau mai știu eu ce, le-am face felul futuților de jandarmi care nu te lasă să stai liniștit pe treptele Muzeului sau în piața dels Àngels... Ai observat? Fac razii, tâmpiții naibii, și cică dacă bei o bere stând pe trotuar se consideră „lipsă de civism”.

— De puțină vreme! s-a auzit o voce strigând de pe balcon.

Era Daniel, prietenul Julietei, argentinian și el, venise în Barcelona în urmă cu doisprezece ani. Sofia nu-și dăduse seama că era și el acasă. Daniel a intrat în cameră, și-a șters palmele de pantaloni și și-a început diatriba. A spus că atunci când a ajuns el în Barcelona, orașul era raiul pe pământ. O grămadă de scandaluri, chestii grele, dar plin de viață. Acum era un oraș polițienesc.

— Ia uitați ce zice căcănarul ăsta, a spus și a început să scotocească printr-un vraf de ziare, până când a găsit un număr din La Vanguardia.

Sofia s-a prins că prietenii ei făceau totul pentru a nu vorbi în „spaniolă”. Nu ziceau piso, ci departamente, nici nu considerau ceva chungo, nici nu ziceau că e mal rollo, nici

nu se liaban, nici mogollon. Își amintea că atunci când îi vizitase prima dată, nu-i venise să creadă cât de des foloseau guapa și venga⁵. Acum păreau să-și fi scos din vocabular toate expresiile la modă în Spania, în afară de unele care le mai scăpau din când în când. Precis era o chestie asumată, un soi de integritate argentiniană, un amestec de nostalgie și ușor disconfort.

— Aici e, a spus Daniel pe un ton triumfător și s-a așezat pe scaun, gata să citească:

„Odată cu vremea frumoasă de afară, piața dels Angels întruchipează imaginea a ceea ce a fost Bar-celona în urmă cu doi ani, când trăia sub stigmatul lipsei de civism. Începând cu nouă seara, nenumărate sticle apar pe esplanada și pe treptele de la Macba⁶, în timp ce comercianții ilegali mișună prin preajmă, vânzând doze de bere și sucuri. Măturătorii stradali – ceva mai activi și mai eficienți decât acum două veri – nu reușesc, cu toate eforturile lor, să facă să dispară de pe jos grămezile de sticle, pungi și resturi de mâncare. Odată cu venirea căldurii, crește și cheful de a petrece cât mai mult timp în aer liber. Pare plăcută ideea de a bea o bere cu prietenii, pe o terasă, după ce ieși de la muncă, dar sunt unii care țin morțiș să stea direct pe betonul din piața dels Ângels, transformând-o în scena unei petreceri bahice improvizate. Tinerii se adună în piață, înainte de cină, cu băutura cumpărată de la oricare dintre supermarketurile din zonă. Iar dacă nu vin cu băutura gata cumpărată, apelează la comercianții ilegali, care vând o bere la doar un euro, un preț mult mai mic decât la orice bar local.

⁵ Personajul scoate în evidență câteva expresii tipic spaniolești și tipic argentinieni (n. tr.).

⁶ Muzeul de Artă Contemporană din Barcelona (n. tr.).

Unul dintre acei vânzători ambulanți a declarat pentru ziarul nostru că câștigă cam 30 de euro pe noapte. De comun acord, comercianții ilegali își sta-bilesc zonele și orarul de muncă, pentru a nu-și face concurență. Cumpără dozele cu 70 de cenți și le vând cu 1 euro, deci câștigă 30 de cenți la fiecare doză. Riscă mult, pentru că ordonanța privind conviețuirea în spațiul public (ordonanța civismului) prevede amenzi de până la 500 de euro pentru vânzarea de alcool neautorizată și, în plus, marfa încă nevândută le poate fi confiscată. Riscă și consumatorii, cei care cumpără.”

— La asta s-a ajuns, cu jurnalismul ăsta vardist și cu toată prostia din jur, a pufnit Daniel. Recent, l-au amendat pe unul care bea liniștit o coca-cola într-o piață publică. I-au dat o amendă de două sute de euro pentru că nu a vrut să plece de acolo când au venit cei de la salubritate ca să spele pe jos cu furtunul. Udă pe jos, asta fac toată ziua. Acum nu se mai poate fuma în baruri. Da, știu că asta se întâmplă în toată lumea, dar un bar nu e un loc aseptice, prin definiție, ce Dumnezeu. E un loc bun pentru a te întâlni cu gașca, pentru a te relaxa, pentru a te face mângă. Aici, nimic. Prețurile chiriilor sunt absolut scandaloase: vor ca numai bogații să locuiască în orașul ăsta, nimeni altcineva. Un oraș pentru turiști. S-au apucat să șteargă toate graffitiurile! Unele erau o adevărată frumusețe, niciun alt oraș din lume nu mai avea asemenea graffiti. Dar cum să le explici dobitocilor ăstora ce e arta. O prostie. Distrug totul.

— Unul dintre prietenii noștri, a spus Julieta, a făcut pușcărie pentru că a scris pe un zid: „Domnilor turiști, sunteți niște teroriști.” I-au dat vreo patru luni, vai de capul lui. Dacă ai ști ce chef avem să ne mutăm la Madrid. Dar stăm aici pentru că de bine, de rău, găsim de muncă. Dar nu mai suport orașul ăsta. Nici nu mai ies. Dacă tot e să mă simt rău, atunci mai bine să mă simt rău la mine acasă.

După cină, au ieșit să se plimbe. Era o noapte minunată și cei doi îndrăgostiți voiau să-i arate Sofiei barurile apărute în ultimul timp, care nu erau deschise atunci când vizitase ea orașul pentru prima dată, și să le descopere pe cele vechi pe care nu apucase să le vadă atunci. Așa se face că au ajuns la Yasmine. Sofia s-a chinuit să citească afișul care, chipurile, spunea povestea lui Madame Yasmine, cu numele căreia fusese botezat barul, însă lumina era prea slabă, iar ea nu putea citi prea bine fără ochelari. L-a întrebat pe Daniel, el știa mai toate poveștile despre Cartierul Chinezesc, dar pe cea a lui Yasmine nu și-o amintea. „Dar dacă i se spunea Madame, trebuie să fi fost curvă”, a conchis el. Apoi le-a rugat să îl aștepte. S-a întors după puțin timp, împreună cu Manuel, un prieten din cartier. L-a prezentat ca pe unul dintre puținii catalani de gașcă. Manuel avea o rasta scurtă și un tricou în dungi albe și negre. „Și ea e prietena din Buenos Aires interesată de legendele Cartierului Chinezesc.”

— Să vedem dac-o pot ajuta pe domnișoară, a zis Manuel zâmbind.

Era cam beat. Julieta i-a spus că Sofia lucra cu ei la montajul sunetului pentru filmulețe. Apoi l-a întrebat despre Madame Yasmine, cea care dădea numele barului. Manuel a spus că era o poveste arhicunoscută. Yasmine se născuse în Cartierul Chinezesc la sfârșitul secolului al XIX-lea. A fost fiica unei florărese. Era săracă, normal, așa că s-a apucat de prostituție. Pe atunci, Cartierul Chinezesc era o adevărată cloacă, iar ea era matroana unui bordel frecventat de poeți și anarhiști. S-a îndrăgostit de un anarhist și au avut un fiu. Franchiștii l-au omorât pe anarhist, iar ea s-a văzut nevoită să deschidă un local de fumat opiu. Băiatul a murit decapitat de o mașină pe Ramblas, a continuat Manuel, după care a spus că alte

detalii nu știa, legenda era asta, că fusese decapitat de o mașină, dar habar nu avea cum.

— Groaznic, a zis Julieta.

Manuel a mai adăugat că Yasmine s-a închis în casă, s-a apucat să fumeze opiu și să dea sticle pe gât. O dată pe săptămână mergea la cumpărături la Boqueria, purta în brațe o păpușă fără cap și se zice că gâtul păpușii era făcut din pielea fiului ei mort.

— Ce poveste romantică pentru a sfârși noaptea, a spus Daniel râzând și și-a aprins o țigară, ușor agitat.

Fraza sunase prosteste, stânjenitor.

— Casa în care a locuit era pe undeva pe aici, de asta au numit localul Madame Yasmine. Dar a fost dărâmată când s-a construit Rambla del Raval.

— Dezolanta Rambla del Raval, a spus Daniel.

— Păi nu degeaba i se spune Trista Rambla, frate. Se zice că băiatul bântuie pe aici, fără cap, unul dintre numeroșii copii-fantomă din Barcelona...

— Manuel, te rog, știi că nu-mi plac cheștiile astea, s-a supărat Julieta.

Atunci Manuel i-a zâmbit Sofiei și i-a spus:

— Mulțumită? Mai știi și alte povești, dar ți le spun la o cafea, pentru că doamna asta e sensibilă și nu supor tă poveștile de groază.

Apoi, fără să aștepte răspuns, l-a întrebat pe Daniel când se vor întâlni din nou pentru a mai lucra la un video și au început să discute despre unii pe care Sofia nu-i știa și despre probleme de serviciu care pe ea nu o interesau. Julieta participa și ea la discuție, așa că Sofia a tăcut o vreme, nebăgată în seamă, gândindu-se la gâtul făcut din piele moartă. Brusc, barul, cu cocktailurile sale sofisticate și salatele de curmale i s-a părut oribil și și-a dorit să plece de acolo. Însă a așteptat până când amicii ei au început să caște.

În seara următoare, Sofia și Julieta au ieșit singure. Voiau să stea o vreme numai ele două, ca între prietene. Daniel le-a lăsat să plece bucuros, pentru că rămăsese în urmă cu serialul său preferat și așa putea să ajungă la zi cu toate episoadele. Decât să iasă noaptea prin Barcelona, mai bine se uita la televizor, a spus, și părea sincer.

După ce a închis ușa de la intrarea în clădire, Julieta a luat-o pe Sofia de braț și a strâns-o puternic. Nu vreau să mergem la La Concha ca să ne uităm la travestite, i-a zis. Show-urile nu mai erau ce au fost, acum se organizau pentru petrecerile burlăcițelor și jumătate din timp nu făceau altceva decât să le salute pe viitoarele soții. Participau chiar și băieți, copii. Era dezolant, trist de-a dreptul. Era deprimant să le vezi travestite în Marisa Paredes⁷, făcând un spectacol pentru publicul larg, tocmai ele, care înainte erau superbe și sălbatice. Nu, nu și iarăși nu. Julieta voia să meargă într-un bar. Voia să stea de vorbă. Voia să-i spună chestii pe care nu îndrăznise niciodată să i le spună, nici în e-mailuri, nici în scrisori, nici în rarele conversații telefonice. „Mi-a fost foarte greu anul trecut”, a spus și a început să plângă, așa cum plângea ea, brusc, cu lacrimi mari, adunate în ea de prea mult timp. Sofia a târât-o în primul bar care era deschis și i-a întins pachetul ei de șervețele; mirosul plutea în aer, constant, încremenit, dar Julieta nu părea să-și dea seama. Nu era momentul să-și întrebe prietena dacă îl simțea și ea.

Au comandat cafea. Niciuna dintre ele nu avea chef să bea alcool. Julieta s-a mai liniștit și a început să-i povestească. O luase razna, i-a zis. Poate că de la cât de mult se gândea la nebunii din Barcelona.

⁷ Marisa Paredes (n. 1946), actriță din Spania, cunoscută în special pentru numeroasele ei roluri în filmele lui Pedro Almodovar (n. red.).

— în orașul ăsta mereu e câte un eveniment, o bienală, vreo reuniune de președinți, meciurile Barcelonei.

Și apar elicopterele, zboară foarte jos, e chiar impresionant.

Sofia a dat afirmativ din cap, putea să-și imagineze.

— Anul trecut și eu, și Daniel aveam chef să... mă rog, eu aveam chef să rămân însărcinată. Eram dusă cu totul, pe bune. Acum mi se pare o nebunie să crești un copil fără bani, un dezastru. În plus... stai să vezi.

Julieta s-a uitat în spate, ca și cum ar fi simțit o prezență. A oftat ușurată și a continuat să vorbească.

— Faza e că anul trecut țineam morțiș să fac un copil. Însă după ce am început să încercăm, mi-a trecut prin cap că elicopterele mă căutau pe mine. Zburau numai ca să mă urmărească.

— Of, Julieta.

— Știu, știu, nu trebuie să zici nimic, eram paranoică, începând de luna trecută, nu mai iau stabilizatoare ale dispoziției. Mi-e cam greu fără ele, dar trebuie să rezist. În sfârșit, credeam că mă căutau ca să ne răpească, pe mine și pe copil, pentru experimente, o țicneală curat SE Sau ca să-mi fure copilul. Nu știu cum să-ți explic, era ca un comando barcelonez gândit să răpească copii. Până-ntr-acolo ajunsesem. Daniel și-a dat seama târziu. Pe vremea aceea muncea toată ziua, nici nu mai știu ce făcea, oricum un video important. Mă ascundeam de elicoptere sub pat. Sau încropeam un cort din așternuturi. Nu voiam să ies în stradă. Odată, când mă ascunsesem din nou, Daniel m-a găsit și, normal, m-a dus la psihiatru. S-a speriat rău, bietul de el.

— Ai rămas însărcinată?

— Nu. Ciudat, pentru că am făcut-o fără nici cea mai mică grijă vreo șase luni de zile. Poate că unul din tre noi doi nu poate face copii. Și apoi, după ce am început

tratamentul, a trebuit să renunțăm la idee, pentru că pastilele erau contraindicate în timpul sarcinii. În plus, mi-am dat seama că dorința de a avea copii făcea parte din nebunia mea.

Julieta a luat și ultima înghițitură de cafea și a coborât mult vocea.

— Nu e bine să ai copii în Barcelona. Ai auzit ce ne-a spus Manuel ieri-seară? Nu e bine să ai copii aici.

— La ce te referi ?

— La asta! Tu crezi că băiatul Yasminei este singurul astfel de copil care bântuie prin Barcelona? Doar ți-a zis Manuel.

Ochii Julietei erau complet întunecați și zâmbetul îi înghețase pe chip într-o expresie de rigiditate care se afla la polul opus bucuriei. Sofia și-a zis în gând că prietena ei încă mai era nebună, că trebuia neapărat să stea de vorbă cu Daniel imediat ce se vor întoarce la apartament. Julieteta a luat-o de mână peste masă. Avea degetele reci și tremura.

— Tu ți-ai dat seama, i-a spus.

— Ce Dumnezeu să-mi dau seama, Juli ?

— Ai simțit mirosul. Mirosul copiilor. Te-am văzut strâmbând din nas.

A fost rândul Sofiei să o apuce tremuratul. Julieteta i-a spus că era obligatoriu să afle totul. I-a povestit că în 1997, când ea și Daniel au ajuns în Raval, cartierul era deja super nașpa. Unul dintre principalele tenta-cule ale celei mai importante rețele de pedofilie din Europa se afla aici; se vorbea despre copii fotografiați în tot soiul de camere, puși la dispoziție de mamele lor prostituate, lăsați de femeile sărace pe mâna pedofilu-lui Xavier Tamarit Tamarit. Copii agățați de pedofili în Piaza Negra. Au închis un orfelinat, nici nu se știe cine erau copiii ăia, preoții și călugărițele au distrus toate fișele lor. Cuțitarii mișunau peste tot, haite de copii deșcolarizați. Unul dintre copii putea, putea tocmai

pentru că singurele lui haine îi serveau și de saltea. Băiatul ăla umblă prin oraș, umple orașul de duhoare, ca să nu uităm de el. Se zice că asistenții sociali nu au reușit să-i dea jos hainele pentru că i se lipiseră de piele de la atâta jeg. Se zice că avea purici, dar și niște viermi albi pe scalp, bube la subsuori din cauza mizeriei; nu făcuse baie niciodată, era un animăluț, se caca pe el de frică și nu se spăla niciodată. El e copilul care li se arată celor mai mulți oameni, stafia populară, cel care te atinge cu mâinile sale murdare, cel care îți împrute geaca de pe spătarul scaunului, atunci când o atinge în trecere prin barurile pline de miros de carne stricată. Copii care cădeau de la balcon, nesupravegheați de mamele lor drogate. Care umblau cu cheia la gât de la trei, patru ani. Care ucideau taximetriști, mureau de supradoză, împânzeau orașul, nu-i interesa altceva decât să facă niște bani. Au fost plătiți cu patruzeci de mii de pese-tas ca să-și părăsească locuințele. Era cel mai populat cartier din lume, după unul din Calcutta. Casele erau niște dărăpănături, nu aveau curent electric, cine avea baie era un norocos, nu exista apă curentă. Stârpirea Cartierului Chinezesc. Operațiunea lila Neagra: străzile Nou, Sânt Ramon, Marques de Barberâ. Un graffiti suna așa: „clocotind de furie”. Pentru ce s-a întâmplat în cartierul Raval sunt de vină deciziile discriminatorii ale responsabililor reformei Ciutat Vella. Din ședințele mele de terapie cu Tamarit rezultă că are capacitatea de a-și controla pornirile, care sunt pedofile, într-adevăr, dar a urmat un tratament de castrare chimică pentru inhibarea libidoului, micșorarea anatomică a penisului, refracție, fibroză, stenoză uretrală, tot soiul de operații.

Cazul a fost de fapt un paravan, i-a spus Julieta, o șmecherie. S-au folosit de el pentru a evacua o mulțime de oameni, pentru a face curățenie în cartier. Unii erau dintr-un partid, alții din altul, nu știa prea bine, dar era clar că

problema ținea de Generalitat⁸, apoi a zis Inten-dencia, ca în Argentina, pentru ca Sofia să înțeleagă. Un caz politic.

Dar deja nu mai vorbea nimeni despre cazul cartierului Raval. De ce? Julieta știa. Pentru că dacă s-ar fi redeschis discuția, atunci ar fi trebuit să se vorbească din nou despre copii. Nu despre copiii violați, căci aparent nu existaseră copii violați, minciună curată. Ci despre ceilalți copii. Cei care nu mai sunt în viață.

— E unul care-și face veacul pe strada Tallers zicând: „Jur pe morții mei.” Mai întâi am crezut că individul chiar există, dar nu, pentru că nu-l vede toată lumea, deși apare mereu la aceeași oră. Vai de sufletul lui de orfan, pe strada aia minunată, cu toate magazinele alea de muzică... Uneori n-am curaj să merg pe acolo. În plus, nici nu e pe teritoriul său, acolo e cartierul Gotico.

— Fată, ar trebui să...

— Nu mă lua de nebună. Toți din orașul ăsta știu, dar fac pe proștii. Însă tu ți-ai dat seama, văd pe fața ta. Pe care l-ai văzut?

Sofia s-a uitat la ceașca în care cafeaua se răcise. Apoi și-a ridicat privirea și s-a uitat spre celelalte mese. Doi scandinavi lungani beau bere alături, vorbind într-o limbă plină de a-uri. Doi catalani introduceau monede în automatul de țigări. Pe pereți erau afișe cu concerte în Sidecar, cu expoziții de la Muzeul de Artă Contemporană. Englezii își consolidau faima proastă strigând pe stradă, poate cântau cine știe ce hit, de neînțeles la cum îl fredonau vocile lor bete. Totul părea firesc, era un oraș cu localuri exclusiviste, ca ăla unde se serveau numai fresh-uri și smoothie-uri, cu magazine de haine de firmă, cu turiști uluiți de arhitectura modernistă și fete care se bucurau de

⁸ *Guvernul autonom al Cataloniei (n. tr.).*

mare în cartierul Barceloneta. Sofia încerca să nu se lase influențată, să nu se lase dusă de paranoia prietenei sale, care tocmai îi confirmase că avea tot dreptul din lume să se simtă rău. Dar dacă aprehensiunea ei era cauzată numai de o profundă antipatie față de mândra Barcelona? Dacă era doar fobia unei turiste provinciale ? Tocmai se hotărâse să-și țină gura exact când mirosul i-a inundat nasul, un miros înțepător, ca de ceva picant, ca de mentă sălbatică, din cauza căruia i-au dat lacrimile; un miros de-a dreptul palpabil, negru, de criptă.

— Eu n-am văzut nimic, a spus Sofia.

Și spunea adevărul, dar o credea și pe prietena ei. Și mai credea și că în curând avea să vadă și ea.

Julieta a părut dezamăgită, speriată. Însă Sofia a strâns-o de mână ca s-o liniștească și a continuat:

— Dar am simțit duhoarea. O simt.

Sofia a simțit că-i vine să vomite. A respirat adânc ca să scape de spasme și și-a acoperit nasul cu un șervețel ca să oprească puțin duhoarea.

— Unde ai simțit-o? a șoptit Julieta.

— Peste tot. Chiar și acum.

— Știi ce fac ? Nu te lasă să pleci.

— Cine?

— Copiii, nu te lasă să pleci. Nu putem pleca din Raval. Copiii ăia au fost nefericiți, așa că nu vor să lase pe nimeni să plece, vor să te facă să suferi. Te înghit. Dacă vrei să pleci, te fac să-ți pierzi pașaportul. Sau pierzi avionul. Sau taxiul cu care mergi la aeroport face accident. Sau ai brusc o ofertă de un loc de muncă atât de bine plătit, încât e de nerefuzat. Sunt ca spiridușii din povești, cei care noaptea mută lucrurile prin casă, dar mult mai răi. Mint toți cei care spun că nu vor să plece din Raval. De fapt, nu pot să plece. Și se obișnuiesc să suporte totul.

Sofia a închis ochii. I s-a părut că aude pașii rapizi ai copiilor alergând desculți prin apartamentele restaurate din Raval, apoi și l-a imaginat pe unul dintre ei, cu hainele sale jechoase, servindu-i și de saltea, un copil furios, nefericit. Mai că i-a văzut gura știrbă și jegul. Nu își dorea să-l vadă în realitate, așezat pe vreun prag din Escudellers, stând pe pătura soioasă a unui bosche-tar. Nu-și dorea să vadă petrecerea nocturnă la care lua parte împreună cu prietenii săi în Plaza Negra.

— Pleci mâine, i-a spus Julieta, pe un ton grav și protector. Schimbăm biletul de zbor. Te ajut eu. Tu ești în vizită. Pe vizitatori nu reușesc să-i rețină.

Apoi, urmărind cu privirea luminile unui elicopter care tăia cerul, îndreptându-se spre nord, a șoptit:

— Intoarce-te acasă. Lasă-ne singuri. Și nu-ți face griji. O să scăpăm și noi într-o zi. Curând.

6

BELVEDERE

Mereu își dorise să-i spună fetei ultimului – și actualului – proprietar să nu se teamă. Nu avea de ce să se teamă. Ea era într-adevăr acolo, dar fata nu o simțea, nu putea să o vadă; nimeni nu putea să-i simtă prezența, în afară, desigur, de cazul în care ar fi prins formă. Dar cât timp nu avea formă, nu putea fi nici prezentă. Fata nu avea nicio sensibilitate deosebită, era doar îngrozită. Trecea în fugă prin dreptul treptelor de la baza turnului de belvedere al hotelului, imaginându-și că acolo, în turnul care mulți ani fusese cel mai înalt din Ostende, se ascundea o nebună, o nebună cu părul lung ce se privea în oglindă, îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă; se temea, chiar și după ce fusese concediat, de bucătarul italian care puneă lemne pe

foc (credea că bucătarul stă la pândă și că va da nas în nas cu el pe vreun hol și o va pune și pe ea pe foc, la un loc cu lemnele). Acum, când a ajuns să fie o femeie în toată regula, fiica proprietarului nu-și mai petrecea iernile în hotel. Zicea că nu suportă plictisul stațiunii balneare din iernile geroase, cu crivățul mușcător și fără să existe măcar un cinematograful deschis în Pinamar; mai spunea și că se temea de posibila hoți. Dar asta era o minciună. De fapt, era vorba despre aceeași teamă care o paraliza, când era mică, în holurile circulare ale hotelului și care o ținea departe de restaurantul aproape monastic de la parter, sau de uriașa oglindă, care aștepta să fie restaurată în încăperea-depozit și de care se temea că va reflecta ceva necunoscut.

Ciudat. Însă și mai ciudat era ce povesteau oamenii, clienții, însuși proprietarul. Povestea muncitorului care murise în timpul construirii hotelului și fusese zidit, de parcă hotelul s-ar fi vrut catedrală gotică. Există o clientă care susținea că aude zgomote de petrecere în restaurantul principal și care dispăreau, la un șuiert de avertizare, imediat ce ea încerca să se apropie. Apoi mai era bucătarul care confirma zvonurile despre petrecerea stafiilor. Totul fals. Ea avea misiunea de a face din hotel locul în care se aflau toate lucrurile de care ceilalți se temeau sau le inventau. Dar nu reușise niciodată. Nici măcar atunci când belgienii părăsiseră hotelul ca să plece la război. Nici în anii nisipului, când clădirea fusese îngropată până la primul etaj. Nici în vara balenei, cu nenumăratele muște care invadaseră plaja cu bâzâitul lor, hrănindu-se din hoitul eşuat al animalului. Vara în care nimeni nu făcuse baie în mare.

E drept că hotelul era plin de oameni disperați. Da, știa că erau mânați de dorința de a muri și îi făcuse să re trăiască în vis momente cumplite din copilărie și suferințe uitate. Dar niciunul nu fusese pregătit. Și tot minciună era

și ideea că timpul nu trecea pentru ființe ca ea. Obosise. Își dorea ca fiecare vară să fie ultima, petrecea tot mai mult timp pe terasa de belvedere, acolo unde cu greu ajungea rumoarea celor vii, pe care ea știa să-i imite atât de bine, dar nu-i înțelegea deloc.

Dacă rahatul ăsta de pulover nu încape în valiză o să mor de frig, nopțile sunt reci pe coastă, și-a zis Elina și iarăși nu a reușit să-și stăpânească lacrimile, așa cum se întâmpla întotdeauna când întâmpina cea mai mică greutate; de exemplu, dacă se ardea becul de la lampa din sufragerie și nu avea altul în loc și oricum nu știa cum să-l înlocuiască; sau când uita să-și plătească factura la lumină și trebuia să străbată tot orașul până la birourile firmei; sau când rămânea fără pastile și ieșea, la patru dimineața, să caute o farmacie de gardă. Și-a înghețat anul la facultate, în fața părinților și prietenilor s-a chinuit să pară cât mai lipsită de probleme, însă lucrurile păreau tot mai complicate, ajunsese să nu mai răspundă deloc la telefon, arareori la câte un e-mail, iar ei nu aveau decât să suporte situația; nu-i păsa de cât de îngrijorați puteau fi. Nici măcar nu i-a anunțat că renunțase la ședințele de terapie și că acum lua doar pastile; nu avea nimic de spus, nici de aflat, nu-și dorea altceva decât să fie în starea aceea ușor distantă, chimică și care o deconecta de la realitate, dar îi permitea și să mai trăiască puțin, tot mai puțin, dar suficient.

Nici măcar nu avea chef să stea la hotel, dar era o promisiune făcută sieși, cu luni în urmă, înainte de a ajunge în spital, când încă mai credea că o săptămână la mare ar putea-o face să se simtă mai bine, să o scape de gândurile la Pablo. Plecase și nu o mai sunase niciodată, nici nu-i scrisese; nu știa dacă era mort sau viu și ea ar fi preferat oricare dintre cele două vești, numai să nu mai trăiască suspendată, așteptându-l, așa cum făcea de un an. Ca

Întotdeauna, i-a trimis un mesaj ca să știe unde avea să plece. I-a trimis și numărul de telefon de la hotel. Urma să stea acolo ani buni. Dacă Pablo încă mai trăia, dacă o iubise vreodată, atunci avea să o sune. Îi lipseau mângâierile pe spate, cum se amuza de paranoia ei, încercările lui inutile de a o consola, cum făcea baie cu orele, că nu se omora după mâncare, oasele șoldurilor sale, maniera de a vorbi dând din mâini; voia să se uite din nou la fotografiile lor și să fie geloasă când el îi dădea mai multă atenție pisicii decât ei, să se plimbe în bătaia soarelui, el mereu cu ochelari negri, convorbirile avute noaptea târziu, să-l privească cum doarme, și i-ar fi plăcut să știe când să tacă din gură și tot ea s-ar fi supărat dacă el ar fi tăcut prea mult, apoi diminețile rugându-l să nu plece, plângând la plecarea lui, chiar dacă revenea după două ore și ea nu l-ar fi părăsit niciodată așa, fără să-i mai dea vreo veste, fără să-și fi luat adio, nerecunoscătorul, dar dacă murise, orice era posibil, nimeni nu mai știa nimic despre el, numai dacă nu cumva i-au ascuns ei vestea, dar cum să-i fi ascuns ceva, doar o văzuseră vomitând sânge pentru că nu mai putea mânca nimic, o văzuseră mușcând din pernă până i-a sfâșiat fața, o văzuseră răbindu-se, beată, așteptând un e-mail ore întregi, cu privirea lipită de ecran, până când capul îi crăpa de durere, ochii i se înroșeau și plângea deasupra tastaturii și nu ieșea din casă ca nu cumva el să o sune chiar atunci; doar o auziseră când și-a băgat picioarele în toate tâmpeniile alea cu trebuie să mergi mai departe, regele a murit trăiască regele, viața merge mai departe, trebuie să ți-o tragi cu cineva, sunt mii de bărbați, ești frumoasă, hai să mergem undeva să dansăm, vreau să-ți prezint pe cineva.

I-a plăcut de fată, dar, odată cu trecerea anilor, învățase să nu se încreadă în primele impresii. Își amintea când, în urmă cu aproape douăzeci de ani, văzuse sosind o femeie blondă, cu nasul roșu de la atâta plâns și cu privirea

pierdută. În aceeași noapte descoperise că femeia venise la hotel pentru câteva zile, pentru a fi aproape de mare, în încercarea de a-și mai alina suferința pricinuită de moartea fiului ei. Atunci ea luase înfățișarea copilului și i se arătase pe holuri, în cameră, aproape de stațiune, pe treptele care duceau la primul etaj; însă femeia uriașe de fiecare dată și tot uriașe până când au dus-o cu ambulanța. Femeia venise cu soțul ei. Așa că își învățase lecția: trebuia să încerce să li se arate numai femeilor singure.

Fata se numea Elina și era singură. Era frumoasă, dar nu-și dădea seama. Avea cearcăne de la insomnii și de la prea multe țigări; afișa o expresie sfidătoare și se comporta destul de rece cu proprietarii vorbăreți și șarmanți. Nici nu se uita la ceilalți clienți. În prima zi nu a mers la plajă, nu a coborât la micul-dejun, nici la prânz, iar la cină a tot învățat mâncarea în farfurie și a luat pe ascuns, cu vin, trei pastile. Ea și-a dat seama că Elina nu suporta plaja. Atunci ce căuta acolo? Probabil că i se întâmplase ceva pe vreo plajă cu ani în urmă. Trebuia neapărat să afle, chiar în noaptea aceea, pentru ca Elina să-și amintească în vis.

A străbătut coridoarele acoperite cu covoare albastre până la camera ei. Elina închinase una dintre cele mai bune camere, cu cuptor cu microunde și frigider, un apartament, dar era evident că nu avea să utilizeze niciuna dintre facilități. Încă nu era momentul să se întruchipeze. Mâine. În noaptea aceea era suficient dacă visa noaptea de pe plajă, când Elina avea șaptesprezece ani și se credea invulnerabilă; noaptea aceea când, la plecarea de la discotecă, fusese de acord să meargă cu un bărbat beat până în stațiunea pustie. El îi astupase gura cu palma ca să nu țipe, dar ea nici măcar nu se mișcase de spaimă. Apoi nu a spus nimănui ce pățise. S-a spălat, a plâns și și-a cumpărat niște creme care să-i alunge mirosul și usturimea de la nisipul ce-i ardea pielea catifelată dinăuntru.

Ce moment minunat ca să-mi amintesc de mizeria aia, s-a gândit Elina și a privit pe fereastra care dădea spre piscină. Firește că nu o uitase cu totul, dar noaptea aceea de pe plajă îi revenea în vise extrem de rar. Dar știa că de asta o părăsise. Pablo. Pentru că atunci când el o atingea, ea își amintea de nisipul dintre picioare și de durere, până când nu mai rezista și-i spunea gata, iar

teama a făcut-o să nu reușească să-i explice niciodată, până când el s-a săturat, cum altfel, dacă ea era distrusă pe vecie.

Afară, doi îndrăgostiți stăteau de vorbă, ținându-se de mână, fiecare întins pe șezlongul său. I-a detestat pe loc. Copiii se scăldau, chiar dacă nu era cald, iar un bărbat la vreo cincizeci de ani citea o carte la umbră. Erau doar câțiva clienți, sau cel puțin aceasta era senzația lăsată de hotelul atât de liniștit. Asta nu a fost o idee bună, s-a gândit Elina și a așteptat o oră, două ore, însă nimeni de la recepție nu a anunțat-o că avea un apel telefonic. Să ai treizeci și unu de ani și să nu știi ce să faci. Ce să faci. Încă douăzeci de ani de predat la facultate. Douăzeci de ani ca docent. Douăzeci de ani cu salariu mic și apoi o să moară singură; douăzeci de ani de reuniuni profesoriale și nervi. Nu avea un plan de rezervă. Ba mai mult, dacă era să fie sinceră, probabil că nici nu mai putea să revină în învățământ. La ultima oră pe care o ținuse, în timp ce-l predă pe Durkheim, începuse să plângă, ca proasta. A ieșit în fugă din clasă. Nu reușea să uite chicotele elevilor, mai degrabă nervoase decât batjocoritoare, dar chiar și așa, i-ar fi omorât pe loc. S-a închis în cancelarie. Cineva a găsit-o tremurând ca varga. Altcineva a chemat ambulanța și apoi nu-și mai amintea mare lucru, până când s-a trezit într-o clinică – scumpă, cu angajați minunați și insuportabili, totul plătit de maică-sa –, apoi terapia de grup, însoțită de senzația stânjenitoare că nu-i păsa de ce spuneau ceilalți și de gândul că ar putea

muri în timpul activităților practice („oare aş putea să-mi înfig pensula în jugulară?”), apoi şedinţele de terapie individuală când rămânea mută pentru că nu putea să explice nimic, după care a urmat externarea la cerere. Părinţii ei îi închiriaseră un apartament, ca să fie cât mai independentă, să se însănătoşască cât mai repede, să se integreze, toate locurile astea comune. Iar Pablo nici măcar nu întrebase de ea, oriunde o fi fost. Psihiatrul a insistat să se întoarcă la facultate pentru o lună, dar a rezistat doar două săptămâni, după care şi-a îngheţat anul şi acum era la mare.

Şi-a prins neglijent părul în coadă şi s-a hotărât să coboare la prânz; se trezise târziu, ca de obicei, pentru că nu mai era atentă la câte pastile lua. Apoi, şi-a zis ea în gând, la plajă. Era o zi însorită. Se spunea că marea te linişteşte. Când a ieşit, a trecut pe lângă câteva sculpturi ciudate, înfăţişând nişte oi care păreau ieşite dintr-un staul uriaş şi s-a uitat cu destulă curiozitate la doi adolescenţi care încercau să vâre un dop în gura unei broaşte de bronz.

Din nou a început să învârtă mâncarea în farfurie, dar, până la urmă, a reuşit să ia două îmbucături şi să bea o sticlă de Seven-Up întreagă, măcar zahăr să aibă. A luat-o spre staţiunea aflată la nici un cvartal distanţă; drumul pietruit era mărginit de tufişuri, care i-au tăiat respiraţia, dacă se ascundea ceva acolo?, însă a reuşit să o ia la fugă şi a ajuns la vechile trepte de lemn, apoi marea, plaja uriaşă, cea mai frumoasă şi cu nisipul cel mai fin de pe toată coasta, iar cerul era de un albastru-violet, semn că avea să plouă. S-a aşezat pe un şezlong, a tras protecţia solară şi s-a uitat la nişte bărbaţi de vreo patruzeci de ani care jucau fotbal, la trupurile lor încă zvelte; s-a gândit să meargă la ei, poate chiar să-l ia pe unul în cameră, de ce nu, şi-aşa nu şi-o mai trăsesese cu nimeni de vreun an, dar ştia că nu, că disperarea miroase, iar ea putea de-a dreptul. A văzut fetele

în bikini, în ciuda vântului. Și a așteptat ploaia. A lăsat-o să o facă ciuciulete. Iar când din părul lung au început să-i curgă șiroaie pe pantaloni, când ploaia rece îi șiroia de pe gât până pe piept și pe abdomen, a scos din poșetă lama și a început să se taie cu precizie, o dată, de două ori, de trei ori, până când a văzut sângele, a simțit durerea și ceva asemănător orgasmului. Să mai țină frigul, așa nu părea ciudat să stea învelită. Chiar dacă nu-i păsa cine știe cât. Se temea doar ca nu cumva vreun suflet milostiv să observe, să i se facă milă și să facă temutul apel la Buenos Aires ori la ambulanță, ori la linia de consiliere telefonică antisuicid.

Când a revenit la hotel, a întrebat dacă o sunase cineva. „Nu, scumpa mea”, i-a spus recepționera, toată numai zâmbet. Odată ajunsă în camera ei, s-a cufundat în cadă și și-a redeschis rănilor, până când sângele a plutit în jurul ei, făcând apa roșie. Era minunat. S-a scufundat și a deschis ochii sub apă, într-un ocean de spumă roșatică.

Nu-și dorise să vorbească cu nimeni, dar la micul-de-jun, o fată recent venită, dacă se lua după pielea albă și după faptul că părea destul de stingheră, s-a așezat la masa ei. Restaurantul era neîncăpător în fiecare dimineață. Elina a comandat cafea cu lapte, în încercarea de a se menține trează, pentru că nu pusese geană pe geană și se simțea buimacă. Inima i-a luat-o razna la prima doză de cafeină, dar nu i-a păsat. Ce minunat e să mori așa, brusc, fără să-ți fi planificat, atât de simplu. Mult mai bine decât să iei pastile: atunci când încercase și se trezise cu un tub în gât, și-a dat seama cât de greu era să reușești să mori de supradoză. Mai târziu și-a dat seama unde greșise, ce pastile ar fi trebuit să ia, dar nu a mai avut curajul să repete gestul.

După un timid bună, fata a întrebat-o dacă urcase în camera lui Saint-Exupéry. Elina i-a spus că încă nu, deși în sinea ei și-a zis mă doare-n cur de camera unui scriitor. Dar

fata a insistat. Nu din vreun interes literar. „Am auzit că dacă-ți faci poze acolo, în cameră, ies cețoase. Se zice că în toate pozele apare și fantoma. Habar n-am dacă e așa sau nu. Dar hotelul ăsta merită o fantomă!

Se poate, a spus Elina, dar nu mă tem de cea a lui Saint-Exupery, pe bune. Fata a râs. Avea un râs ciudat, forțat, deși nu fals. De parcă nu ar fi fost obișnuită să râdă. I-a plăcut de ea. Sau, cel puțin, nu i s-a părut la fel de antipatică precum băieții de bani gata și spilcuiți, domnii care purtau mereu conversații interesante, fetele relaxate cu o carte sub braț și cu iubiții lor ochelariști, bărbații de patruzeci de ani care deschideau serile vinuri scumpe și le amușinau oftând, înainte de a-și aprinde un trabuc.

„Dar de belvedere ai auzit?” a întrebat-o fata. Ceva, ceva, a spus Elina. Știu că nu oricine are acces acolo, e o construcție veche, nu a fost renovată și e periculos. Fata a negat dând din cap. Avea mâini lungi, chiar dacă era foarte scundă. Orice gest o făcea să pară disproporționată, aproape diformă. „Nu e niciun pericol. Scara e abruptă. Știu locul. Putem să mergem. Nu e încuiat, asta-i o minciună. Ușa e înțepenită. Trebuie să o împingi mai tare?

Bine, a spus Elina. Mergem mâine. Avea nevoie de cele douăzeci și patru de ore pentru a vedea dacă reușea să doarmă. Și, mai important, pentru a merge la un internet cafe ca să verifice dacă îi scrisese Pablo.

Dar nu a ajuns niciodată până la internet cafe. Învățase să recunoască tremurul mâinilor, lipsa de aer, nevoia de a ieși din corp, aceleași gânduri. Și-a aprins o țigară pe hol și a revenit în cameră ca să fumeze, să aștepte noaptea, iar a doua zi a zăcut în pat, cu fața în sus, cu televizorul deschis, dar incapabilă să înțeleagă ceva din vreo emisiune, îngrozită de neputința de a plânge.

Ființele ca ea nu se entuziasmau, nu exultau. Erau doar sigure. Iar ea era sigură că Elina era cea potrivită. Că o va face.

A dus-o la belvedere. Era adevărat că proprietarii încuiau ușa de acces la scara de lemn, atât de abruptă; dar, firește, pe ea nu o putea opri o ușă încuiată. Elina urca în urma ei, respirând greu; la un moment dat i-a intrat o așchie în palmă, dar nu s-a plâns deloc. Iar când au ajuns pe platforma pătrată a terasei de belvedere, cu ferestrele prin care, dacă te ridikai pe vârful picioarelor, puteai vedea în depărtare marea, cu lumina de un cafeniu-deschis, cu mirosul de lemn și umbrele de dedesubt, văzute printr-un soi de gaură în turn, ea a văzut-o pe Elina zâmbind.

— Când era mică, fata proprietarului credea că aici o țineau ascunsă pe nebună.

— Ce nebună? a întrebat Elina continuând să zâmbească.

— Nicio nebună, nu a existat niciuna, niciodată. Fata o fi citit vreo carte cu o nebună ferecată în vreun turn și s-a autosugestionat.

— În cărți, nebunele sunt mereu ținute închise, a șoptit Elina.

— Ar putea să scape.

— Ar putea, a spus Elina, așezându-se pe jos și începând să se joace cu cioburile de sticlă rămase de la o renovare care nu a fost niciodată dusă la capăt. Ieri a fost ziua mea de naștere, a continuat ea. Am împlinit treizeci și unu de ani.

— Și n-ai vrut să sărbătorești?

Elina a privit-o, iar fata i-a zâmbit, deși cu siguranță că nu asta trebuia să facă. Poate că trebuia să o îmbrățișeze pe Elina, așa cum văzuse că fac oamenii.

Însă așa ceva i-ar fi putut ruina planurile.

Cel mai bine era ca mâine să o facă să urce din nou în turn.

Și să o lase acolo, ferecată.

Poate chiar să-i arate adevărata ei înfățișare, înainte de a o părăsi acolo, singură.

Și să fie atentă ca nu cumva clienții și proprietarii să audă țipetele. Era capabilă să controleze ce să ajungă și ce nu la urechile oamenilor.

Să aștepte până când foamea o va scoate din minți și să-i vorbească stând de cealaltă parte a ușii, să-i spună că nimeni nu va veni să o caute pentru că nimănui nu-i păsa de ea.

Poate chiar o să mai intre o dată, chiar de mai multe ori, dacă va fi cazul, să-i arate tot mai multe părți din adevărata ei înfățișare. Și adevăratul ei miros. Și, bineînțeles, adevărata ei atingere. Oho, știa prea bine că nimic nu înspăimânta mai tare decât atingerile ei.

Așteptând loviturile, zgomotele, țipetele: Elina fusese atentă nu doar la ferestre, ci și la scară. Pe treptele alea, era suficient un pas greșit. Și dacă nu, Elina ar fi putut să le urce din nou și să se mai arunce o dată de sus. Era în stare să o facă.

Și atunci hotelul ar fi avut o Elina numai a lui, o Elina plimbându-se-n cerc, cu mâinile ei reci și cu brațele însângerate.

Iar ea ar fi liberă, pentru că o găsisse, în sfârșit.

7

UNDE EȘTI, INIMĂ

Am trei amintiri cu el, dintre care una ar putea fi falsă. Cronologia e arbitrară. În prima amintire stă într-un fotoliu, gol-pușcă, pe un prosop, uitându-se la televizor. Nu e atent

la mine: cred că îl spionam, de fapt. Penisul îi zace într-un desiş de păr negru, iar cicatricea care-i traversează părul de pe piept e de un roz întunecat.

În a doua amintire, soția lui îl duce de mână spre dormitor. Și de data aceasta este gol. Mă privește pieziș. Are părul destul de lung, chiar și pentru vremea aceea – anii șaptezeci – și nu-i văd cicatricea.

În a treia amintire îmi zâmbeste din apropiere, are fața aproape lipită de a mea. Amintirea mă face să cred că sunt goală și mă simt timidă. Dar nu știu dacă a fost chiar așa, nu are firescul celorlalte amintiri, poate că am inventat-o, deși mi-e cunoscută acea senzație de timiditate și vulnerabilitate care îmi apare frecvent în vise. Nu știu dacă m-a atins. Senzația care vine împreună cu amintirea lui este asemănătoare dorinței, deși, dacă bănuielile mele sunt adevărate, ar trebui să semene mai degrabă cu groaza. Nu mi-e teamă de el, fața lui nu mă

înspăimântă, oricât m-aș chinui să-mi imaginez ceva asemănător traumelor din copilărie și consecințele lor în viața adultă. Aveam cinci ani când l-am cunoscut. Era foarte bolnav, fusese operat la inimă și operația ieșise prost. Am aflat mai târziu, după ce nu m-am mai dus la el acasă – de fapt, pentru mine era casa prietenelor mele, fiicele lui; am aflat după ce a murit. Nu-mi amintesc cum îl chema și niciodată n-am avut curajul de a-i întreba pe părinții mei.

La ceva timp după moartea lui, am început să-mi zgârii pieptul cu unghiile, exact pe mijloc, imitând cicatricea lui. Făceam asta înainte de a adormi, goală, și mă uitam la urma lăsată pe pielea iritată, până când dispărea și îmi înțepenea gâtul.

Când era foarte cald, îmi plăcea să stau în camera pe care mama o numea de „fată bătrână”, pentru că era cea mai răcoroasă. Era singura în care nu stătea nimeni, iar mama o folosea drept depozit de cărți și mobilă veche.

Adoram pur și simplu camera aceea: îmi plăcea să mă tolănesc și să citesc toată după-amiaza, goală, în fotoliul tapițat cu imitație de piele, întotdeauna rece, cu un ventilator micuț lângă mine. Prietenii mei din cartier și de la școală erau la strand, dar nu-mi păsa: în camera aceea m-am îndrăgostit nebunește, pentru prima dată, când am dat peste Helen Burns, într-o ediție ilustrată, destul de jerpelită, din Jane Eyre.

Uram desenele acelea. Pentru că o arătau pe Helen mult mai mare decât spunea cartea că este și, din cine știe ce motiv, o făcuseră blondă, chiar dacă în carte nu scria nicăieri ce culoare avea părul ei. Știam că ea nu era așa, pentru că toată vara aceea mi-o imaginasem în fotoliul care devenise patul din orfelinat, patul unde Helen, tebecistă și muribundă, atât de frumoasă, murea în timp ce eu o țineam de mână.

Helen e un personaj secundar în carte. Jane, protagonista, ajunge la înspăimântătorul colegiu pentru fete din Lowood și nu reușește să se împrietenească cu nicio colegă, pentru că directorul, blestematul de Brockle-hurst, o face de răs în fața colegelor ei. Dar Helen nu ține cont de asta, Helen devine prietena lui Jane. E mai presus de toate, pentru că e pe moarte. Am presimțit că aveam să mă îndrăgostesc de ea încă de când Jane o întâlnește, pentru prima dată, în curte, acolo unde citea cartea aceea cu nume atât de ciudat, *Rasselas*. După încă un capitol, Helen moare. La colegiu izbucnise o epidemie de tifos, iar boala lui Helen se agravează și e mutată într-o cameră de la etajul întâi. Într-o noapte, Jane merge la ea. În acea ultimă noapte, Helen și Jane dorm împreună. Astăzi, când îmi amintesc capitolul acela (nu e nevoie să-l recitesc, îl știu din cap), înțeleg totul: Jane se strecoară în patul lui Helen și muribunda îi spune: „Ti-e cald, viața mea?” Viața mea. Viața mea. Era o scenă de dragoste. Când Jane se trezește,

prietena ei Helen e moartă. Capitolul acela: noapte de noapte, mă culcam și îmbrățișam perna gândindu-mă că era Helen, dar nu dormeam ca proasta de Jane, eu o priveam murind, o țineam de mână, iar ea, care murea fixându-mă cu privirea ei cenușie (și cu respirația întretăiată), mă făcea să văd câte ceva din locul acela unde pleca pentru totdeauna.

După puțin timp, mi-am dat seama că fantezia mea nu se putea pune în practică. La paispe ani, o prietenă mi-a zis, răvășită:

— Știi ce-am auzit? Ți amintești de fratele Marei?

Mara era o fostă colegă de clasă care plecase la alt colegiu.

— Da.

— Ei bine, i-au descoperit o tumoră între inimă și plămâni și nu poate fi operat, așa că o să moară.

După o săptămână, i-am sugerat prietenei mele să o vizităm pe Mara. Voiam să-l cunosc pe fratele ei muribund, pentru că mă gândeam că o să mă îndrăgostesc de el. Dar când l-am cunoscut... băiatul părea satisfăcător de bolnav, însă nu mi-a plăcut. Pe vremea aceea, eram destul de aiurită și am ajuns la o concluzie care m-a făcut să am conștiința împăcată: nu-mi plăceau bolnavii reali, așadar nu eram o obsedată. Dar gândul acesta nu m-a scăpat de obsesie. Timp de un an, toți banii primiți de la mama i-am cheltuit pe cărți de medicină super scumpe, în timp ce colegii mei și-i cheltuiau pe droguri. Nimic nu mă făcea mai fericită decât cărțile acelea. Toate acele eufemisme ale morții. Toți acei termeni medicali, minunați, pe care nu-i înțelegeam, tot acel argou violent pentru mine era curată pornografie, începusem să știu destul de exact ce mă excita și ce nu și tocmai de aceea romanele victoriene mă plictiseau tot mai tare, pentru că mereu apărea în ele câte un bolnav, dar niciodată nu se știa prea bine de ce boală

murea. Mă cam săturasem de tuberculoși, după ce depășisem iubirea mea sălbatică pentru Hipolit, adolescentul ftizie din Idiotul, iubire care m-a ținut mai bine de un an. Îmi trebuia pornografie: bolnavii, ca Helen, Tadzio sau Hipolit erau erotism, sugestii. Și mereu erau personaje secundare. Hipolit era bărbatul ideal: frumos (Dostoievski spunea, prin intermediul prințului Mîșkin, că „are un chip frumos”, ceea ce mă făcea să mă înfior), adolescent, cu desăvârșire muribund, îndărătnic, vulnerabil, blestemat. Numai că vorbea mult și leșina puțin: mă săturasem de atâta paloare, transpirație și tuse. Voiam mai multe detalii, voiam sex fățiș. Cărțile erau ideale și m-au ajutat să-mi precizez fetișurile. N-aveam nicio treabă cu bolile neurologice: nu-mi plăceau convulsiile, nici retardații, nici paralizile și, de fapt, întreg sistemul nervos mă plictisea. Interesant era că nici oncologia nu mă atrăgea deloc: cancerul mi se părea ceva mizerabil, supraevaluat social, cam vulgar (biata doamnă are o tumoare, spuneau bătrânele... și i se mai spune și bolfă!) și mai erau și prea multe filme cu canceroși eroici (îmi plăceau bolnavii eroici, dar nu cei care nu aveau o viață exemplară). Iar nefrologia nu avea niciun haz: era evident că oamenii mureau dacă rinichii nu le mai funcționau, dar mă durea undeva de asta, căci cuvântul „rinichi”, în sine, mi se părea cumplit. Ce să mai zic de gastrointestinal, mizerie cât încap.

Era limpede ce-mi plăcea, ce-mi atrăgea atenția și, odată descoperită specialitatea, m-am dedicat întru totul ei: îmi plăceau bolnavii de plămâni (cu siguranță reminiscențe de la Helen, Hipolit și toți ceilalți ftiziei) și cei cu boli de inimă. Ultimele aveau ceva vulgar, dar numai dacă era vorba despre bătrâni (sau cel puțin trecuți de cincizeci de ani, când începeau să apară probleme gen colesterol). Dar dacă erau tineri... parfum. Pentru că, în general, nu se observa. Dacă erau frumoși, atunci era vorba despre un soi de

frumusețe decăzută, dar secretă. Toate celelalte boli aveau un termen limită: cu bolile de inimă altfel stăteau lucrurile. Bolnavul putea muri în orice moment. Odată, mi-am cumpărat dintr-o librărie cu specific medical (toți angajații de acolo credeau că sunt studentă, așa cum, prevăzătoare, le dădusem de înțeles) un CD care se numea. Zgomote cardiace. Nimic până atunci nu mă făcuse atât de fericită. Bănuiesc că ceea ce bărbaților și femeilor normale le provoacă ascultatul gemetelor de plăcere sexuală, mie îmi provoca ascultatul bătăilor acelor inimi bolnave. Câtă varietate! Atâtea bătăi de inimă diferite, fiecare însemnând altceva, toate minunate! Celelalte boli nu se ascultau. Ba mai mult, multe dintre ele miroseau, chestie care mă scârbea. Când mă dădeam cu bicicleta și ascultam la MP3 Player, trebuia să mă opresc, pentru că mă excita prea tare. Așa că ascultam CD-ul noaptea, acasă, întrebându-mă de ce nu mă interesa sexul adevărat. Înregistrările cu bătăi de inimă suplineau totul. Mă masturbam ore în șir, cu căștile pe urechi, până aveam coapsele flească, iar brațul îmi înțepenea de la atâta frecat și clitorisul mi se umfla cât un strugure mare.

După o vreme, am hotărât că era cazul să renunț la bătăile de inimă. Ca să nu o iau razna cu totul. De atunci, unul dintre primele lucruri pe care le făceam cu un bărbat era să-mi sprijin capul de pieptul său în încercarea de a simți bătăi dezordonate, sau un găfâit, ceva aritmie, a treia bătaie, cum îi bate nebunește sau orice altceva. Mereu mă întrebam când va apărea cineva care să reprezinte o combinație de nedepășit a tuturor acelor elemente. Acum îmi amintesc de jindul acela și zâmbesc amar.

Știu exact momentul în care mi-am pierdut controlul. După ani de căutări sterile, am găsit pe internet un loc unde alți fetiști ai bătăilor de inimă își puneau la dispoziție propria inimă. Făceau asta în direct, pe chat, dar aveau și o

arhivă audio bogată, de unde puteai descărca înregistrări clasificate delicios în bătaii normale, anormale, din timpul exercițiilor fizice, însoțite de suflu, forțate... Nu interveneam niciodată în discuții. Doar descărcăm acele sunete și mă întindeam pe pat ca să le ascult. Un puls accelerat, normal, apoi, brusc, o bătaie mai rapidă, alta mai lentă (extrasistole sau contracții ventriculare). Și eu, care credeam că masturbările mele de mai demult fuseseră sălbatice! Habar nu aveam, nu știam nimic despre limitele excitației. Îmi vâram degetul mijlociu între labia mică dreaptă și clitoris și frecam până simțeam osul, până când mă durea osul, uneori până sângeram, iar orgasmele veneau unul după altul, de neoprit, imense, ore întregi. Așternutul umed, transpirația șiroind între sâni, pielea mereu de găină, clitorisul umflat, glorios și contracțiile vaginului și ale uterului. Tahicardii supraventriculare, minunatul suflu al stenozei aortice, bătăile dezordonate provocate de hiperventilații sau de manevrele Valsalva, chestii la care se dedau numai cei mai curajoși. Uneori, o inimă ascunsă, bătând abia audibil, înnebunită în spatele coastelor, un sunet obținut prin ținerea respirației; iar când, până la urmă, oxigenul ajungea din nou la ea, inima aceea se zguduia ca și cum ar fi bătut într-o cutie de bulion, surprinsă, uneori bătând prea lent, de parcă ar fi fost pe punctul de a se opri.

Nu mai răspundeam la telefon. Ajungeam cu întârziere peste tot. Mă opream numai când vulva iritată mă durea uneori atât de tare, încât nu mai simțeam nicio plăcere. Pe întuneric, cu căștile și cu inimile, asta era viața mea, nu mai voiam să fac niciodată sex cu persoane. La ce bun?!

Până când am separat o inimă. Bătăile ei nu dădeau greș niciodată. O distingeam imediat, chiar dacă nu-l știam pe proprietarul ei, care avea nick-ul de HCM 1. Înregistrările erau mereu de bună calitate, bătăile clare și periculoase:

fibrilație auriculară, tahicardii lungi, ritm galopant. Uneori i se auzea respirația și un firicel de voce pe fundal. După ce am găsit o arhivă în care gemea pentru că, așa cum menționa într-un text ce însoțea înregistrarea, simțise o durere în piept în timpul înregistrării, m-am hotărât să-l abordez pe chat.

Un timp a fost reticent. Un timp mult prea lung pentru mine, dar care, obiectiv vorbind, a fost, probabil, scurt. La o lună după ce am luat legătura, s-a decis să vină la mine acasă. Ciudat: locuiam în același oraș. Statistic, așa ceva era destul de improbabil, dacă nu chiar imposibil, pentru că întâlnirea noastră avusese loc pe un site care găzduia o comunitate internațională de fetiști. Ne-am hotărât să nu dăm importanță aceluia fapt, să nu ne spunem că destinul ne trimisese un mesaj, sau alte teorii similare. Voiam doar să ne bucurăm. Îi plăcea să i se asculte inima. Era foarte bolnav, de aceea îl cam respingeau pe chat sau în grupurile online. Îl considerau extremist, li se părea că merge mult prea departe, demola ideea de joc și plăcere. După puțin timp, amândoi am renunțat la viața virtuală și ne-am închis în camera mea, cu un aparat de înregistrat, un stetoscop și medicamente și substanțe care contribuiau la schimbarea ritmului său cardiac. Amândoi știam ce final ne aștepta, dar nu ne păsa.

Avea părul la fel de negru ca al bărbatului pe care-l cunoscusem în copilărie; și același zâmbet. Numai că pe stern avea trei cicatrici, nu una. Conturau un canal pe sternul său: un privitor neatent ar fi văzut doar una, dar eu le distingeam pe toate, prima era transparentă, subțire, aproape acoperită de a doua, de un roz opalescent, care strălucea de parcă ar fi fost smălțuită; cea de-a treia, mult mai lungă, brutală, era mai întunecată decât pielea. Cicatricea care-i traversa spatele (mi-a dat detalii despre procedura dureroasă) era imensă, urâtă. Micile cicatrici de

pe abdomen, discrete, erau împrăștiate la întâmplare. Pielea de la încheietura cotului era împânzită de urme, ca la un drogat. Mai avea o cicatrice scurtă, o adâncitură întunecată în partea dreaptă a gâtului. Plin de urme. Respira greu și buzele enorme i se făceau uneori de un albastru la fel de intens ca ochii săi.

Boala lui putea fi ascultată, acele bruște inhalări când rămânea fără aer din cauza vorbitului, sau în accesele de tuse nocturne care-l lăsau palid și tremurător. Mereu mă lăsa să-mi pun capul pe pieptul său și să ascult. O bătaie normală presupune două zgomote, deschidere și închidere. Dar bătăile sale aveau patru zgomote, un adevărat galop, un efort disperat, distinct, nefirec. Situația se înrăutățea după o ceașcă de cafea. Era de speriat după puțină cocaină. Leșina de multe ori, iar eu continuam să-l ascult cu stetoscopul, îngrozită și excitată, până când inima îi bătea cât de cât normal și el își venea în fire. Puteam să stau ore întregi cu capul pe pieptul său, apoi, emoționată, îl sărutam și îl îmbrățișam destul de violent, iar râsul său și abandonul său mă îngrijorau pentru că, uneori, dar tot mai des pe măsură ce trecea timpul și intimitatea noastră creștea, aveam certitudinea că dacă aș fi ascultat o secundă în plus, l-aș fi distrus și mai tare. L-aș fi lovit, l-aș fi sfârtecat cu unghiile, i-aș fi lăsat și mai multe urme, în încercarea de a fi mai aproape de el, de a-l face și mai mult al meu. Trebuia să-mi reprim dorința aceea, pofta de a mă înfrupta din el, de a-l deschide, de a mă juca cu organele lui ca niște trofee ascunse. Ajunsesem până într-acolo încât îmi dădeam singură mici pedepse: să nu mănânc nimic o zi întreagă, să nu dorm șaptezeci și două de ore, să merg până când nu mă mai țin picioarele... mici ritualuri, de parcă aș fi fost o fetiță care își dorește ca maică-sa să moară pentru că nu i-a cumpărat ceva și apoi o apucă remușcările și micile sacrificii, „n-am să mai vorbesc urât, Doamne Dumnezeule,

îți promit, numai să nu moară mama”, dar îi scapă un cuvânt urât și atunci dă fuga, noaptea, ca să vadă dacă maică-sa mai respiră în somn.

Cred că am sfârșit prin a-l urî. Poate că-l uram încă de la început. Așa cum îl uram pe bărbatul care mă făcuse anormală, făcuse din mine o bolnavă, stând la televizor cu penisul lui flasc și cu cicatricea aceea superbă. Bărbatul care făcuse din mine o ruină. Îmi uram amantul. Altfel, n-aș putea să explic câteva jocuri. Îl puneam să respire repede într-o pungă de plastic, până vedeam cum fruntea i se umezea și brațele începeau să-i tremure. Inima bubuia în stetoscop și el obișnuia să zică „gata”, însă eu ceream mai mult, iar el nu spunea niciodată nu. Odată a trebuit să-l duc la spital și, în timp ce-i tratau tahicardia prin cardioversie – un șoc electric pe piept, ca la resuscitări –, m-am închis în cea mai apropiată baie și m-am prăbușit pe veceu când am ajuns, urlând, la orgasm. Îi cumpăram poppers, cocaină, tranchilizante, alcool. Fiecare substanță îi provoca efecte diferite, iar el se supunea, nu mă lua niciodată la rost, abia dacă vorbea. Chiar mi-a plătit chiria, din economiile sale, atunci când m-au amenințat că mă dau afară din apartament; nu am mai plătit-o niciodată, ajunsesem să nu mai am nici telefon, tot ce mă interesa era să nu-mi taie curentul electric, pentru ca aparatul de înregistrat să funcționeze, ca să pot asculta din nou experimentele mele, atunci când el era epuizat, aproape inconștient.

Nici măcar nu a protestat când i-am spus că mă plictisise. Că voiam să o văd. Să îmi pun mâna pe inima neîngrădită de coaste, de cuști, să o țin în mână și ea să bată până când se va opri, să simt valvele disperate deschizându-se și închizându-se la vedere. A zis doar că și el este extrem de obosit.

Și că aveam nevoie de un fierăstrău.

8

CARNE

So some ofhim lived but the most ofhim died.

RUDYARD KIPLING

Toate televiziunile, ziarele, revistele și posturile de radio voiau să discute cu ele. În curtea clinicii unde fuseseră internate mai mult de o săptămână, televiziunile au stat la pândă, dar fără succes. După ce au fost externate, cameramanii au alergat după ele, unii s-au împiedicat de cabluri și au căzut la pământ; dar ele nu au încercat să scape de ei. S-au mulțumit să-i privească cu un zâmbet care mai târziu a fost descris drept „însălmântător” și „mistic”, apoi au plecat cu mașina condusă de tatăl Marielei, cea mai mare dintre ele. Nici părinții nu făceau declarații: camerele le-au înregistrat doar trecerea grăbită pe holurile clinicii, privirile temă-toare și plânsul mamei Julietei, cea mai mică, atunci când a ieșit din casa lor cu o geantă plină cu haine.

Tăcerea a provocat cea mai mare isterie văzută vreodată. Pe prima pagină a ziarelor se vorbea despre cel mai senzațional caz de fanatism adolescentin cunoscut vreodată, nu doar în Argentina, ci în întreaga lume.

Știrea a fost preluată și difuzată de emisiunile de știri internaționale. S-a apelat la psihiatri și psihologi de renume, subiectul a monopolizat toate programele de știri, de scandal, de talk shows de după-amiază; la radio nu se vorbea despre nimic altceva. Julieta și Mariela, de șaisprezece, respectiv șaptesprezece ani, două fete din Mataderos, înnebunite după Santiago Espina⁹, noua stea a

⁹ În limba spaniolă *espina înseamnă „spin”* (n. tr.).

rockului, care în mai puțin de un an reușise să iasă din mahala și să umple sălile teatrelor și stadioanele din Buenos Aires; Santiago, cel pe care presa de specialitate îl ura și-l iubea în egală măsură: geniu, înfumurat, artist inclasabil, produs comercial numai bun pentru a hipnotiza fetele dezorientate, viitorul muzicii argentini-ene, stupid plin de toane. Spinul, cum îl numeau fanii și detractorii, a lăsat critica cu gura căscată odată cu apariția celui de-al doilea album al său, Carne, unsprezece piese ce au despărțit și mai mult apele: o parte vorbea despre capodoperă, cealaltă parte despre anacronism autovicti-mizant. Vânzările au explodat, iar casa de discuri a început să viseze la o intrare pe piața internațională; Santiago Espina era un ciudat, da, aproape că nu dădea interviuri, dar cum ar fi putut refuza un turneu de promovare prin Mexic, Chile, Spania? Mai trebuia să facă doar un vide-oclip, pentru ca lumea să-i poată vedea ochii, să poată vedea cum pantalonii îi stăteau agățați de oasele ascuțite ale șoldurilor.

La o lună după ce Carne nu se mai găsea pe piață, orașul burdușit cu afișe cu fața lui Espina a primit vestea că acesta dispăruse, cu câteva zile înainte de prezentarea discului de succes la Estadio Obras. Toate biletele fuseseră vândute. Fanele, pentru că era adulat mai ales de fete, ceea ce alimenta disprețul detractorilor săi, plângeau reunite spontan pe stradă, organizau marșuri și recitau transfigurate versurile de pe albumul Carne, îngenuncheate în fața afișelor cu Espina, ca și cum s-ar fi rugat la un zeu muribund, afișe lipite cu bandă adezivă pe monumente și copaci în toate piețele din Buenos Aires.

Când disperarea s-a întins până și la adolescentele din provincie, apariția cadavrului lui Espina le-a provocat părinților dezorientați o groază nemaiîntâlnită. Santiago a fost găsit într-o cameră din hotelul Once și avea trupul ciopârțit: se folosisese de un aparat de ras și de un cuțit

pentru a se tăia pe brațe, pe picioare, pe abdomen. Pe brațul stâng se tăiasse până la os. Pe piept, până la stern. După care, probabil semiinconștient, își tăiasse jugulara cu o mișcare precisă și eficientă. Nu își mutilase fața. Unul dintre polițiștii care dăărmaseră ușa camerei de hotel a declarat că avusese senzația că pătrunsese într-o cameră frigorifică: era în toiul iernii și, în plus, Santiago lăsase aerul condiționat pornit. Au apărut teorii conspirative despre un posibil asasinat, dar au fost uitate imediat ce s-a aflat că încăperea fusese încuiată pe dinăuntru și a apărut bilețelul de adio, aproape ilizibil din cauza scrisului tremurat și a petelor de sânge. Bilețelul zicea așa: „Carne înseamnă mâncare. Carne înseamnă moarte. Știți care-i viitorul.” Deliruri agonice, au spus experții. Și fanele au tăcut și au plâns închise în camerele unde zăceau vraște ursuleții de pluș, jurnalele intime cu coperte trandafirii, ghiozdanele mereu burdușite și fotografiile cu Espina mai frumos ca niciodată, acum când moartea îi strălucea în ochi.

Toată țara s-a așteptat la o avalanșă de sinucideri în rândul adolescentelor, dar nu s-a întâmplat așa. Fetele s-au întors la școală și în cluburi și a fost înregistrat un singur caz de depresie gravă, în Mendoza, deși toate continuau să asculte Carne, albumul care însemna ultima dorință și testamentul idolului lor, și încercau să descifreze mesajul din versuri, intrând pe forumuri pe internet și purtând lungi convorbiri telefonice. Presa, prin articole pline de elogii, i-a adus un ultim omagiu lui Santiago Espina și o vreme s-a vorbit numai despre sinucidere, droguri și rock-and-roll. La înmormântare, în Chacarita, au luat parte neașteptat de puțini oameni și a fost mult mai trist decât se așteptau, iar doliul a încetat imediat după ce televiziunile au transmis îngroparea starului rock. Santiago Espina a intrat pe lista comemorărilor, gata să fie dezgropat când se va împlini un an de la nașterea sau de la moartea lui.

Nimeni nu bănuia că în Mataderos se urzea ceva pornind de la o fotografie uzată a bilețelului de adio și două fete care ascultau Carne de la prima până la ultima piesă, încontinuu.

Mariela fusese una dintre primele „înspinate”. (Așa li se zicea fanelor, fetelor cu ochii conturați cu negru sepulcral, cu ghirlande de pene la gât și pantaloni care imitau blana de leopard). Îl urmăse pe Espina timp de un an, noapte după noapte, peste tot pe unde cântase. Știa toate trenurile și autobuzele interurbane și zorii înghețați ai zilei o găsiseră de multe ori pe peroane, tremurând de frig, mângâind, cu ochii închiși, repertoriul din buzunar. Espina o cunoștea și, uneori – foarte rar, pentru că nu comunica mai deloc cu publicul, nici măcar pentru a anunța repertoriul sau a spune bună seara –, îi făcea câte un mic cadou: pana chitării sau un pahar de plastic cu puțină bere rămasă în el. În baia unui local din Burzaco, a cunoscut-o pe Julieta, cea mai faimoasă dintre „înspinate” datorită faptului că-și tatuase pe gât numele idolului său; de la depărtare, literele păreau o cicatrice, ca și cum capul i-ar fi fost cusut de gât. Ea reușise să-și facă o poză cu Espina: amândoi apăreau foarte serioși, nu se atingeau, iar blițul le înroșise ochii. Julieta și Mariela locuiau la numai zece cvartale distanță una de cealaltă, iar sinuciderea lui Espina le-a unit atât de mult, încât au început să semene fizic, precum perechile care trăiesc împreună zeci de ani sau singuraticii care încep să semene cu animalele lor de companie.

Această asemănare l-a uimit pe paznicul cimitirului, atunci când le-a surprins într-o dimineață, în timp ce încercau să sară peste zid. „Încă nu se luminase bine de ziuă”, a spus, „dar am știut imediat că nu era vorba despre borfași. Se vedea de la o poștă că erau două fetișcane, ba mai mult, după ce m-am apropiat, am observat că erau gemene.” Julieta și Mariela nu au încercat să scape de

paznic. Aparent abulice, s-au lăsat duse de el într-un birou; bărbatul a crezut că erau drogate și a presupus că fetele își petrecuseră noaptea în cimitir, la mormântul lui Espina. El și colegii săi de muncă mai dăduseră peste fete ascunse pe aleile dintre zidurile cu firide mortuare sau pe după copaci, înainte de ora de închidere a cimitirului, dar niciuna nu reușise să stea toată noaptea la mormântul idolului. Paznicul s-a gândit că Mariela și Julieta avuseseră noroc, însă în timp ce le lua la rost și le cerea telefonul părinților, a observat că fetele aveau hainele pline de pământ, de sânge și de o peliculă de mizerie care putea și le acoperea mâinile, hainele și fețele. Atunci a sunat la poliție.

După-amiază, știrea a răsuflat și a apărut în pre-să. Două adolescente dezgropaseră sicriul lui Espina, ajutându-se de o lopată și de propriile mâini. Trecuse numai o lună de la înmormântare, așa că peste groapă încă nu fusese așezată placa de marmură, care le-ar fi îngreunat munca. Fetele deschiseseră sicriul și mân-caseră, cu devoțiune și greață, din hoitul lui Espina; dovezile eforturilor depuse zăceau în jurul gropii sub forma câtorva bălți de vomă. A vomitat și unul dintre polițiști. „Nu a mai rămas nimic pe oase”, a spus la tele-viziune, iar prezentatorul, șocat, a rămas fără cuvinte pentru prima dată în întreaga lui carieră. Fetele au fost duse cu mașina poliției până la comisariat, iar acolo s-a hotărât să fie internate într-o clinică privată. Polițiștii au spus că Julieta și Mariela nu plânseseră deloc și nici nu vorbiseră cu ei; s-au ținut tot timpul de mână și și-au șoptit la ureche cine știe ce. S-a mai aflat și că atunci când au vrut să le facă baie la clinică, s-au opus cu atâta furie, încât au mușcat-o și au zgâriat-o pe una dintre asistente; cei de la clinică s-au văzut nevoiți să le sedeze și apoi să le spele în timp ce dormeau.

Brusc, devenise o prioritate să reușești să vorbești cu ele, cu familiile lor, cu doctorii. Dar absolut toți tăceau din gură.

Familia lui Espina nu le-a dat în judecată pe Julieta și Mariela „ca să nu mai continue această grozăvie”. Se spunea că mama starului rock lua tranchilizante cu nemiluita. Au apărut zvonuri cu privire la o tentativă anterioară de sinucidere, dar n-au putut fi confirmate; nu a fost găsită nici vreo iubită a lui Espina, numai câteva fete care petrecuseră doar o noapte cu el și nu prea aveau mare lucru de povestit. Ceilalți muzicieni din trupă au refuzat să discute cu presa, dar cunoscuții lor afirmau că erau șocați și, mai ales, scârbiți. S-a aflat că toți aveau să renunțe la muzică pentru totdeauna. Niciodată nu se înțeleseseră bine cu Santiago, fuseseră niște simpli angajați, sau, mai rău, niște sclavi care, din ambiție și dintr-o admirație rezervată, îi acceptaseră cu resemnare capriciile.

Fanele s-au așezat supărate în sufragerii și pe platourile televiziunilor ca să se ia la harță cu prezentatorii și psihologii. Se hotărâseră să nu apară în haine negre și stăteau tolănite în fotolii, cu buzele roșii, pantalonii model leopard, tricouri strălucitoare și unghiile roșii, albastre, verzi, roz. Răspundeau monosilabic la întrebări și uneori chicoteau ironic. Totuși, una dintre ele a izbucnit în plâns când a fost întrebată ce crede despre cele două fete care mâncaseră din idol. A țipat, sfidătoare: „Le invidiez! Ele l-au înțeles!” Apoi a îngăimat ceva despre carne și viitor, a spus că Julieta și Mariela erau mai apropiate de Espina decât oricare dintre ele, că îl purtau în trup, în sânge. A fost transmis un program special despre soldații adolescenți canibali din Liberia, care își mănâncă inamicii pentru a le prelua forța și își fac coliere din oasele lor. Postul de televiziune care a transmis programul a fost considerat drept exemplu de prost-gust și de primitivism. S-a vorbit despre necrofilie văzută ca o perversiune națională, iar

televiziunile prin cablu au transmis Supraviețuitorii¹⁰ și Ravenous¹¹. Până și Carlitos Paez Vilaro¹² a luat parte la o masă rotundă și a simțit nevoia să facă diferența între antropofagia lui „din necesitate” și „această nebunie”. Experți în cultura rock și sociologi au luat la puricat versurile pieselor de pe Carne; unii l-au comparat pe Espina cu Charles Manșon, alții, îngroziți, s-au opus acelei interpretări ignorante și simpliste și l-au ridicat pe Espina la rangul de poet și vizionar.

Între timp, Julieta și Mariela continuau să locuiască în Mataderos, fiecare în casa ei, despărțite de zece cvartale; li se interzisese să ia legătura una cu cealaltă. Au renunțat la școală. De pe terasa casei, tatăl Marielei i-a amenințat cu arma pe cameramani, obligându-i să se retragă până la colțul străzii. Singurii care vorbeau erau vecinii și spuneau chestii previzibile: fete bune, adolescente, poate puțin cam rebele, ce nebunie, așa ceva nu trebuie să se mai întâmple. Mulți s-au mutat. Zâmbetul fetelor, înghețat pe ecranul televizoarelor și pe prima pagină a ziarelor, le dădea fiori.

În același timp, în toată țara, în fiecare internet cafe, înspinatele se adunau la computere pentru că începuseră să primească e-mailuri. Niciuna n-ar fi putut jura că erau trimise de Julieta și Mariela, nici măcar nu știau dacă celor două le era permis accesul la internet, dar toate îl

¹⁰ *Film (1993) inspirat din fapte reale. După ce avionul lor se prăbușește în Anzii înzăpeziți, supraviețuitorii trebuie să aleagă între a muri de foame și canibalism (n. red.).*

¹¹ *Filmul (1999) abordează tema canibalismului; inspirat din viața lui Alfred Packer, așa-zisul „canibal din Colorado” (n. red.).*

¹² *Unul dintre supraviețuitorii reali ai accidentului de avion pe care se bazează povestea din filmul Supraviețuitorii (n. tr.).*

cunoșteau, și-l doreau și păstrau cu îndârjire secretul. E-mailurile vorbeau despre două fete care în curând aveau să împlinească optsprezece ani și atunci vor scăpa de părinți și de doctori și vor începe să cânte prin pivnițe și garaje piesele de pe Carne. Vorbeau despre un cult subteran, implacabil, despre Cele Care Aveau Spini în corp. Fanele, date cu sclipici pe față, cu unghiile vopsite cu negru și cu buzele pătate de vin roșu, așteptau mesajul care să le transmită data și locul celei de-a doua venituri, harta unui teritoriu interzis. Și ascultau ultima piesă de pe Carne (în care Espina șoptea: „Dacă ți-e foame, mănâncă din trupul meu. Dacă ți-e sete, bea din ochii mei”), visând la viitor.

9

NICI ZILE DE NAȘTERE, NICI BOTEZURI

Se afla mereu printre noi, un vag cunoscut, apărea la petreceri chiar dacă nimeni nu știa cine îl invitase, până când, recent, m-am împrietenit cu el în vara aceea în care toți prietenii mei se hotărâseră să se transforme în niște imbecili, sau vara în care m-am hotărât să îmi urăsc prietenii.

Era diferit de ceilalți. Nu dormea niciodată, la fel ca mine, și viața noastră nocturnă ne-a unit, mai întâi din întâmplare, când ne nimeream amândoi pe câte un chat trist, la patru dimineața și nick-urile noastre apăreau mereu, căci eram singurii treji și cu chef de vorbă la ora aceea: zedd și crazyjane. El își luase nick-ul de la un legendar regizor de film underground din New York, pe care îl adora, în ciuda faptului că nu văzuse niciunul dintre filmele sale. Eu îmi luasem nick-ul dintr-un poem de Yeats.

Cred că ne-am împrietenit numai pentru că el a știut pe loc cine era Crazy Jane, iar eu am știut cine era Zedd.

Apoi ne-am întâlnit prin baruri. Niciunul nu-i suportam pe cei care beau până vomitau, ori deveneau ridicoli, sau îi apuca patetismul, așa că ne vedeam liniștiți de whiskyul nostru și-i criticam pe ceilalți. N-am cunoscut pe nimeni care să fumeze atât de mult ca el: dădea gata trei pachete într-o noapte.

Nico (numele adevărat al lui Zedd) studiase arte vizuale, secția film, timp de cincisprezece minute și i se părise insuportabil, dar datorită unei munci ridicole (plimbatul câinilor) reușise să adune bani și să-și ia o cameră de filmat. Până în vara aceea nu știuse ce poate să facă cu ea. Dar în timpul uneia dintre discuțiile noastre din bar, pe fundalul sonor asigurat de o trupă îngrozitoare (totul ni se părea groaznic în vara aceea), lui Nico i-a venit o idee de a câștiga bani cu camera de filmat.

În luna următoare i-a apărut anunțul în ziar. Spunea așa: „Nicolas. Filmări ciudate. Nu merg la zile de naștere, botezuri sau petreceri în familie. Ideal pentru voyeurs. Nu fac nimic ilegal, nu lucrez pentru soți încornorați. Sunați la...” I-am spus că-mi venea greu să cred că cineva avea

să-l sune sau că va înțelege ce încerca să spună prin acel anunț. El mi-a spus că oamenii cu tulburări psihice sau ciudați vor înțelege. Era convins. Și a avut dreptate.

Nu m-a anunțat când a primit primele comenzi, dar m-a chemat imediat ce a avut gata câteva filmulețe. Ne-am închis în apartamentul lui cu o singură cameră, în care avea două biblioteci pline cu filme pe casete video și pe DVD, aranjate în ordine alfabetică și o grămadă de cărți cu rânduri subliniate pe fiecare pagină. Atât de mare era fumăraia, încât un om obișnuit s-ar fi sufocat în apartamentul său. Dar dacă el fuma trei pachete, eu fumam două. Toate eforturile mele de a reduce fumatul la zece țigări

pe zi fuseseră în van. În vara aceea, toată voința mea se risipise și nu reușeam să mă țin de nimic din ce-mi propuneam, nici măcar de lucrurile cele mai simple, cum ar fi să dorm noaptea și să mănânc măcar de două ori pe zi. Locuiam singură, așa că nu era nimeni care să-mi atragă atenția asupra depresiei mele sau să mă încurajeze. Era cel mai bun lucru care mi se întâmpla după ani de zile.

Cele mai multe dintre filmulețe erau cu perechi făcând dragoste. Ciudat era că nimeni (sau aproape nimeni) nu se asigura că Nico nu va păstra o copie. Bănuiesc că li se părea că ar cere prea mult și oricum nu aveau cum să controleze asta, și probabil că nici nu le păsa. Nico mi-a spus că ideea de a fi filmați îi excita și mai mult, îl tratau ca și cum ar fi fost regizorul unui film porno. Nu aveau niciun chef să-și facă ei filmulețul lor de amateurs, ceva destinat numai lor. Voiau să fie filmați de altcineva, asta îi excita. Mi-a arătat câteva filmulețe, dar erau plictisitoare. E plictisitor să te uiți la cum și-o trag oamenii. Nici Nico și nici eu nu înțelegeam de ce pornografia era o afacere de milioane.

Un alt video era cu femei mergând pe stradă cu tocuri cui. De ce nu-și cumpărau așa ceva de la sex-shop, acolo unde găseai filme cu tematică fetișistă? Stai, mi-a zis Nico, sigur că acolo ar fi găsit filme cu femei mergând pe tocuri cui, dar tipii le cereau să meargă pe anumite străzi din oraș, nu voiau pantofi cu toc comuni și plimbări prin locuri anonime. Un alt filmuleț conținea

exact o plimbare lungă prin oraș; i-l comandase o fată care suferea de fobii și de șase luni nu mai ieșise din casă. Mi-a spus că atunci când i-a dat filmulețul, fata l-a îmbrățișat plângând. A subliniat că nu mai văzuse niciodată o persoană atât de palidă.

Dar abia acum urmează partea cea mai interesantă, a zis și a pus un CD pe care scrisese cu marker negru „fetițe”. Mi-a mai spus că un bărbat îi comandase un film cu fete în aer

liber, în piețe, pe stradă, în curtea școlii. Condiția era să fie mai mici de doispe ani, dar mai mari de șase și obligatoriu blonde. Nico nu l-a întrebat de ce și pentru ce, însă nu era greu de imaginat, așa că s-a așezat pe o bancă în piață, prefacându-se că se odihnește, cu camera pe genunchi, numai că, în realitate, camera era pornită și încerca, fără ca nimeni să-și dea seama, să le filmeze pe fetițele care se jucau. Nico nu avea un tarif fix pentru filmări (în general, prețul era negociat direct cu clientul), așa că nu a fost surprins când presupusul pedofil i-a oferit trei mii de pesos. Nico s-a convins că avea de-a face cu un pedofil după ce bărbatul i-a spus cât era dispus să plătească.

Mi-a spus că i-a dat filmulețul și în ziua următoare bărbatul l-a sunat, nemulțumit. La început nu a știut sau nu a reușit să-i spună ce-l nemulțumea, până când, într-un târziu, după multe ocolișuri, a spus că filmulețului îi lipsea un singur lucru: pielea. Nico i-a răspuns că avea soluție pentru așa ceva, l-a rugat să aibă încredere în el, iar bărbatul i-a promis că-l va plăti dublu dacă va fi mulțumit de filmare. Ne-am uitat la filmuleț: Nico mersese la un bazin cu apă caldă unde se ținea un curs de înot pentru fetițe între șase și nouă ani. Erau destule blonde: era o bază de agrement din Barrio Norte. Printre aburi, fetițele se bălăceau la marginea bazinului iar zoomul le mărea costumul de baie lipit de pubis, picăturile de apă ce li se scurgeau pe funduleț sau le șiroiau între picioare. Una dintre ele mângâia părul alteia care, într-un acces de tandrețe infantilă, o săruta cu patos și apoi își lăsa capul pe umărul prietenei sale. În bazin se vedeau picioare împrôșcând apa, fundulețe ce se îndepărtau prin apa involburată; pe marginile bazi-nului, unele își aranjau costumul de baie, atunci când bretelele le cădeau, lăsând aproape complet la vedere pieptul lor plat.

— I-a plăcut? am fost eu curioasă.

Nico a zâmbit și mi-a spus că primise șase mii de pesos, plus un bonus de cinci sute.

Într-o după-amiază cumplită și înghețată, în timp ce mă chinuiam să învăț la o materie plictisitoare, Nico m-a sunat și după tonul său mi-am dat seama că era ceva urgent și avea legătură cu munca sa, căci numai atunci vocea lui era plină de bucurie.

În urmă cu două zile îl sunase o femeie, mi-a spus. Nu a vrut să-i explice nimic la telefon, ceea ce nu i s-a părut ciudat: așa se întâmpla mereu când cineva voia filmulețe erotice. A mers la ea acasă, fără să aibă mari așteptări. Dar și-a dat seama imediat că nu intuise bine. Era ceva cu femeia aceea, se vedea după spatele ei încovoiat, după machiajul complex, dar strident, care nu reușea să ascundă lipsa somnului, nici cearcănele și, mai ales, după faptul că-i oferise ceai. Obsedații sexuali nu oferă niciodată ceai, mi-a zis. Cafea, întotdeauna, iar noaptea, un pahar de vin roșu.

Femeia i-a explicat, cu un calm aproape profesoral, ce-și dorea: Nico a ghicit că era profesoară – deși își frângea mâinile și se stăpânea cu greu să nu izbucnească în plâns – nu numai după exactitatea cu care i-a precizat ce așteptări avea, ci și pentru că se uitase cu dezaprobare la părul lui vopsit și se oprise o secundă, confuză, când îi văzuse unghiile date cu negru.

Fiica ei începuse să aibă halucinații, i-a zis. De puțin timp. Fata îi spusese că vedea lucruri dintotdeauna, dar ea nu o crezuse. Mereu fusese o fată normală. Timidă, dar normală. Nu avea multe prietene, dar asta din cauză că familia se mutase de mai multe ori în ultimii ani, iar fata, Marcela, nu apucase să-și facă prietene.

Încercaseră câteva tratamente psihiatrice, dar fără succes. Femeia era disperată. Fata nu accepta că tot ce vedea în halucinațiile ei nu era real. Nimeni nu reușise să o convingă că nu era așa. Așa că soțul ei venise cu ide-ea

(Nico și-a dat seama că asta era o minciună: niciun bărbat nu ar chema un străin să vadă monstruoșitatea în care se transformase fiica lui; și nici măcar nu era de față) să o filmeze în timp ce fata halucina, ca astfel să-i demonstreze, pe baza filmării, că e singură și țipă la pereți. Filmarea trebuia făcută pe casetă video, pen-tru că Marcela era suspicioasă și va refuza să-i creadă dacă utilizau un suport mai modern și sofisticat, pretinzând că manipulasera imaginea ca să o ducă de nas. Nu era nicio problemă, Nico avea aparatura necesară. Când Nico i-a spus că da, avea să facă filmarea, femeia l-a privit cu severitate, încercând să-și ascundă emoția. Cu solemnitate, l-a invitat să urce scările spre camera fiicei sale.

Nico mi-a mărturisit că se așteptase la altceva. La o fată legată de pat sau sedată, ba chiar la o cameră cu pereții căptușiți. Marcela, mi-a zis, purta un pulover imens, ca de bărbați, roz și deșirat și blugi cu trei numere mai mari. Nu se putea ști dacă era slabă sau grasă. Era rasă în cap, cea mai înțeleaptă decizie după ce, odată cu apariția halucinațiilor, începuse să-și smulgă, sistematic, părul din cap, după cum îi explicase mai devreme maică-sa. Pe obraz avea o cicatrice subțire, ca o linie argintie. În cameră se vedeau un body aruncat pe pat, mai multe păpuși așezate una lângă alta pe un raft de lemn, un televizor stins, mai multe fotografii cu Marcela, unele înrămate, altele prinse cu piuneze pe perete: una în zăpadă, cu o șapcă de lână, albastră, alta în care primea o diplomă, alta în fața altarului, având o expresie speriată, la prima comuniune. Pe atunci nu avea halucinații. După ce maică-sa s-a scuzat și i-a lăsat singuri, Marcela s-a apropiat de el. Nico mi-a spus că fata folosea un parfum contrafăcut, din alte vremuri, care i-a amintit de mirosul mătușilor și mamelor. I-a zis cu voce joasă: „Știi de ce te-a chemat. O să vezi că e adevărat. Eu nu mint niciodată! Apoi i-a zâmbit și Nico a crezut-o. Ceva

mai târziu, când ea s-a apropiat ca să-l dea un foc, pe Nico l-a izbit mirosul de parfum de fată bătrână pe care încerca să-l ascundă. I se desprindea de pe mâinile care duhneau a secreții vaginale, a sânge, a sex, a pești morți putrezind la soare.

În ziua aceea nu a avut halucinații, iar maică-sa l-a întrebat dacă avea telefon mobil. Evident că Nico avea. Doar femeia îl sunase deja pe mobil, iar pe ecran îi apăruse numărul lui. Era cam buimacă, biata de ea. În fine, îl întrebuse de mobil pentru că voia să știe dacă în următoarele zile se putea baza pe el full-time. El i-a promis că nu va mai accepta nicio altă comandă și, în schimb, i-a cerut mai mulți bani. Ziua următoare ne-am petrecut-o împreună, așteptând să-l sune, în apartamentul său, uitându-ne la telefonul de pe pat de parcă am fi așteptat apelul unui răpitor care-ar fi sechestrat pe cineva drag nouă. Am încercat să reconstituim povestea Marceliei bazându-ne pe ce știam deja despre ea. Școală catolică. Halucinații încă din copilărie. Ceva între religie/tabu/sex și de aici masturbările compulsive. Autoflagelarea: i-am zis că credeam că Marcela se îmbrăca mereu cu cămăși sau pulovere, ori tricouri cu mânecă lungă pentru că simțea nevoia să-și urâtească trupul, așa cum își urătise chipul. Marcela ni se părea o țipă super tare: cred că amândoi o invidiam. Era atât de diferită de ceilalți, de toți cei pe care-i disprețuiam sau de care fugeam, indivizii aceia lipsiți de orice mister, cu problemele lor plictisitoare și cu lășitatea lor. Am reluat ce știam de la mama ei. Ne-am dat seama, fără să putem fi siguri, că Marcela era singură la părinți. Și am fost gata să pariem pe orice că era virgină. Maică-sa l-a sunat pe Nico la șapte seara. Știam că nu pot merge cu el și am îndurat cu greu tensiunea celor trei ore lungi în care a filmat-o pe Marcela din toate unghiurile posibile. Mai târziu ne-am uitat împreună: lovea în pereți cu capul ei ras, în

timp ce-și smulgea puloverul imens (avea cicatrice pe brațe, păreau o hartă sau o pânză de păianjen), până când, întinsă cu fața în jos, și-a vârât degetele în vagin și în fund, strigând gata, nu. Am tăcut amândoi după ce caseta a ajuns la sfârșit și au apărut dungile gri, albe, negre. Nico mi-a mărturisit că se așteptase și-și dorise, pentru o clipă, ca tot ceea ce vedea Marcela să apară pe înregistrare. Chiar crezuse că era posibil așa ceva. I-ar fi plăcut să fie real, sau măcar posibil.

Marcela a refuzat să creadă că pe filmare apare doar ea. După ce a văzut-o, a spus mama ei, a fost foarte greu să o liniștească. De data aceasta nu i-a mai dat ceai lui Nico. Doar l-a informat că Marcela voia să fie filmată încă o dată, ceea ce ea, maică-sa, nu-i putea refuza, doar că nu mai avea bani să-l plătească. Nico a spus că o s-o filmeze pe gratis. Mama Marcellei nu a părut prea recunoscătoare.

Când Nico o filmase pe Marcela pentru prima dată, maică-sa ieșise valvârtej în momentul în care fata își dăduse pantalonii jos. După ce se masturbase, Marcela se dusese direct în pat și adormise complet goală.

Avea un trup minunat, în ciuda cicatricilor. Nico o filmase adormită, apoi tăiase partea aceea înainte de a înmâna caseta video. Cu abdomenul scobit, aproape fără cicatrici, sânii întăriți, fără sfârcuri (și le mutilase), tremurând ușor la fiecare bătaie de inimă, coapsele catifelte, acoperite cu puf auriu, finețea lor întreruptă numai de cicatrici brutale, care păreau niște cusături, și incredibila imagine a brațelor, care fuseseră supuse unui adevărat măcel.

Filmarea cu trupul gol al Marcellei dura peste o jumătate de oră. Nico mi-a spus că fusese tentat să se culce lângă ea, dar se abținuse. Tulburat, a ieșit din cameră și s-a dus să o caute pe maică-sa. A bătut ușor la ușa dormitorului: văzuse prin crăpătura ușii că femeia stătea întinsă, cu fața în jos,

pe patul matrimonial. Mama Marcellei s-a ridicat, și-a recăpătat stăpânirea de sine și l-a condus spre ieșire, dar fără să-i adreseze vreun cuvânt și fără să-l privească în ochi. Nico a anunțat-o că urma să-i aducă filmarea cât mai curând posibil, dar nici măcar atunci femeia nu s-a sinchisit să-i răspundă.

La următoarea vizită, a fost primit de tatăl fetei, îmi imaginasem un bărbat timid, un fricos. Dar Nico mi-a zis că i lăsase impresia, fără să știe exact de ce, că ar fi polițist sau militar. Amândoi ne înșelaserăm. Era un biet kinetoterapeut. Era mai dispus la dialog decât soția lui. I-a oferit cafea și i-a mai dat, trecându-și degetele prin părul cărunt, alte detalii despre Marcela, importante și, cu siguranță, greșite. Marcela avusese mereu multă imaginație, iar el se simțea vinovat pentru

că o încurajase. Dintotdeauna se jucase cu prieteni imaginari. Dar asta nu fusese niciodată o problemă, până când a intrat la liceu și a început să se izoleze tot mai mult, nu mai voia să meargă la petreceri, nici să rămână peste noapte în casa vreunei colege de clasă, nici să se ducă la discotecă și, cu atât mai puțin, să se întâlnească cu băieți. I-a spus că se considera un tată modern, că a crezut că era vorba de o etapă și a așteptat să treacă. Până la urmă, Marcela mereu fusese bună la învățătură. Problemele mai grave începuseră cu un an în urmă, dar el nu reușea să găsească niciun fapt care să le fi declanșat, nicio experiență traumatică. Pentru el, crizele fiicei sale erau un adevărat mister.

Nico mi-a atras atenția că niciunul dintre părinți nu pomenise nimic despre masturbare și automutilări. Ca și cum ar fi fost vorba despre o problemă minoră, de parcă ar fi găsit o țigară cu marijuana pe noptiera fetei lor. Următoarea filmare se încheia tot cu o lungă prezentare a trupului Marcellei, zvelt și distrus. La fel ca prima dată,

camera de filmat nu a captat prezența acelei persoane pe care ea susținea că o vede când halucinează.

Nu a mai fost nicio altă filmare, însă l-au mai chemat o dată la ei. Așa stând lucrurile, Nico mi-a arătat din mașină casa Marcellei, cu o fațadă simplă, din cărămidă aparentă și lemn, garaj, intrarea prin lateral și ferestrele mari. Tatăl Marcellei îl sunase; maică-sa, presupunea Nico, avea propria ei criză. I-a spus că fiică-sa nu-și mai dorea încă o filmare, dar voia să stea de vorbă cu el.

Nu i-a dat prea multe detalii. L-a invitat să ia loc. Era o zi de toamnă neobișnuită, umedă, destul de caldă. Pentru prima dată, Marcela nu purta haine cu mânecă lungă, așa că cicatricile erau la vedere. Nu erau urâte, dimpotrivă, erau surprinzător de simetrice, de parcă și-ar fi folosit pielea ca pe o pânză de pictat sau ca pe o bucată de lemn prelucrat cu dalta. Părul îi crescuse puțin, un puf blond care strălucea în bătaia veiozei, pentru că nu ridica niciodată jaluzelele. Televizorul continua să fie oprit, iar fotografiile din copilărie, pe care Nico le văzuse, dispăruseră.

Marcela a vorbit rar, fără să-l privească, timidă, dar la subiect, ca și cum ar fi trebuit să încheie urgent o tranzacție neplăcută. I-a spus că el era singurul om care o crezuse și că era păcat că nu reușise s-o vadă pe persoana care o maltrata. Ea crezuse că Nico era omul potrivit, alesul, dar se înșelase. I-a mai spus că nu-i plăcea să-și facă lucrurile alea, dar că pur și simplu nu avea de ales. Și că își dorea să vadă filmările cu trupul ei gol. Auzind asta, Nico a tresărit și primul său gând a fost să o roage să nu le spună părinților. Dar ea l-a liniștit: faptul că o filmase nu o deranjase deloc. Nu voia nimic altceva decât să se vadă.

— Nu mi-am văzut trupul niciodată, i-a spus. Fac baie cu ochii închiși. Mă îmbrac cu ochii închiși.

— Dar când îți faci rău?...

— Nu eu îmi fac rău, el îmi face rău. Când dorm.

Apoi l-a rugat să plece pentru că avea ceva de făcut. Nico s-a decis atunci să nu-i dea filmările, să nu o lase să se vadă și să nu mai calce vreodată în casa aceea.

Am vorbit tot mai rar despre Marcela. Credeam că Nico se îndrăgostise de ea și că era un laș pentru că nu încercase să o revadă, dar probabil că și eu aș fi făcut la fel. De la o vreme nu ne mai întâlneam atât de des: să fim împreună însemna să fim cu Marcela și niciunul dintre noi nu avea chef ca ea să fie mereu cu noi, goală și distrusă. M-am reîmprietenit cu foștii mei prieteni, dar nu le-am povestit niciodată despre Marcela: nu strică puțină loialitate. La un moment dat, m-am întâlnit cu Nico pe chat, un loc pe care nu-l mai frecventam atât de mult, și l-am întrebat dacă mai avea filmările. Mi-a spus că da. M-a întrebat dacă le voiam. I-am spus că nu. M-a asigurat că în noaptea aceea avea să le arunce. Nu știu dacă a făcut-o.

Nu l-am întrebat niciodată.

10 COPIII DISPĂRUȚI

Când a început să lucreze la Centro de Gestion y Participacion, ale cărui birouri se aflau în parcul Chacabuco, peste care trecea autostrada, Mechi și-a zis că nu va reuși în veci să se obișnuiască cu trepidațiile constante de deasupra capului ei, un zgomot înfundat care combina trecerea mașinilor, vibrațiile asfaltului, rezistența pilonilor de susținere. Totul părea să se cutremure deasupra biroului ei perfect pătrat, pe care-l împărțea cu alte două femei, Graciela și Măria Laura, ambele cu mult mai multă experiență în muncă decât ea, ambele versate în relații cu publicul, ceva ce Mechi nu știa să facă și nici nu-și dorea.

Munca ei tăcută o izola: răspundea de menținerea și actualizarea arhivei cu copii pierduți și dispăruți, cel mai mare fișier al departamentului, care făcea parte din Protecția Copilului. Încă nu reușise nici măcar să descifreze hățișul birocratic de departamente, centre și filiale cărora le aparținea, iar uneori era greu de spus pentru cine muncea; dar, după zece ani ca angajată a Consiliu-lui Local, era pentru prima dată când îi plăcea ce făcea. Trecuseră aproape doi ani de când răspundea de arhivă și primise nenumărate elogii. Chiar dacă arhiva avea numai valoare documentară: dosarele importante, pe baza cărora poliția și investigatorii se puneau în mișcare pe urmele copiilor, se aflau la comisariat sau la procuratură. Arhiva ei era ceva mai inutilă, ca memoria. Dar era pusă la îndemâna tuturor: uneori, veneau rudele celor dispăruți și se mai uitau încă o dată prin dosare în speranța că vor găsi ceva ce le scăpase, că vor da peste un fir care să-i conducă la locul unde copiii erau sechestrați. Sau veneau cu idei noi, cu date noi. Din rândul celor mai disperați făceau parte cei care în jargonul lor de birou erau numiți „victime ale sechestrului parental”. Tați sau mame ale căror perechi de viață fugiseră cu tot cu copil. În general, era vorba despre mame. Bărbații, înnebuniți, treceau des pe la biroul ei: pentru aceștia, timpul era crucial, pentru că bebelușii își schimbă repede aspectul fizic. Imediat după apariția primelor trăsături fizice (creșterea părului, culoarea ochilor), bebelușul din fotografia folosită la anunțul „Dispărut” dispărea practic din nou. De când Mechi răspundea de arhivă, nu fusese găsit niciun copil răpit de mamă sau de tată.

Din fericire, ea nu era obligată să dea ochii cu rudele celor dispăruți. Când veneau la birou, dacă voiau să vadă dosarul, Graciela sau Măria Laura i-l cereau lui Mechi și tot ele îl dădeau rudelor. La fel se întâmpla și dacă aduceau informații noi: le lăsa uneia dintre cele două femei, care

apoi i le dădea lui Mechi, iar ea le adăuga la dosar, de fapt la dosare, unul digital și celălalt

fizic. Uneori, mai ales când Graciela și Măria Laura se luau cu vorba sau ieșeau în pauza de masă și întârziu, Mechi deschidea dosarele și fantaza pe seama acelor copii. Păstra, într-un fișier separat, cazurile rezolvate, cazurile cu copii care fuseseră găsiți. Cei mai mulți erau adolescenți: fetele le spuneau părinților că merg la discotecă și nu mai reveneau. Jessica, de exemplu. Locuia în Piedrabuena y Chilavert, Villa Lugano. Conform fotografiilor, casa era joasă și cu fațada de un alb murdar. Nu te lăsa să bănuiești ce era înăuntru. Șase copii, mamă singură; Jessica locuia împreună cu încă doi frați, într-o cameră netencuită, cu cărămizile la vedere, dormind pe o saltea din burete, pusă pe niște scânduri (practic, nu avea pat), lângă unul dintre pereți, pe care lipise imagini cu Guille, eroul ei, imagini decupate din reviste și postere mai mult sau mai puțin întregi, acoperite de urme de buze trandafirii și de „te iubesc”-uri scrise cu marker roșu. Jessica se întâlnea cu alte fete în piața Sudamerica, restaurată de puțin timp, cu bănci noi de fier (inconfortabile, ca să nu fii tentat să stai prea mult sau, și mai rău, să te culci pe ele) și cu patrulă de poliție. Se spunea că era o fată liniștită, nu fusese văzută niciodată fumând măcar o țigară. Dar într-o zi a dispărut și familia ei a bătut cartierul la pas, împărțind afișe; dădeau coala A4 cu fotografia Jessicăi mai ales taximetriștilor, pentru că ei cunoșteau pe toată lumea. Jessica a apărut după două luni: locuise la o altă fată, după ce se certase cu mai-că-sa, care-o amenințase că, dacă mai continuă așa, o trimite în Patagonia. La taică-su, în Comodoro Riva-davia. Când Jessica a apărut, Mechi s-a uitat lung la fotografia ei – bretonul vopsit bordo, ochii conturați cu negru, buzele date cu luciu și cercei în formă de cheia sol – și s-a gândit că n-ar fi rău să-i spună copilei – Jessica avea paispe ani – că era

mult mai bine, cu siguranță, în Comodoro Rivadavia decât în Villa Lugano și că probabil taică-su i-ar fi oferit un pat care să nu semene cu un burete. Dar Jessica voia să rămână în capitală, ca să meargă ori de câte ori avea ocazia la concertele lui Guille, cel care nu mergea niciodată în Patagonia.

Erau multe fete ca Jessica, pentru că marea majoritate a copiilor care dispăreau era formată din adolescente. Plecau cu un individ mai în vârstă sau se speriau de o sarcină nedorită. Fugeau de un tată bețiv, de un tată vitreg care le viola în zori, de un frate care le masturba pe la spate noaptea. Mergeau la discotecă, se îmbătau, își pierdeau mințile vreo două zile și apoi le era frică să se întoarcă acasă. Mai erau și fetele sărite de pe fix, cele care auzeau un clic în capul lor în după-amiaza în care se hotărau să renunțe la medicamente. Și cele răpite, sechestrare, înghițite de rețelele de prostituție, fără să mai apară vreodată, sau apăreau moarte, sau ca asasine ale răpitorilor, sau se sinucideau la granița cu Paraguay, sau erau găsite cu trupul tranșat într-un hotel din Mar del Plata.

Mechi avea un prieten ziarist, Pedro, care se specializase pe răpiri de fete pentru prostituție, făcea investigații, apoi le publica sub forma unor articole speciale, lungi și detaliate. Trecea frecvent pe la biroul ei și cerceta arhiva despre care spunea că e o adevărată bijuterie.

— Soro, ăsta e aur curat. Mereu vorbesc cu pro-curoarea despre tine, trebuie să o cunoști, e lesbiană și fumează tutun negru, are o voce cum au ăștia, frumuseii, incredibilă, și părul ca o mătură, pe bune! Poate luăm o dată prânzul cu ea, ce zici ?

Propunerea rămânea mereu în aer, pentru că Pedro nu era treaz niciodată la ora aia și mai și călătorea, cel puțin o dată la două săptămâni, pe urmele sechestrato-rilor de fete pentru rețelele de prostituție. Cu ajutorul său, fusese prins

unul dintre capii rețelelor, un misionar stabilit în Posadas, cu ieșiri frecvente în Brazilia și Paraguay, șeful unei rețele care-și întinsese tentaculele până în sudul zonei metropolitane din Buenos Aires. Când a fost judecat și s-au aflat detalii cumplite și presa a vor-bit cu fetele – unele locuiau în cartierul Palermo, claie peste grămadă, într-un apartament cu o singură cameră, fără să aibă voie să iasă pe stradă, erau păzite încontinuu, iar cine le păzea le aducea mâncare și lucruri de primă necesitate –, televiziunile l-au făcut faimos pe Pedro, care a fost invitat în platou, la emisiunile de știri și chiar și la talk-show-uri. Pentru momentul său de glorie și-a cumpărat mai multe sacouri, iar Mechi s-a gândit cât de simplu îi era unui bărbat să fie celebru și să apară la televizor, singura condiție fiind să poarte mereu un alt sacou elegant; dacă ea ar fi fost în locul lui, ar fi trebuit să-și cumpere o duzină de rochii diferite, de exemplu. Pedro a fost sincer și generos în interviuri, a menționat-o de mai multe ori pe Mechi, pentru că reușise să descifreze mare parte din structura rețelei de prostituție punând cap la cap niște ițe aparent fără legătură, iar datele obținute de la Protecția Copilului fuseseră esențiale. Dar pe Mechi nu au chemat-o să vorbească la televizor despre copiii din arhivă, a dat numai câteva interviuri la ziar. Pe unii ziariști i-a primit în biroul din parcul Chacabuco și toți s-au plâns de zgomotul care umplea monoton întreaga încăpere. Mechi le-a spus că după o vreme te obișnuiai, dar nu părea să fie așa sau, în orice caz, ei nu au crezut-o, s-a văzut după cum zâmbeau pe ascuns. „Măcar aveți parcul aproape”, i-au spus, iar Mechi s-a văzut nevoită să fie de acord că, într-adevăr, era o recompensă pentru zgomotul autostrăzii de deasupra capului ei. Uneori, profita de pauza de masă ca să facă o plimbare prin parc; mânca repede un sandvici, stând pe o bancă sau într-un bar, dacă uitase să-și ia mâncare de

acasă, după care începea să cutreiere prin parc. Îi plăcea să stea aproape de intrarea la metrou, pe una dintre băncile din zona cu trandafiri, plină de romantism, cu rondurile și aleile sale, cu aer de decadență elegantă, dar ruinată de trecerea constantă a mașinilor pe autostradă și de pilonii oribili, în formă de praștie. Uneori, lua cu ea câteva dosare și mai trecea încă o dată în revistă numele și situația copiilor, completând în minte, pentru a le inventa o poveste, datele lipsă. I se părea ciudat că mai mereu fotografia aleasă de familie, aceeași care era folosită și la afișe și foi volante cu persoana dispărută, era de foarte proastă calitate. Copiii păreau cu toții urâți; ori erau fotografiați atât de aproape, încât aveau trăsăturile deformate, ori atât de departe, încât nu li se mai vedeau. Erau surprinși în atitudini bizare, în lumini oarbe; aproape în niciuna dintre fotografiile dispăruții nu arătau bine.

În afară de Vanadis. Ea, cu numele ei atât de neobișnuit. Mechi îl căutase în dicționarul enciclopedic: era o versiune a zeiței nordice Freya, zeita tinereții, iubirii, frumuseții și stăpână a morților. Vanadis, dispărută la cincisprezece ani, era singura frumusețe adevărată din toată arhiva ei. Existau peste douăzeci de fotografii cu ea, foarte multe raportat la majoritatea dispăruților, și în toate era o minune de fată cu părul negru și ochii oblici, pomeții înalți și buzele țuguiate într-un gest de seducătoare imatură. Mechi nu făcuse obsesie niciodată pentru vreunul dintre copiii dispăruți, însă cu Vanadis era pe aproape. Mai mult, ceva scârțâia în povestea ei: fusese găsită prostituându-se în Retiro – ciudat, aceea nu era o zonă unde prostituatele să facă trotuarul – și au intervenit cei de la asistență socială, dar nimeni din familia ei nu a vrut să aibă grijă de ea, așa că a ajuns într-un centru pentru minori, de unde a fugit. Nu s-a mai știut niciodată nimic de ea. Familia nu părea interesată să îi dea de urmă. Cei care aduceau date noi erau prietenii ei de pe

stradă. Băieți care o idolatrizau, piețari, taxirrietriști care-și începeau în zori ziua de muncă, tineri angajați la fast-fooduri deschise nonstop, chioșcari, alte prostituate, câțiva travestiți. Dosarul despre Vanadis era gros și se închidea cu greu. Așa se face că într-o după-amiază, în pauza de masă, lui Mechi i-a căzut, aproape de stația de metrou Emilio Mitre, una dintre fotografiile din dosarul lui Vanadis. Când s-a repezit să o ridice, ca nu cumva vântul să o zboare mai departe, a văzut pentru o clipă fața fetei pe trotuar și s-a gândit că nimic rău nu i se putuse întâmpla lui Vanadis, fata care semăna cu Bianca Jagger¹³, numai că se născuse în Dock Sud, pentru că niciodată nu li se întâmplă nimic rău zeitelor, oricât de triste și de fără adăpost ar fi.

Trecuse un an de la prinderea misionarului care conducea o rețea de trafic și exploatare de minori pentru prostituție și, în afară de câteva succese personale și de găsirea câtorva fete (mereu era vorba de fete, Mechi era uluită de atâtea fete dispărute), atmosfera din birou era aceeași ca întotdeauna, ritmul obișnuit, copleșitor, dar de rutină. Pedro se întorsese la hărțile sale marcate cu itinerariile fetelor răpite; de obicei, le lua urma datorită mesajelor pe care chiar ele le lăsau în băile din benzinării sau hoteluri: „Sunt Daiana, mamă, trăiesc, răpită, te iubesc ajutor.” Tot la cincisprezece, douăzeci de zile trecea pe la Mechi ca să vadă ce mai era nou prin arhivă. Se împrieteneau tot mai mult. Pedro striga tot timpul, iar după câteva beri urla de-a dreptul. Lui Mechi i se făcea rușine și simțea o ușoară repulsie când vedea cum stropii de salivă țâșneau din gura lui la fiecare hohot de râs. Dar o făcea și să râdă. Și îi plăcea să bea împreună cu el o bere, stând tolăniți pe iarba din parc, ca doi adolescenți, în timp ce

¹³ Bianca Jagger (n. 1945, Nicaragua), fostă actriță, în prezent militantă pentru drepturile omului (n. red.).

discutau de ce fotografiile erau de o atât de proastă calitate, sau despre numărul mare de taximetriști care fugeau cu minori, ori dacă copiii răpiți erau scoși din țară pe la granița cu Paraguay, așa cum susținea La Defensoria¹⁴, sau pe la granița cu Brazilia, cum suspectau investigatorii din cadrul organizațiilor non-guvernamentale și ziariștii.

Lucrurile au continuat mai mult sau mai puțin la fel, până într-o zi când Pedro a apărut cu o informație fabuloasă, după cum susținea el. Una dintre sursele sale – niciodată nu-i spunea lui Mechi prea multe despre informatorii lui – vindea un filmuleț cu o minoră care fusese dată dispărută. Fusese filmată cu telefonul mobil: fata era învelită într-o pătură, sau băgată într-un sac de dormit, ceva de genul, ca să nu poată fi văzută. Fata era moartă și faza era că pe video se vedea cum din cauza unei mișcări greșite, în timp ce era scoasă pe o ușă pentru a fi urcată într-o camionetă, pătura cădea într-o parte și fața fetei se vedea perfect. Pedro urma să cumpere acel video și ceea ce voia de la Mechi era să îl lase apoi să caute în arhivă ca să o găsească pe fata din filmuleț, dacă o fi având dosar în arhivă. Mechi a simțit în vocea lui Pedro aceeași exaltare care-l făcuse să exulte când investigase cazul misionarului. I-a spus că da, să treacă pe la biroul ei și să verifice în arhivă după ce va vedea filmulețul – ea nu voia să-l vadă în ruptul capului, chiar dacă Pedro s-a oferit să-i dea o copie. Pedro a sunat-o într-o luni, la ultima oră, și a ajuns agitat, mirosind a metrou și cu broboane de sudoare pe frunte, de parcă în Buenos Aires ar fi fost vară, nu luna august.

— Ce faci, Mechita, viața mea. Filmulețul e beton. Se vede ca naiba, pixelat de nu se mai poate și e bun de aruncat, nu se vede numărul camionetei în care o urcă pe

¹⁴ *La Defensoria del Pueblo*, organizație independentă din Argentina care promovează și apără drepturile omului (n. tr.).

fată, toți au fețele acoperite cu măști de schi, casa poate fi oricare, iar strada e una din Gran Buenos Aires, poate fi de oriunde. Dar fața fetei se vede perfect. Îi este descoperită ca și cum răpitorii ar vrea să fie văzută; nu mi-am dat seama dacă individul cu telefonul o filmează special, pentru că nu are sunet, însă e clar că o balansează ușor ca să cadă pătura într-o parte și să i se vadă fața. După care e ceva gen prim-plan, ce nenorociți obsedați, și o mână îi cade, moale, pe piept.

— E moartă?

— Nu se vede bine, dar n-aș zice că e rigidă, nici nu are urme de lovituri pe față. Ar putea fi drogată, beată, adormită. S-ar putea să fi cumpărat o mârtoagă în loc de un armăsar. Și da, ar putea fi moartă. Dar nu se poate ști cu precizie, filmulețul durează treizeci de secunde, dintre care vreo zece se vede fața fetei. O fetișcană divină, asta da. Divină.

Mechi a simțit că o ia și pe ea cu transpirații și că i se pune o piatră în stomac, iar obrajii îi ardeau ca atunci când își dădea seama că traversa un bulevard ca tâmpită, cu roșu la pietoni, pentru că avea căștile pe urechi și era neatentă. A căutat dosarul lui Vanadis, l-a deschis și l-a întrebat pe Pedro dacă ea era fata. Ea e, i-a răspuns Pedro fără să stea nicio clipă pe gânduri și a început să-l citească în ciuda faptului că era unul dintre dosarele cu cele mai multe pagini. l-a zis că nu știe dacă să ducă filmulețul procurorului sau să mai investigheze o vreme el singur. Era foarte mult material. Filmulețul în sine nu spunea mare lucru, dar cu ajutorul altor date – pe care spera să le obțină de la informatorul său – ar putea face un raport mai solid pentru procuror. În plus, datele din dosar erau o mină de aur. Mechi l-a ascultat tăcută cum încerca să se justifice. I se părea reprobabil că Pedro nu pune filmulețul imediat la îndemâna justiției, așa ar fi fost corect. Dar nici nu putea

poza în mironosiță: avea un chef nebun să vadă filmulețul, murea să-l vadă, iar acea curiozitate morbidă nu era tocmai o culme a eticii. Nu i-a cerut lui Pedro o copie. A reușit să se abțină.

Oricum, nu a fost timp de luat decizii: a doua zi, Vanadis a apărut în parcul Chacabuco, pe treptele celei mai mari fântâni arteziene, oprită la acea oră a după-amiezii, lângă șirul de ștranduri, asemănătoare celor municipale, aflate la vreo două sute de metri. Mechi a văzut-o în timp ce-și făcea plimbarea obișnuită din pauza de masă. Mai întâi s-a uitat nedumerită la fata cu cizme lungi, fustă scurtă de blugi, părul negru și des; s-a gândit că se autosugestiona. A făcut două ocoluri largi în jurul fetei, până când nu a mai rezistat și s-a proțăpit în fața ei.

— Vanadis ?

— Da, bună, i-a răspuns fata, care evident nu era moartă, dimpotrivă, zâmbea în bătaia soarelui, un zâmbet ce-i dezvelea dinții strâmbi și îngălbeniți, singurul defect al frumuseții ei.

Mechi a rugat-o să meargă cu ea și fata a fost de acord. Pe durata acelei prime întâlniri nu a fost în stare să o interogheze, dar a reușit să o facă să o urmeze până la birou, unde Graciela și Măria Luisa le-au întâmpinat cu țipete de surpriză, apoi i-au oferit lui Vanadis un capuccino de la automatul de cafea, după care chiar au înnebunit-o cu tot soiul de întrebări, la care fata răspundea dând din cap sau spunând de multe ori „nu-mi amintesc”. „E în stare de șoc”, a zis Graciela, în timp ce suna la procuratură și apoi la mama lui Vanadis. După douăzeci de minute biroul era înțesat de oameni, iar părinții și rudele lui Vanadis o luaseră razna, plângeau și țipau, într-o bucurie de nedescris. Lucru ciudat, s-a gândit Mechi, pentru că tot anul cât Vanadis a fost dispărută, nu dăduseră nici măcar un telefon. I-a spus asta Gracielei, care a privit-o ca și cum ar fi vrut să-i spună:

„Cât de rea și lipsită de suflet poți fi” Dar s-a mulțumit să-i zică pe un ton didactic: „Oamenii reacționează diferit la pierderi, la traume. Unele familii continuă să caute obsedate, neîncetat, altele se comportă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar asta nu înseamnă că nu-și iubesc copiii.” Așa era Graciela, cu stilul ei de asistent social, permanent indignată și cu explicațiile ei simple, dar arogante. Mechi s-a bucurat din nou că nu muncea împreună cu ele și, cu atât mai mult, că nu era nici în situația unui biet părinte silit să se așeze în fața lor, la birou, și să le asculte.

Luată de val, a uitat să-l sune pe Pedro. Dar a făcut-o imediat ce Vanadis și familia ei au plecat spre procuratură ca să dea declarațiile de rigoare.

— Nici nu bănuiești ce s-a întâmplat.

— Ha! Tu nu știi ce s-a întâmplat aici.

— Unde?

— Sunt în parcul Rivadavia, în Caballito. O femeie a recunoscut un copil dispărut, se uita la DVD-urile cu filme de la o tarabă. E vorba despre Juan Miguel González, de treisprezece ani...

— Pedro, dar ce...

— Stai, lasă-mă să termin, e o adevărată nebunie. Nu-mi vine să cred că n-ai aflat deja.

— Păi și aici s-a întâmplat...

— Taci și ascultă! Femeia îl știa pe copil dinainte, așa că s-a dus la el și l-a întrebat Juan Miguel, tu ești, iar copilul a zis că da. Atunci femeia a sunat la familia copilului, chiar de acolo, din parc, numai că maică-sa, țipând ca o nebună, i-a spus că fiul său fusese găsit deja, numai că fusese găsit mort, în urmă cu trei luni! Îți amintești de cazul ăsta?

— Ceva, ceva, un copil care s-a aruncat înaintea trenului...

— Exact! Dar, fată, ascultă mai departe: maică-sa a suferit un atac și nu a vrut să vină să-l vadă pe copilul din parc. Tac-su, mai bărbat, a venit. Între timp, copilul fusese dus la cel mai apropiat sediu de poliție, de unde m-a sunat una dintre sursele mele, un sticlete. În sfârșit, a ajuns și taică-su și a zis că e fiul lui! Îmi vâjâie capul și, ca să fiu sincer, mă cacpe mine de frică, dar frică de știi cum?!, pentru că băiatul ăsta era mort, trenul îi tăiasse picioarele, dar fața îi rămăsese întreagă, de-asta știu că e același copil.

— Pedro...

— Asta e nebunie curată, dacă mă gândesc și la filmulețul de ieri!

— Pedro, aici a apărut Vanadis, în parcul Chaca-buco.

— Ce?

— Vanadis, cea din filmuleț.

— Știi care Vanadis, soro, cum să uiți pe cineva cu un nume atât de ciudat! Cum adică a apărut?

— Eu am găsit-o, stătea pe niște trepte, în parc, alea de lângă fântâna arteziană.

— Mă iei la mișto?

— Cum să te iau la mișto, ești tâmpit ?

— Și unde-i acum?

— La procuratură, cu familia.

— Ești sigură că e ea?

— Da. Puțin ciudată, dar ea e.

— Nu se poate, fată, nu se poate. Stai că mă sună cineva, revin eu în câteva minute, te mai găsesc acolo ?

În următoarele săptămâni, s-a declanșat o adevărată isterie, ba chiar ceva mai mult. Copiii dispăruți au început să apară, dar nu oriunde: erau găsiți în cele patru mari parcuri din oraș, Chacabuco, Avellaneda, Sarmi-ento și Rivadavia. Stăteau acolo, peste noapte dormeau unii lângă alții, fără să pară că ar avea intenția de a pleca în altă parte. Părinții, înnebuniți, veneau după ei, fără să se gândească la

cât de ciudată era toată faza, la cât de straniu era că toți apăruseră în același timp. Nu spuneau mare lucru și nici nu păreau dispuși să povestească unde fuseseră. Deși nu păreau să-și recunoască familiile, plecau cu cei care veneau să-i caute, dovedind o docilitate și mai îngrijorătoare.

Nimeni nu știa ce să mai creadă. Pentru că toți copiii aceia nu declarau nimic, nu se putea afirma că fuseseră eliberați toți deodată de vreo organizație criminală, de exemplu. Nu existau dovezi care să confirme așa ceva. Circulau nenumărate ipoteze, însă puțini investigatori, funcționari și ziariști erau la fel de onești ca Mechi și Pedro; ei pur și simplu nu înțelegeau ce se întâmpla, nu-și puteau explica; însă știau sigur că amândoi erau morți de spaimă.

După nebunia din prima săptămână, temerile au crescut. Cazul Victoriei Caride, de exemplu. Studentă la Științe Economice, una dintre puținele dispărute aparținând clasei de mijloc despre care se zicea că fusese răpită de traficanți de persoane, că o luase razna după ce încetase tratamentul cu medicamente, că fugise cu un bărbat însurat. Dispariția Victoriei era un mister: ieșise să cumpere biscuiți și nu se mai întorsese niciodată; și era vorba despre o fată cu capul pe umeri, cu mulți prieteni, bani și dileme firești. Dispăruse în urmă cu cinci ani și aproape nimeni nu mai spera să fie găsită.

Dar iată că apăruse în parcul Avellaneda, aproape de stația vechiului trenuleț care te plimba prin parc, stând pe o bancă și uitându-se la fostul conac. Familia ei a fost nespus de fericită și, imediat ce au văzut-o la televizor – era câte un car de televiziune în fiecare parc, zi și noapte –, a venit după ea și a luat-o acasă după îndelungi îmbrățișări pline de lacrimi și de muci.

Nici membrii familiei, nici nimeni altcineva nu a îndrăznit să spună că Victoria nu se schimbase fizic deloc în cei cinci ani de absență și că avea aceleași haine pe care le purtase în

ziua când dispăruse, ba chiar și același elastic care-i strângea în coadă de cal bogatul său păr castaniu. Al doilea caz a fost și mai greu de explicat: Lorena Lopez, o fată din Villa Soldați, era gravidă în luna a cincea când a fugit cu un taximetrist și apoi a apărut în parcul Chacabuco, tot gravidă în luna a cincea. Nu se mai știuse nimic de ea vreme de un an și jumătate. Ginecologii au confirmat că era prima ei sarcină. Și atunci ? Probabil că nu fusese gravidă când fugise de acasă, cel mai probabil fata mințise – taximetristul nu a apărut pentru a confirma sau infirma spusele ei și bine a făcut, pentru că ar fi ajuns direct la pușcărie, din moment ce se culcase cu o minoră – sau medicii se înșelau; cum puteau fi atât de siguri ? Lorena s-a întors la Soldați, dar după cincisprezece zile, părinții ei au dus-o la Tribunalul pentru Minori și Familie. Pedro a asistat la încredințarea fetei în mâinile Tribunalului. I-a povestit lui Mechi că mama fetei i-a zis judecătoarei: „Nu știu cine e asta, dar sigur nu e fata mea. M-am înșelat. Seamănă foarte mult, dar nu e fata mea. Eu am născut-o pe Lorena. Aș recunoaște-o și în beznă totală, numai după miros. Iar asta nu e fata mea! Judecătoarea a cerut să se facă testul ADN și în timp ce se aștepta rezultatul, a apărut lângă monumentul lui Bolivar, în parcul Riva-davia, stând de vorbă cu alți băieți, unul dintre cei mai celebri dispăruți, Guachin, numit și Siiper Guachin, adevăratul său nume fiind Jonathan Ledesma. Guachin fugea frecvent de acasă și era un hoț în devenire: la doisprezece ani fugise de două ori de acasă – locuia în Pompeya – și reușise să fenteze măsurile de siguranță din două centre de minori. Oamenii îl tot văzuseră, pentru că apărea peste tot și fura din mașinile oprite la semafor pe bulevardul 9 Iulie, dar nimeni nu reușise să-l localizeze la timp pentru a-l prinde. În plus, existau perioade lungi în care dispărea cu desăvârșire.

Până la urmă, cazul Guachin fusese închis. Cu un an în urmă, băiatul fusese lovit de un tren în Constitu-cion. Se prăbușise pe calea ferată, amețit de la inhalatul din pungă. Trenul îi tăiasse ambele picioare și nu mai putuse fi salvat. Fața îi rămăsese intactă. Aceași față din poze pe care acum o avea acest Guachin din parcul Rivadavia, numai că nu era posibil ca Guachin să fie acolo, la un loc cu alți dispăruți, pentru simplul motiv că Guachin era mort.

Până la faza cu Guachin, Mechi continuase să meargă la biroul de sub autostradă, să lucreze la Protecția Copilului. Dar după ce Guachin a apărut cu tot cu picioare și după ce un alt băiat, care dispăruse când avea opt ani, a apărut având tot opt ani, când de fapt ar fi trebuit să aibă cel puțin doisprezece, Mechi și-a dat seama că nu mai suporta, că nu mai voia să vadă părinți care mai întâi se bucurau, iar apoi se îngrozeau, nici știri despre internări la psihiatrie, nici privirea copiilor din parcuri, stând pe movile sau pe trepte, jucându-se între ei sau cu pisicile, ori încercând să intre la ștrand. Ea arhiva dosare, nu putea să explice toate acele întoarceri supranaturale, ar fi vrut să poată da timpul înapoi. A mers la Pedro acasă, iar el i-a povestit de alte nebunii, mai cumplite, în timp ce se îmbăta voit, în speranța că așa nu o să-i mai pese și o să uite.

— Mechi, soro, ce naiba e asta? Îți jur că eram pe urmele traficantilor și proxeneților și dintr-odată copilandrii ăștia apar din senin și totul se duce de râpă. Mi-au ruinat truda de ani de zile. De parcă nimic nu ar fi fost real. Dar îți jur că investigația mea e reală, mama mă-sii, și dintr-odată nu mai e! Gândește-te până unde a ajuns procuroarea!

— A renunțat ?

— E pe punctul.

— Și filmulețul cu Vanadis ?

— Oo, târfa aia diabolică. O să-l vând unei televiziuni. Scot bani frumoși și îți jur că plec la Montevideo, în Brazilia,

gata, nu mai vreau, nu mai vreau. Hai cu mine, Mechi, asta nu-i a bună, cum zicea bunica.

— Zilele trecute am citit ceva ce mi s-a părut... nu știu, o tâmpenie.

— Spune-mi.

— Nu-mi mai amintesc foarte bine, dar era ceva de genul. Japonezii cred că după moarte sufletele merg într-un loc unde nu încap toate, numărul de locuri e limitat, să zicem. După ce se ocupă toate locurile, când nu mai există niciunul liber, atunci sufletele se întorc în lumea noastră. Practic, întoarcerea lor prevestește sfârșitul lumii.

Pedro nu a scos niciun cuvânt. S-a gândit la fotografia văzută la tribunal cu Guachin fără picioare, prăbușit pe calea ferată.

— Mi se pare că japonezii ăștia au un concept mult prea imobiliar despre lumea de dincolo.

— Multă populație într-o țară mică.

— Dar, da, Mechi, poate fi. Poate că se întorc aici. Se poate orice, nici nu mai știu ce să cred.

În noaptea aceea, Mechi s-a hotărât să renunțe la locul ei de muncă și să se întoarcă la părinți, până când ceva – cine să știe ce? – avea să se schimbe. Pedro i-a cerut patronului ziarului să-l mute la Turism, ca să se poată ține cât mai departe de orașul în care dispăruții continuau să apară. Patronul i-a zis da fără să stea pe gânduri. Pedro i-a spus lui Mechi că a avut senzația că patronul nu-l voia în apropiere, că se temea de el.

Copiii au început să părăsească parcurile. Plecau în grupuri, la miezul nopții, în ceață: exodul avea loc iarna. Se retrăgeau la fel de tăcuți cum apăruseră. Mergeau pe mijlocul străzii, de parcă nu le-ar fi fost frică de mașini. Ocupau case părăsite.

Problema era că, la un calcul simplu, casele pe care le ocupau erau neîncăpătoare. Chiar și cele mai spațioase. Trei

sute de copii în casa cu palmier de pe strada Rosario, vizavi de Rivadavia. Încă trei sute la capătul pasajului Igualdad, în cartierul Cafferata, lângă parcul Chacabuco, într-o casă părăsită, a cărei culoare roz abia se mai vedea. Avea o fereastră plasată foarte aproape de acoperișul în două ape, lăsată deschisă de copii după ce intraseră în casă. Cartierul, micuț și populat cu noii îmbogățiți, era în stare de șoc, iar polițiștii, în gheretele lor instalate la colțul străzilor, nu au știut ce să facă, iar după ce copiii au ocupat casa, nu au îndrăznit să-i scoată afară.

Nu au făcut-o nici măcar când au primit ordin de la judecătorie.

Faza e că ușa și toate celelalte ferestre, în afară de cea de sub acoperiș, erau zidite cu cărămidă, dar copiii tot intraseră. Nimeni nu putea să explice cum. Cei care-i văzuseră intrând susțineau că nu pătrunseseră prin zidul de cărămidă, nu fusese chiar așa. Pur și simplu intraseră, ca și cum ar fi spus „Sesam, deschide-te”.

Grupul din Cafferata era condus de Vanadis, care fusese repudiată de familia ei, după două săptămâni, pe același motiv pe care-l invocau toate familiile când îi scoteau în stradă pe copii sau îi duceau mai știu eu unde: asta nu e fiica pe care o știm noi, asta nu e fata noastră. Nu știm cine e. Arată la fel, are aceeași voce, răspunde la același nume, e la fel până în cel mai mic detaliu, dar nu e fiica noastră. Faceți ce știți cu ea. Nu mai vrem să o vedem.

Doi părinți din El Palomar se sinucisera după ce-și aruncaseră fata în stradă. Vecinii au spus că atâta timp cât fata stătuse acolo, o auziseră pe maică-sa gemând noapte de noapte.

Mechi a citit în ziar despre Vanadis și casa roz; palmele i-au transpirat brusc și a simțit că o ia cu leșin. Voia să o vadă, să o întrebe niște lucruri, ce tâmpită a fost că nu o întrebese atunci când o întâlnește. Îi era frică de ea: era

sigură că adevărata Vanadis era cea din filmuleț, o adolescentă ucisă de bărbați burtoși într-un hotel plin de igrasie dintr-o aglomerare urbană, abuzată și exterminată, o adolescentă care se credea în stare să înfrunte pericolele străzii și care risca mult prea mult, bazându-se pe imunitatea oferită de frumusețea ei. Fata din casa roz nu era Vanadis, era convinsă de asta, dar chiar și așa, tot voia să o vadă.

Întreg perimetrul cartierului Cafferata era păzit. Mechi își putea imagina toate familiile acelea cu traiul lor fără griji, așa cum le cunoscuse în anii cât muncise acolo, familii care acum pesemne că înnebuniseră de-a dreptul, nefiind capabile să conceapă vreo întrerupere a vieții lor tihnite. Totuși, au lăsat-o să treacă. Polițiștii erau palizi și tremurau. Mechi era sigură că aceștia ar fi luat-o la fugă la cea mai mică manifestare ciudată a copiilor din casă. Vor trimite armata?

O să-i omoare pe toți, așa cum ceruse o mamă la televizor, o mamă care zicea că erau doar scoarț, copiii aceia erau goi pe dinăuntru?

Tot ce se poate. Dar încă nu.

Mechi s-a oprit pe trotuar, în fața casei roz, pe partea cu fereastra deschisă. Era o zi înghețată de iarnă, dar era senin, se vedea soarele. Și-a făcut palmele pâlnie la gură și a strigat numele Vanadis. Au ajuns până la ea, venind de la casele vecine, zgomote pripite de jaluzele și uși, apoi a auzit apropiindu-se un polițist, dar nu i-a păsat, a rămas cu privirea pe fereastra albă, așteptând. Vanadis și-a scos capul, capul ei de zeiță din Carai-be, Bianca Jagger adolescentă, și a salutat-o cu un gest aproape imperceptibil. Se vedea în ochii ei negri că o recunoscuse.

— Bună, Vanadis, ce faceți acolo, de ce ați intrat acolo ?

Vanadis nu i-a răspuns. Mechi a întrebat-o câți erau, Vanadis a zis că mulți, nu putea ști exact pentru că era

destul de întuneric. A întrebat-o de unde veneau, Vanadis a zis că din mai multe locuri. A întrebat-o dacă voia să se întoarcă la părinți și Vanadis a spus că nu, apoi a adăugat că niciunul dintre copii nu voia. Apoi a zis, ceva mai răspicat și mai clar, ca și cum în sfârșit i-ar fi răspuns la prima întrebare:

— Trăim toți aici sus.

În jurul lui Vanadis s-au adunat alți copii, fețele lor formau un cerc în jurul feței sale. Mechi i-a recunoscut pe cei mai mulți, adolescenți și copii, fugiți de acasă sau răpiți, vii și morți.

— Mai stați mult acolo sus ? Copiii i-au răspuns în cor:

— O să coborâm la vară.

Atunci Mechi a simțit că nu erau copii, că formau un organism, o ființă care se mișca în turmă. Polițistul i-a pus o mână pe umăr și Mechi a țipat de spaimă.

— Domnișoară, vă rog să plecați de aici.

— Plec, plec, dă-mi drumul, dă-mi drumul odată! a strigat Mechi și a luat-o la fugă spre Asamblă, gân-dindu-se că la vară va pleca cât mai departe, poate chiar cu Pedro, într-un loc unde copiii nu se mai întorc de unde au plecat.

11

PERICOLUL DE A FUMA ÎN PAT

Era un fluture de noapte sau o molie? Niciodată nu le-am putut deosebi. Dar ceva era sigur: fluturii de noapte se făceau praf între degete, ca și cum n-ar fi avut organe, nici sânge, precum scrumul nemișcat al țigării din scrumieră, când îl atingeai ușor. Nu era nimic grețos în a-i omorî și puteai să-i lași pe jos, pentru că se dezintegrau în câteva zile. Încă ceva: nu-i adevărat că ard instantaneu când se apropie de o sursă de căldură. Cineva îi spusese că așa era,

că iau foc imediat ce se ating de lumina caldă, dar ea îi vedea izbindu-se de veioză neîncetat, ca și cum s-ar fi bucurat că rămâneau teferi după fiecare izbitură. Se mai și plectiseau și atunci ieșeau prin fereastra deschisă. Dar e drept că unii mureau în interiorul lămpii cu picior, oboseau sau poate că renunțau să mai lupte, ori, pur și simplu, le sosea ceasul; așa cum mureau și pe exteriorul lămpii, arzând încetișor, bătând din aripi și izbind abajurul până rămâneau nemișcați. Uneori se trezea în crucea nopții și curăța abajurul de fluturi-molii, atunci când mirosul de ars îi înțepa nasul și nu o lăsa să doarmă. Arareori își amintea să stingă lumina înainte de a se duce la culcare.

Într-o noapte, la începutul primăverii, o trezise un alt fel de miros de ars. Învelită într-o pătură de picnic pe care-o folosea când se lăsa frigul, a verificat dacă nu cumva uitase ceva pe foc la bucătărie. Dar mirosul nu venea de acolo. Nici de la molii, în noaptea aceea stinsese veioza. Nu venea nici de pe coridorul blocului. A ridicat jaluzelele. Afară ploua și era plin de fum. Ceva luase foc în ciuda ploii și se auzeau sirena pompierilor și rumoarea unor vecini ieșiți în stradă, treziți în plină noapte și cu siguranță purtând impermeabile peste pijamale. Un bărbat cu o voce slabă și monotonă repeta „biata femeie”. Incendiul se produsese la destul de mare depărtare, așa că Paula s-a întors în pat. Mai apoi avea să afle de la portarul mereu bine informat că incendiul avusese loc la etajul cinci al blocului de după colț. Murise cineva, o femeie paralizată de la brâu în jos, adormise în pat cu o țigară aprinsă între degete. Fiică-sa, care o îngrijea – fiind și ea destul de bătrână, la vreo șaizeci de ani –, și-a dat seama târziu, s-a trezit tușind, aproape sufocată de fum, dar prea târziu pentru a mai putea să-și salveze mama. „Biata femeie, asta e viciul dracului”, a zis portarul, adăugând că femeia fuma foarte mult și nu ieșea niciodată. Paula a fost gata să-i spună „dar de unde știți că fuma atât de mult,

dacă tocmai ați zis că nu ieșea niciodată, când o vedeți fumând?”, dar a preferat să-și țină gura, pentru că era imposibil de discutat cu portarul și pentru că începuse să-și imagineze cum femeia de la etajul cinci trebuie să fi văzut flăcările urcând de la picioare și, cum nu și le simțea, lăsase flăcările să cuprindă pătura. Cu siguranță se gândise de ce să nu lase focul să-și facă treaba, normal că era dureros, dar cât putea dura până când o femeie ca ea, bătrână și cu plămânii ferfeniță, să-și piardă cunoștința? în plus, ce ușurare pentru fiică.

Portarul a readus-o pe palier, smulgând-o din visarea aceea ușor liniștitoare cu bătrâne arse de vii, pentru a o anunța că în săptămâna aceea avea să vină un băiat ca să deratizeze apartamentele. Paula i-a spus bine, apoi s-a gândit că dacă va auzi soneria avea să-i deschidă deratizatorului. Chiar dacă în apartamentul ei nu avea gândaci, doar fluturi-molii și era sigură că otrava nu-i va omorî, pentru că nu stăteau în apartamentul ei, ci intrau din stradă. În casa ei nu trăia nimic, nici plante, muriseră toate într-o veselie în ultima lună, fără să-și mai revină. Acolo trăia doar ea.

Și-a luat la revedere de la portar și s-a dus direct la culcare. Așternutul mirosea a spaghetti milaneze cu pui. Noaptea trecută făcuse două porții la cuptor. Le scosese greu din congelator, punga de plastic se lipise de gheață. S-a văzut nevoită să folosească apă fierbinte și câteva picături i-au opărit picioarele desculțe. S-a dovedit o metodă ineficientă, așa că a apelat la un cuțit Tramontina, râzând de ea însăși, cu lacrimi de autocompasiune, gândindu-se că semăna cu o ucigașă în serie hăcuind congelatorul, cu brațul ridicat și apoi cuțitul coborând ca un spărgător de gheață. Până la urmă, a smuls spaghettiile cu mâinile degerate de frig și le-a băgat în cuptor. S-au ars puțin și, pe lângă asta, au mai prins și alte gusturi neplăcute:

cuptorul pierdea gaz și ea nu-l curățase niciodată în cei trei ani de când locuia acolo. Așa că nu le-a putut mânca, iar acum îi era foame și apartamentul putea și ura duhoarea care nu o lăsa să doarmă, o ura atât de tare, încât a început să plângă, a plâns pentru duhoare și pentru că bețișoarele parfumate pe care le-a aprins puteau și mai tare, mereu uita să cumpere odorizante de cameră – și alea miroseau urât – și probabil că mai putea și a fum de țigară, dar ea nu mai simțea de la atâta fumat și nu-și explica de ce nu reușise niciodată să aibă o casă curată și luminoasă unde miroase a soare, lămâi și lemn.

A făcut un cort în pat, ridicând pătura cu genun-chii și trăgându-și-o peste cap. Acolo, înăuntru, sin-gura lumină era a jarului de la țigară, care părea să se întetească de fiecare dată când sufla fumul spre el. Așternutul era plin de pete de scrum. Paula și-a desfăcut picioarele și cu arătătorul mâinii neocupate a început să-și mângâie clitorisul, mai întâi în cerc, apoi frecându-l vertical, după care l-a ciupit delicat de câteva ori și a început să și-l mângâie dintr-o parte într-alta. Degeaba, mai demult simțea cum începea să se înfi-oare, sângele îi fierbea și simțea cu degetul cum pielea de pe vulvă se asprea ușor, se făcea mai zgrunțuroasă, apoi se umezea toată, odată cu marea tremurătură de la final, simțea că realmente se pișă pe ea, dar toate astea erau mai demult. Trecuse ceva vreme de când nu se mai întâmpla așa, degeaba s-a frecat până a simțit că se irită, până a durut-o, dar s-a oprit totuși înainte de a-i da sângele, căci știa că numai asta, sângele, era singura umezeală pe care și-o mai putea provoca în ultimul timp.

A băgat veioza sub așternut. Avea partea interioară a coapselor punctată de mici pete roșii care păreau o erupție din cauza căldurii sau o alergii, dar ea știa că era o boală și se numea keratoză, și mai avea pete și pe brațe, pe șolduri

și câteva pe coaste. Dermatologul i-a zis că poate scăpa de boală dacă urmează un tratament îndelungat și că nu avea nicio legătură cu boli de piele mai complicate, precum psoriazisul sau eczema, dar ei i se părea destul de complicată, la fel de mult precum dinții ei galbeni și sângerările care apăreau de fiecare dată când se spăla pe dinți, și nu era vorba despre o ușoară sângerare de moment, ci de adevărate șuvoaie de sânge care se scurgeau în chiuveta albă, pentru că suferea de parodontoză, deși dentiștii foloseau acum un termen mai elegant, pe care nu și-l amintea, dar ea prefera adevărul, prefera parodontoză. Corpul o trăda în mult mai multe privințe, nici nu voia să se gândească la ele. Cine să o iubească așa cum era, cu mătreață, depresie, coșuri pe spate, celulita, hemoroizi și uscată ca iasca?

Și-a mai aprins o țigară sub pătură și a urmărit cu fumul un fluture, care se strecurase în cortul-refugiu, până când l-a omorât. Așadar, puteau fi înecați cu fum? Ce animal slab și stupid. L-a lăsat să zacă cuprins de spasme între coapsele ei, s-a uitat lung la piciorușele fluturului-molie care păreau niște viermi-râme extrem de mici; pentru prima dată i s-a făcut greață și l-a împins cu piciorul jos din pat. În cort, a făcut cerculețe cu fumul țigării până s-a plictisit. Atunci s-a hotărât să țină jarul țigării lipit de cearșaf ca să vadă cum crește cerculețul cu margini portocalii, până când devenea periculos, până când cearșaful sfârâia și arsura se mărea. Abia atunci stingea focul cu lovituri de palmă și scamele de pânză arsă începeau să plutească prin cort. Acele mici incendii circulare o făceau să râdă. Dacă își scotea capul de sub cearșaf și se uita la semiîntunericul din cameră, găurile arse lăsau lumina veiozei să treacă și razele se reflectau pe tavanul care părea acoperit cu stele.

Trebuia să facă și mai multe găuri în cearșaf, pentru că – și-a dat seama imediat ce a văzut – tot ce-și mai dorea era

un cer înstelat deasupra capului ei. Asta era tot ce-și mai dorea.

12

CÂND VORBEAM CU MORȚII

La vârsta aia, muzica îți sună în cap încontinuu, ca și cum ai avea un post de radio la ceafă, în craniu, într-o bună zi, muzica aia începe să se audă tot mai încet, sau se oprește cu totul, pur și simplu. Când se întâmplă asta, nu mai ești adolescent. Dar nu era cazul, nici vorbă, de perioada în care vorbeam cu morții. Pe atunci, muzica era la maximum și suna ca Slayer, Reign in Blood.

Am început să folosim tabla Ouija la Polaca acasă, închise în camera ei. Trebuia să ne ascundem pentru că Mara, sora Polacăi, se temea de stafii, se temea de spirite, se temea de orice, în fine, era o pițipoancă proastă. Și eram obligate să ne întâlnim numai ziua, din cauza surorii în cheștiune și pentru că Polaca avea o familie numeroasă, toți se culcau devreme și faza cu ședințele de spiritism nu-i plăcea niciunui, căci erau mai catolici decât Papa, o țineau numai în slujbe și rozariu. Singura de gașcă din familie era Polaca și tot ea făcuse rost de o super tablă Ouija, prinsese o ofertă specială, la pachet cu fascicule despre magie, vrăjitorie și întâmplări inexplicabile, care se intitulau Lumea ocultismului, se vindeau la chioșcurile de ziare și puteau fi îndosariate. Tabla Ouija mai fusese dată gratis de câteva ori, dacă cumpărai fasciculele, dar mereu se epuizau înainte ca una dintre noi să adune suficienți bani pentru a le cumpăra. Până când Polaca s-a mobilizat, a început să strângă bani și așa se face că acum aveam minunata noastră tablă, cu numerele și literele gri pe fond roșu și niște desene tare sataniste și mistice dispuse în jurul cercului din mijloc.

Mereu ne întâlneam noi cinci: eu, Julita, Pinocha¹⁵ (îi spuneam așa pentru că realmente era tare ca lemnul, cea mai dură din toată școala, nu pentru că ar fi avut nasul mare), Polaca și Nadia. Toate cinci fumam și uneori tabla părea să plutească pe norișori de fum în timpul ședințelor de spiritism, iar camera duhnea de-a dreptul. Și, colac peste pupăză, când ne-am apucat de ședințe era iarnă, așa că nu puteam deschide fereastra, că ne-am fi congelat pe loc.

Nu e de mirare că Dalila, mama Polacăi, ne-a prins învăluite în fum și cu tabla care o luase razna și ne-a dat afară în șuturi. Am reușit să iau tabla – și de atunci a rămas la mine –, iar Julita a evitat ca prin minune spargerea cupei, dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, ar fi fost un dezastru pentru Polaca și familia ei, pentru că mortul cu care vorbeam în momentele acelea părea să fie super rău, îndrăznise să spună că nu era un mort-spirit, ci un înger căzut. Oricum, deja mai știam și noi câte ceva, cum ar fi că spiritele sunt tare mincinoase și perfide, așa că nu ne mai speriam de trucuri ieftine, cum ar fi că erau în stare să ghicească date de naștere sau numele de familie ale bunicilor. Toate cinci am jurat și am peceduit jurământul cu sânge – ne-am înțepat degetul cu un ac –, am jurat că niciuna dintre noi nu va mișca niciodată cupa și cred că așa a fost. Eu n-am mișcat-o niciodată, și chiar cred că nici prietenele mele. La început, cupa se mișca mai greu, dar odată ce se pornea, părea că un magnet o ținea lipită de degetele noastre, nici nu mai era nevoie să o atingem, nu o împingeam niciodată, nici măcar câtuși de puțin, cu vârful degetului; se deplasa peste desenele mistice și peste litere atât de repede, încât uneori nici nu apucam să notăm toate

¹⁵ *De la Pinocchio (Pinocho în spaniolă), personajul din cartea Aventurile lui Pinocchio de Carlo Collodi (n. tr.).*

răspunsurile la întrebări (una dintre noi lua mereu notițe) în caietul special ales pentru asta.

După ce ne-a prins ȋicnita de mamă a Polacăi (pe lângă faptul că ne-a făcut sataniste și curve, a mai vorbit și cu părinții noștri: a fost destul de nasol), a trebuit să renunțăm o vreme la jocul cu tabla, pentru că era greu să găsim un alt loc potrivit pentru așa ceva. La mine acasă era imposibil: în acea perioadă, mama era bolnavă și nu voia să-i calce nimeni pragul, abia dacă ne suporta pe mine și pe bunica; m-ar fi omorât pe loc dacă aș fi apărut cu niște colege de clasă. Nici la Julita nu se putea, căci locuia împreună cu bunicii și frățiorul ei într-un apartament cu o singură cameră, pe care o împărțeau în două cu ajutorul unui dulap de haine, ca să dea senzația că ar fi două încăperi, dar de fapt era doar un spațiu mic, fără nicio intimitate, apoi urmau bucătăria, baia și un balconaș plin cu aloe vera și coroane eristice, așadar imposibil, oricum am lua-o. La Nadia nu se putea nici atât, pentru că locuia în ghetou: chiar dacă nici noi, celelalte patru, nu locuiam în cartiere de lux, totuși părinții noștri nu ne-ar fi dat voie nici morți să petrecem o noapte în ghetou, pentru ei așa ceva era prea mult. Am fi putut merge fără să le spunem, dar adevărul este că ne și temeam puțin să mergem. În plus, Nadia ne spusese care era realitatea acolo: ghetoul era extrem de periculos și își dorea să o șteargă din locul ăla cât mai repede, pentru că se săturase de împușcături în plină noapte, de urletele rataților și de faptul că oamenii se temeau să meargă la ea în vizită.

Mai rămânea Pinocha. Singurul neajuns era că locuia foarte departe, trebuia să schimbăm două autobuze și să-i convingem pe ai noștri să ne lase să mergem până acolo, la dracu'-n praznic. Dar am reușit. Părinții lui Pinocha nu făceau nazuri, din casa lor nu riscam să fim scoase în șuturi în timp ce ni s-ar fi ținut o predică. Plus că Pinocha avea

camera ei, pentru că frații săi se mutaseră din casa părintească.

Așa se face că, în sfârșit, într-o seară de vară, am reușit să obținem permisiunea alor noștri și ne-am dus la Pinocha acasă. Chiar că stătea departe, strada pe care se găsea casa ei nu era asfaltată și trotuarul se termina în șanț. Ne-a luat vreo două ore să ajungem. Dar după ce am ajuns, ne-am dat seama că să batem tot drumul acela fusese cea mai bună idee din lume. Pinocha avea o cameră foarte spațioasă, cu un pat matrimonial și alte paturi suprapuse: aveam unde dormi toate cinci fără nicio problemă. Casa era urâtă, încă se mai lucra la ea, pereții tencuiți încă nu fuseseră dați cu var, becurile fără abajur atârnavau prinse direct de cablurile de curent, pe jos era ciment, nu tu gresie, nu tu parchet, nimic. Dar era mare, avea terasă și grătar în capătul curții, așa că, una peste alta, era mult mai bună decât oricare dintre casele noastre. Era greu să locuiești atât de departe, dar merita dacă aveai o asemenea casă, chiar dacă încă nu era terminată. Acolo, departe de centrul orașului, cerul se vedea bleumarin, licuricii își făcuseră apariția și mirosea diferit, se simțea un iz de fân ars și de râu. Casa era înconjurată de jur împrejur de un gard și mai aveau și un câine de pază, unul negru, mare, cred că un rottweiler, nu te puteai juca cu el pentru că era rău. Să locuiești atât de departe părea destul de periculos, dar Pinocha nu se plângea niciodată.

Poate că locul acela atât de deosebit ne făcea să ne simțim altfel în casa lui Pinocha, cu părinții ei care ascultau Los Redondos și beau bere, în timp ce câinele se repezea lătrând la orice umbră, poate că de asta Tulită a fost sinceră cu noi și ne-a zis cu ce morți voia să vorbească.

Julita voia să stea de vorbă cu maică-sa și cu tac-su.

A fost super tare că Julita și-a luat inima în dinți și ne-a vorbit despre babacii ei, pentru că noi nu îndrăzneam să o

Întrebăm. La școală se vorbea mult pe subiectul ăsta, dar niciodată de față cu ea, iar noi îi săream imediat în apărare dacă se trezea cineva să spună vreo măgărie. Faza era că toată lumea știa că babacii Julitei nu muriseră într-un accident: babacii ei dispăruseră pur și simplu. Fuseseră dați dispăruți. Erau dați dispăruți. Noi nu știam prea bine cum se zicea. Julita zicea că îi luaseră, pentru că așa ziceau bunicii ei. Îi luaseră și noroc că nu-i luaseră și pe copii din camera lor (probabil că nici nu observaseră că mai era o cameră; oricum, Julita și fratele ei nu-și aminteau nimic, nici de noaptea aceea și nici de părinții lor).

Julita spera să-i găsească cu ajutorul tablei Ouija sau măcar să întrebe vreun spirit dacă îi văzuse. În afară de faptul că avea chef să vorbească cu ei, mai voia să știe și unde erau trupurile lor. Pentru că asta îi scotea din minți pe bunicii ei, bunică-sa plângea încontinuu că nu are unde să pună o floare. În plus, Julita avea planuri nebunești: zicea că dacă reușeam să găsim corpurile, dacă ni se comunica locul și acela era corect, atunci trebuia să mergem la televiziune sau la ziar și așa vom ajunge faimoase, toată lumea avea să ne iubească.

Mie, cel puțin, mi s-a părut super tare că Julita avea atâta sânge rece și mi-am zis că e foarte bine așa, era treaba ei, până la urmă. Ne-a zis că trebuia să ne gândim la alți cunoscuți dispăruți care ne-ar putea ajuta. Citiserăm, într-o carte despre cum să folosești tabla, că era de ajutor să invoci spiritul unui cunoscut dispărut, să-ți amintești de mirosul său, de hainele sale, de gesturi, de culoarea părului, să-ți crezi în minte imaginea lui, pentru că astfel era mai ușor să faci ca mortul adevărat să apară. Căci uneori veneau spirite false care mințeau și îți făceau capul calendar. Era greu să le deosebești.

Polaca ne-a spus că iubitul mătușii ei fusese dat dispărut în timpul Campionatului Mondial. Am rămas mască toate,

pentru că familia Polacăi era super fățarnică. Ea ne-a lămurit întrucâtva, precizând că despre asta nu se vorbea mai niciodată, dar Polaca aflase de la mătușă-sa, odată, când aceasta fusese destul de beată, când au făcut un grătar în casa ei și bărbații au început să vorbească nostalgici despre Kempes¹⁶ și Campionatul Mondial de Fotbal, iar mătușă-sa s-a supărat, a băut un pahar de vin roșu și i-a povestit Polacăi despre iubitul ei și că îi era teamă. Nadia a avut ideea de a apela la unul dintre prietenii tatălui său, pe care-l cunoscuse atunci când era mică și care venea frecvent duminica la ei la masă, până într-o zi când încetase să mai vină. Ea nu simțise prea tare absența acelui prieten de familie, poate și pentru că el mergea des la stadion cu babacul ei și pe ea nu o luau. În schimb, frații ei au observat că nu mai venea și l-au întrebat pe taică-su, iar acesta nu a fost în stare să-i mintă, să le spună că se certaseră sau ceva de genul. Le-a spus băieților că-l luaseră, exact ceea ce spuneau bunicii Julitei. Apoi, frații i-au zis Nadiei. Pe atunci, nici băieții și nici Nadia nu aveau nici cea mai mică idee unde fusese dus, ori dacă a lua pe cineva era lucru obișnuit, dacă era bine sau rău. Dar acum toate știam de lucrurile astea, după ce văzuserăm filmul *La noche de los Idpices*¹⁷ (care ne făcea să plângem cu sughițuri și-l închiriam cel puțin o dată pe lună), raportul *Nunca mds*¹⁸ –

¹⁶ *Mano Alberto Kempes Chiodi (n. 1954), fost fotbalist argentinian de renume (n. red.).*

¹⁷ *Film (1986) bazat pe povestea reală a dispariției și asasinării mai multor studenți în noaptea de 16 septembrie 1976, în orașul argentinian La Plata (n. red.).*

¹⁸ *Documentează cazuri de încălcare a drepturilor omului în timpul regimului militar din Argentina anilor 1976-1983 (n. red.).*

pe care Pinocha îl adusese la școală pentru că părinții ei o lăseau să citească așa ceva – și ceea ce se spunea în ziare și la televizor. Eu m-am gândit să-l invoc pe vecinul nostru, unul care locuise puțin timp lângă noi, nici măcar un an, și care ieșea rar în stradă, dar noi îl vedeam cum se plimba prin capătul curții, acolo unde exista o mică grădină. Nu mi-l aminteam prea bine, mai degrabă ca în vis, căci de fapt nu apărea prea des nici în curte; faza e că într-o noapte au venit și l-au luat, iar mama le spunea tuturor că din cauza acelui nemernic a fost cât pe ce să ne ia și pe noi. Poate că de asta mi-a rămas vecinul în minte, pentru că mama îl pomenea atât de des și m-am liniștit abia după ce o altă familie s-a mutat în locul lui și am înțeles că el nu va mai reveni niciodată.

Pinocha nu avea pe cine să invoce, dar am tras concluzia că toți acei morți dispăruți erau destui pentru ce ne trebuia. În noaptea aceea ne-am jucat cu tabla până la patru dimineața, oră la care am început să căscăm și să ne simțim gâdejul iritat de la atâta fumat, iar cel mai tare a fost că părinții lui Pinocha nu ne-au bătut deloc la ușă ca să ne trimită la culcare. Cred, nu sunt sigură, pentru că toată atenția mea a fost îndreptată spre tablă, că s-au uitat la televizor sau au ascultat muzică toată noaptea.

După acea primă noapte, părinții ne-au lăsat să mai mergem la Pinocha încă de două ori în aceeași lună.

Era incredibil, dar părinții sau tutorii noștri vorbiseră la telefon cu babacii lui Pinocha și asta îi liniștise pe deplin. Problema era alta: nu reușeam să comunicăm ca lumea cu morții aleși de noi. Se codeau, nu se hotărau dacă era da sau ba, așa că mereu ajungeam la același impas: ne spuneau unde fuseseră sechestrați și atât, nimic mai mult, nu reușeau să ne spună dacă fuseseră uciși în același loc sau îi duseseră altundeva. Apoi ne întorceau spatele și dispăreau. Era frustrant. Cred că am intrat în legătură cu

vecinul meu, dar a dispărut imediat după ce a scris POZO DE ARANA. Mai apoi am fost sigură că fusese el, l-am căutat în Nuncia măs și i-am găsit numele pe liste. Făceam pe noi de frică: era primul mort sută la sută cu care reușiserăm să vorbim. Dar despre părinții Julitei, nimic-nimic.

Apoi, în a patra noapte petrecută la Pinocha, s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Am reușit să comunicăm cu unul care-l știa pe iubitul mătușii Polacăi, a spus că fuseseră colegi de școală. Mortul cu care vorbeam se numea Andres și ne-a zis că nu-l luaseră, nici nu dispăruse forțat, ci el însuși fugise în Mexic, acolo unde a și murit într-un accident de mașină, asta era tot. Ei bine, Andres ăla era tare de gașcă, așa că l-am întrebat de ce toți morții dispăreau imediat ce-i întrebam unde se află trupul lor. Ne-a spus că unii dispăreau pentru că efectiv nu știau unde le zace trupul, așa că asta îi făcea să se simtă stingheriți, nervoși. Însă alții nu răspundeau pentru că cineva îi deranja. Una dintre noi. Am vrut să știm de ce și ne-a zis că nu știe din ce motiv, dar că sigur e așa, că una dintre noi nu avea ce căuta acolo.

Apoi spiritul a dispărut.

Ne-am gândit o vreme la asta, dar până la urmă ne-am zis că era mai bine să nu-i dăm importanță. La început, în primele noastre jocuri cu tabla, îl întrebam mereu pe spiritul care venea dacă îl deranja vreuna dintre noi. Mai târziu am renunțat să mai întrebăm, pentru că spiritelor le plăcea la nebunie să-și bată joc de noi, mai întâi ziceau Nadia, apoi ziceau că nu, Nadia e OK, cea care-i deranjează e Julita și tot așa, făcându-ne să tot punem și să ne retragem degetul de pe cupă, ba chiar să ieșim din cameră, pentru că tâmpiții nu aveau nicio limită.

Discuția cu Andres ne-a impresionat atât de mult, încât ne-am decis să deschidem o bere și să recitim conversația notată în caiet.

Atunci am auzit bătăi în ușă. Ne-am speriat, pentru că părinții lui Pinocha nu ne deranjau niciodată.

— Cine e ? a întrebat Pinocha, cu voce tremurătoare. Adevărul e că toate simțeam că ne cam țâțâiau chiloții.

— Leo, pot intra?

— Normal, tâmpitule!

Pinocha s-a ridicat dintr-o mișcare și a deschis ușa. Leo era fratele ei mai mare, locuia în centru și își vizita părinții numai la sfârșit de săptămână, pentru că în restul zilelor muncea de dimineată până seara. Uneori era atât de obosit, încât nu-i mai vizita nici la sfârșit de săptămână. Noi îl cunoșteam dinainte, de când eram mici, pe a-ntâia, pe-a doua, căci venea să o ia pe Pinocha de la școală, atunci când părinții ei nu puteau. Până când am ajuns suficient de mari încât să luăm singure autobuzul. Păcat, pentru că nu-l mai vedeam pe Leo, care era tare frumușel, brunet cu ochi verzi și față de asasin, să mori nu alta. Și în noaptea aceea era la fel de frumos ca întotdeauna. Toate am oftat ușor și am încercat să ascundem tabla, ca să nu creadă că eram niște ciudate. Dar lui nu i-a păsat.

— Vă jucați cu tabla? Tare chestia asta, eu mă cam tem de ea, aveți ceva sânge în instalație, fetelor.

Apoi, uitându-se la Pinocha, a adăugat:

— Soro, mă ajuți să car niște lucruri din mașină, le-am adus alor noștri. Mama doarme, iar pe tata îl doare spatele...

— Ți-ai găsit și tu când să vii, e super târziu!

— N-am putut veni mai devreme, ce vrei. Dacă las lucrurile în mașină, s-ar putea să ne trezim fără ele, gândește-te.

Pinocha a zis un bine fără chef și ne-a rugat să așteptăm. Ne-am așezat pe jos, în jurul tablei, vorbind în șoaptă despre cât de mișto era Leo, care trebuie să fi avut deja vreo douăzeci și trei de ani, era mult mai în vârstă decât noi. Ni

se părea ciudat că Pinocha întârzia atât. După o jumătate de oră, Julita a zis să mergem să vedem ce se întâmplă.

Atunci totul s-a întâmplat foarte repede, aproape în același timp. Cupa s-a mișcat singură. Nu mai văzu-serăm niciodată așa ceva. Singură-singurică, fără ca vreuna dintre noi să pună degetul pe ea, nici măcar să și-l apropie. S-a mișcat și a scris repede: „gata”. Gata? Ce gata? Și imediat s-a auzit un țipăt din stradă, de la ușa de la intrare: era Pinocha. Am ieșit valvârtej să vedem ce se întâmpla și am găsit-o în brațele maică-sii, plângând, prăbușite amândouă în fotoliul de lângă măsuța cu telefonul fix. În clipa aceea nu am înțeles nimic, dar apoi, când apele s-au mai liniștit – foarte puțin –, am putut reconstitui cât de cât.

Pinocha îl urmase pe fratele ei până în spatele casei. Nu înțelegea de ce parcase mașina acolo, doar era loc cât vrei în fața casei, dar el nu i-a răspuns. Atitudinea lui se schimbaseră imediat ce ieșiseră din casă, părea supărat, nu-i vorbea. Când au ajuns la colțul casei, el i-a zis să-l aștepte acolo și, susținea Pinocha, a dispărut. Era beznă, așa că se putea să fi mers înaintea ei câțiva pași, suficienți cât să nu-l mai vadă, dar ea o ținea una și bună că dispăruse. A așteptat o vreme, în speranța că fratele ei va reveni, dar brusc și-a dat seama că nu era nici mașina și atunci i s-a făcut frică. S-a întors în casă și i-a găsit pe părinții ei treji, în pat. Le-a spus că venise Leo, că se comportase super ciudat, o rugase să-l ajute să descarce niște lucruri din mașină. Babacii s-au uitat la ea de parcă ar fi fost dusă cu capul. „Ce vorbești, fată, Leo nu a fost aici. Mâine merge la muncă devreme” Pinocha a început să tremure de spaimă și a îngăimat „a fost Leo, a fost Leo”, scoțându-l din sărite pe taică-su, care a început să strige la ea că e drogată sau ce. Maică-sa, păstrându-și calmul, i-a zis: „Hai să facem următoarea chestie: sunăm la Leo acasă. Probabil că doarme! Acum începuse și ea să șovăie puțin, văzând-o pe

Pinocha atât de convinsă și de speriată. A sunat și, după o vreme, Leo a răspuns înjurând, pentru că dormea buștean și-l treziseră. Maică-sa i-a spus că-i explică ea mai târziu, sau ceva de genul, apoi a încercat să o liniștească pe Pinocha, care își ieșise din minți.

Au chemat până și ambulanța, pentru că Pinocha continua să strige că „chestia aia” o atinsese (îi pusese brațul în jurul umerilor, ca o îmbrățișare care o făcuse să-i fie și mai frig, în loc de cald) și că venise pentru că ea era „cea care deranja”.

Julita mi-a șoptit la ureche: „Ei nu i-a dispărut nimeni! I-am zis să-și țină gura, biata Pinocha. Și eu muream de frică. Dacă nu fusese Leo, atunci cine ? Pentru că persoana aceea care venise după Pinocha era leit fratele ei, ca un geamăn, iar ea nu se îndoie nicio clipă că nu ar fi el. Cine era? Nici nu voiam să-mi amintesc de ochii lui. Nu mai voiam să mă mai joc vreodată cu tabla și nici să mai calc în casa lui Pinocha.

Nu ne-am mai întâlnit toate niciodată. Pinocha a ieșit rău din toată faza, iar părinții ne acuzau – bieții de ei, trebuiau să acuze pe cineva –, ziceau că îi făcuserăm o farsă tâmpită, că o aduseserăm în pragul nebuniei. Dar noi toate știam că nu-i așa, că o căutase pentru că, așa cum ne spusese mortul Andres, ea era cea care deranja. Așa s-a încheiat perioada în care vorbeam cu morții.

O combinație bulversantă de Poe, Stephen King și Cortázar

Infernul ar putea fi descris ca un tărâm în care nu există graniță între coșmar și realitate. Ca un oraș care pulsează de intenții criminale și dorințe morbide și își supune

locuitorii la un nesfârșit periplu de atrocități: copii dispăruți se întorc din morți, duhoarea cărnii în putrefacție se simte la fiecare pas, mistere stranii și întunecate plutesc dincolo de aparențele oricărei situații obișnuite.

Desfășurându-se pe fundalul Argentinei contemporane și trăgând în acest context un semnal de alarmă din punct de vedere social, povestirile din volumul de față sunt la fel de terifiante pe cât sunt de elocvente. La hotarul nedefinit dintre realismul urban și groază, ele dau glas, pe un ton stăruitor, unor tematici nu tocmai ușor abordabile: fetișism, boli, sexualitate reprimată sau, din contră, exacerbată, ocultism, canibalism.

Dând dovadă, totodată, de empatie și compasiune la adresa celor suferinzi, înspăimântați și descumpăniți, Mariana Enriquez face din nou dovada stilului ei literar rafinat.

Lumea fascinantă și macabră a Marianei Enriquez, așa cum se întrevede ea în Pericolul de a fuma în pat, populată de adolescente cu probleme, fantome și strigoi în plină descompunere, e cea mai palpitantă descoperire a mea din ultima vreme în materie de ficțiune.

CUPRINS

1. Dezgroparea îngerășului
2. Preacurata lacurilor excavate
3. Căruciorul
4. Fântâna
5. Trista Rambla
6. Belvedere
7. Unde ești, inimă
8. Carne

9. Nici zile de naștere, nici botezuri
10. Copiii dispăruți
11. Pericolul de a fuma în pat
12. Când vorbeam cu morții